LESLIE LAFOY

Să uităm trecutul

ALCRIS

Capitolul 1

La începutul lui aprilie mistralul bate în valea Rhonului, adunându-și forțele de-a lungul pantelor împădurite din Haute Provence, pentru a urla în drumul lui furtunos peste granițele neîngrădite ale ținutului Camarque, cu un țipăt de răzbunare. Nici om nici fiară nu se încumetă să-l înfrunte, și doar curajoasele capete de iris și narcise galbene crescând sălbatic printre tufișuri, îndrăznesc să sugereze că primăvara se apropie de estuar.

Dar când vântul ranchiunos se potolește brusc, căldura soarelui este mai mult decât suficientă, pentru a-i izgoni amintirea. Întregul estuar învie, plin de culoare așa cum nu e niciodată în plină vară când căldura soarelui preface mlaștinile în întinderi de noroi uscat. Lagunele calme și mlaștinile albastre mișună de viață sălbatică.

Era acea perioadă a anului pe care Dionne o știa prea bine. Venise în Provence în urmă cu trei ani, în același anotimp. Și acum se întorcea copleșită de emoții.

Avionul se înclină brusc și ea se afundă în scaun, strângându-și mâinile pe rezemătoarele scaunului.

Un tânăr așezat vizavi se aplecă spre ea. Fusese conștientă de privirea cu care o studia, dar ea descurajase orice încercare pe care ar fi făcut-o pentru a intra în vorbă.

Atingându-i ușor brațul, el spuse:

– Scuzați-mă, *mademoiselle*, vă simțiți rău?

Accentul lui era indiscutabil francez, și Dionne se întrebă cum de știuse că era englezoaică. Poate o auzise pe stewardesă vorbindu-i.

Reuși să zâmbească timid.

– Vă mulțumesc, *monsieur*, dar mă simt bine. A... aterizarea mă enervează întotdeauna.

– Ah! Tânărul dădu din cap înțelegător și ea fu izbită de liniile drepte ale profilului lui. Era într-adevăr un tânăr foarte atrăgător, și Clarry ar spune că era o prostie să respingă orice tânăr care era interesat de ea. Dar Clarry nu era aici, Dionne era singură. Așa încât, descurajând orice încercare de conversație, își mută privirea spre fereastră uitându-se insistent la pista de aterizare a aeroportului care părea că se grăbea să se întâlnească cu ei.

Dionne își dezlegă centura, își trecu mâna peste cocul

moale de la ceafă și se ridică în picioare, adunându-și lucrurile. După strălucirea soarelui de pe pistă nu se gândi că ar avea nevoie de haină și o aruncă pe mână, apucând cureaua genții ei de călătorie.

– Pot să vă însoțesc, *mademoiselle?*

Era din nou tânărul. Majoritatea celorlalți pasageri coborau, dispărând pe scări, îndreptându-se spre clădirea aeroportului. Tânărul o așteptase în mod evident.

Dionne schiță un zâmbet de concediere, dând din cap și, fără nici o privire înapoi, se îndreptă repede pe culoar către ieșire. Afară aerul era incredibil de cald și cu un miros dulceag. Coborî în grabă treptele și se îndreptă spre clădirea vămii.

Termină curând formalitățile. Se întrebă unde va găsi mașina pe care o închiriase din timp. Erau suficiente mașini în apropiere și autobuze care așteptau să ducă pasagerii la Marsilia.

Tânărul din avion porni spre ea. Dionne își mușcă neliniștită buza. Spera că nu urma să-i facă necazuri. Când îi vorbi din nou, se întoarse spre el cu o expresie de exasperare, încrețindu-și fruntea deasupra ochilor de un verde marin uimitor.

– Da, *monsieur*?

– Vă așteaptă cineva, *mademoiselle*? întrebă el, și Dionne ezită doar o clipă încuviințând. La urma urmelor era doar o ușoară deviere de la adevăr.

– Atunci nu aveți nevoie să vă duc cu mașina, *mademoiselle*?

– Mulțumesc, nu. Dionne se dădu câțiva pași înapoi, continuând să caute cu privirea printre mașinile parcate lângă refugiu, în încercarea de a găsi una din mașinile aparținând companiei Inter-France. Părea un curent continuu de mașini venind și plecând, strălucirea soarelui scânteind orbitor pe vopsea și părțile metalice.

Căutând în bagaj, Dionne își scoase ochelarii negri și-i puse pe nas. Erau din pătrate uriașe de sticlă polaroid și reușeau cu succes să-i acopere expresia. Spera ca tânărul să fi înțeles aluzia și să fi dispărut la treburile sale, dar pe neașteptate fu lângă ea, spunând:

– Cred că ați scăpat asta, *mademoiselle*.

Dionne se răsuci gata să nege rece supoziția lui și își pierdu respirația de mirare când își recunoscu rezervarea de la hotel în mâinile lui.

– Vă... vă mulțumesc, spuse ea stângaci. Trebuie s-o fi scăpat când mi-am scos ochelarii. Vă mulțumesc.

Tânărul zâmbi.

– A fost plăcerea mea, *mademoiselle*, răspunse el politicos. Oricum, n-am putut să nu observ că aveți intenția să stați în Arles. Un oraș minunat. Locuiesc în apropiere.

Dionne își ținu respirația.

– Într-adevăr?! exclamă ea. Înțeleg. Se uită împrejur rapid. Sunt de acord, e un oraș minunat.

Tânărul se încruntă.

– Sunteți sigură că nu pot să vă iau cu mașina, *mademoiselle*?

– O, nu! refuză ea cu o mișcare a mâinii. Eu de fapt am închiriat o mașină. Ar trebui să fie aici, undeva.

Tânărul ascultă cu atenție și apoi privi vehiculele care așteptau.

– Veniți, spuse el. Cred că știu unde am putea găsi mașina dumneavoastră, *mademoiselle*.

Se părea că știa ce spune. Dionne îl urmă. El găsi imediat micul Citröen, o prezentă însoțitorului și în acest fel îi află numele.

– Probabil că ne vom mai întâlni, *mademoiselle*, remarcă el ușor, în timp ce ea îi spuse la revedere și-i mulțumi. Vin adesea la Arles și aș fi foarte fericit dacă mi-ați îngădui să vă invit la cină într-o seară.

Dionne zâmbi vag, fără nici un comentariu. La urma urmelor, era rezonabil ca el să-și dea seama că nu era decât o turistă. El nu trebuia să știe adevăratele motive care o aduseseră aici, motive pe care chiar și ea le putea accepta.

O luă spre vest de Marsilia, apoi spre nord, spre Arles. Era o zonă mai degrabă dezolantă, despădurită și neprimitoare, cultivată doar pe ici-colo. Își aminti că odată Manoel îi povestise legenda conform căreia Hercule trebuise să se lupte cu un neam de giganți pe această câmpie și că îl chemase pe Zeus în ajutor. Acesta a aruncat o ploaie de

pietre și bolovani peste giganți, tăvălindu-l pe erou, iar de atunci zona rămăsese în paragină.

Manoel!

O străbătu un fior. Pentru prima oară de când plecase din Londra, se gândea la el.

Întinse mâna căutându-și geanta, de unde scoase un pachet de țigări: își puse una între buze și o aprinse cu degete tremurătoare. Nu fuma mult și doar când era nervoasă, dar acum chiar avea nevoie.

Era aproape șase când ajunse în Arles, plictisită și obosită. Conduse direct la hotel, intră și ceru doar un sandviș, să i-l trimită în cameră, apoi urcă scările pentru a face un duș. În cele din urmă, se îmbrăcă într-un capot de mătase și se așeză lângă fereastră pentru a-și mânca sandvișul și a bea o cafea excelentă pe care proprietăreasa i-o dăduse cu amabilitate.

O adiere ușoară agită ramurile platanului și câțiva tineri se învârteau pe biciclete pe sub ferestre, dar era liniștitor și plin de pace. Dionne își lăsă nervii încordați să se destindă. Nu mai avea nici un rost să mențină un control rigid asupra sa. Șansele de a-l întâlni pe Manoel din întâmplare erau foarte mici și când îl va vedea ea va face regulile, nu el. Dacă accepta să o vadă...

Împinse la o parte platoul cu sandvișurile rămase, în timp ce amintirile veniră să-i rănească și să-i deranjeze liniștea abia dobândită. Dacă refuza să o vadă? Se putea foarte bine să facă așa. La urma urmelor, el nu

trebuia să știe adevărul, de asta ea era hotărâtă.

Își mai turnă o ceașcă de cafea și ținu ceașca între palme pentru a-i simți căldura.

Trebuia să aibă bine în minte ceea ce avea să-i spună. Nu trebuia să fie intimidată de nici o întrebare pe care el i-ar putea-o spune.

Trebuie să-și aibă propria poveste în minte, încât să nu facă nici o greșeală.

Se afundă în scaun din nou, punându-și ceașca goală la loc în farfurioară. Căutându-și geanta, scoase un portofel de piele și îl deschise. Din interior scoase câteva fotografii și se uită la ele.

Băiețelul a cărui imagine se uită la ea cu sinceritate o emoționă și simți imediat că-i vin lacrimi în ochi. Trecuse mult timp de când nu-și mai permisese luxul de a plânge. Se întreba ce făcea el acum, dacă se purta bine din punctul de vedere al lui Clarry.

Își înclină capul și atinse buzele din fotografie cu buzele ei. „Noapte bună, Jonathan“ șopti ea răgușit, înainte de a pune fotografiile înapoi în portofel și de a-l închide în una din valize. Pentru orice eventualitate, se gândi ea plină de regret...

*

* *

Dimineața fu trezită de strălucirea soarelui strecurându-se printre perdele. Pentru o clipă nu-și aminti

unde se afla și se întrebă de ce haina lui Jonathan nu era la locul ei obișnuit, lângă patul ei. Dar apoi își dădu seama unde se află.

Încercând să nu bage în seamă deprimarea care o cuprinsese, se strecură afară din pat și merse la fereastră, trase perdelele la o parte și se uită în jos la piațetă. Câțiva copii se jucau în micuța grădină din centru, alergând după o minge și țipând de încântare. Sunetul îi provocă o durere ascuțită în dreptul inimii și o făcu să se retragă de la fereastră și să intre în baie.

Mai târziu, îmbrăcată în pantaloni marinărești strânși pe picior și o bluză pe gât, albă, își urmări reflecția în oglinda mesei de toaletă. Părul negru prins în coc îi accentua aerul matur pe care se străduia să și-l ia. Totuși, linia ușor oblică o ochilor ei minunați și curba generoasă a gurii senzuale îi trădau tinerețea și nesiguranța. Cu un sentiment de vulnerabilitate, merse spre sala de mese.

După micul dejun, conduse prin centrul Arles-ului. Nu era prea mare, dar fiind un oraș comercial, era plin de activitate. Se simți tentată de înșirarea delicioasă de fructe de mare disponibilă în chioșc, dar rezistă stimulenților produselor puse la vânzare. Parcă Citröenul și merse prin magazine, umplându-și timpul până la prânz.

Se hotărâse să telefoneze la Mas St. Salvador pe la prânz, în speranța că va putea vorbi cu Manoel. Nu

dorea să vorbească cu mama sau cu tatăl lui. Problema îi privea pe ea și pe Manoel.

După ce îi trimise o carte poștală lui Clarry, asigurând-o că a ajuns cu bine, se simți deodată exagerat de agitată. Era supărător să se simtă atât de emoționată și trebuia să se liniștească înainte de a-l vedea pe Manoel.

Nu era nici o îndoială că el era căsătorit cu Ivonne acum, și avea propriile obligații. Poate chiar va refuza să o vadă.

Se întoarse la hotel puțin înainte de douăsprezece și intră în holul recepției aproape fără tragere de inimă. Remarcase prezența unui telefon public în hol și merse hotărâtă spre el. Dorea să dea telefon înainte de a-i dispărea curajul. Cu degete tremurătoare ridică receptorul și ceru operatoarei legătura. În momentul în care auzi țârâitul telefonului la celălalt capăt al liniei, palmele îi erau umede și picături de transpirație îi umpleau fruntea.

Receptorul fu ridicat în cele din urmă și o voce de femeie spuse: „Oui? Mas St. Salvador. *Qui este-ce?“*

Vocea Dionnei se frânse, dar reuși să spună încet: *Madame St. Salvador?*

– Non, c'est Jeanne! Vous voulez Madame St. Salvador?

– Non, non! Vorbea agitat. *Monsieur St. Salvador, monsieur St. Salvador, est-il là?*

Jeanne ezită o clipă și apoi îi răspunse:

– Non, mademoiselle, il est à Avignon.

Inima Dionnei se opri o clipă. Manoel la Avignon? De cât timp? se gândi rapid. Ar fi putut s-o întrebe pe Jeanne, pe care o știa ca fiind vechea menajeră, nu era sigur că ar fi primit răspuns. Deja simțea o rezervă în glasul bătrânei și o dorință de a afla cine vrea să vorbească cu Manoel.

Cu inima bubuindu-i, spuse „Merci“ și închise, descoperind cu spaimă că tremura toată.

Plecând din cabina de telefon, îl întâlni în hol pe directorul hotelului care se uita la ea neliniștit remarcându-i obrajii palizi și ochii strălucitori.

– E ceva în neregulă, *mademoiselle*? se interesă el.

Dionne reuși să dea din cap cu ceea ce credea ea a fi o expresie calmă.

– Nu... nu, nimic, replică ea repede. E o zi minunată, nu-i așa?

– Minunată, repetă el, încuviințând din cap în timp ce ea fugi pe scări spre camera ei.

În timp ce se schimba pentru prânz într-un costum de bumbac de nuanța lămâiei, costum pe care Clarry îl făcuse special pentru ea, Dionne încerca cu disperare să-și dea seama ce are de făcut. Își pieptănă și își prinse din nou părul în coc, își fardă ochii aproape măslinii și aplică un ruj incolor pe buze, dar totul automat. Într-un fel nu planificase nimic după acel telefon. Dacă trebuia să mai sune încă o dată și Manoel n-ar fi acolo nici a doua oară, familia ar începe să fie

suspicioasă și nu-și dorea așa ceva. Dar cum altfel putea lua legătura cu el? Nu putea merge până la Avignon doar în speranța de a-l întâlni.

Coborî în sala de mese cu un gol în stomac, ce nu prea avea de-a face cu foamea.

Mâncă puțin, chiar dacă supa de pește era delicioasă, și refuză orice în afară de câteva fructe proaspete. Îi plăcu cafeaua, o înviora, și în timp ce o sorbea se gândi la un motiv de a merge la „manode".

Plecând din restaurant, traversă recepția spre intrarea hotelului , uitându-se cu ochi gânditori la piața umbrită. Nu erau prea mulți turiști în hotel. Era încă devreme pentru turiști în Arles. Ei vor veni mai târziu, în mai sau iunie.

Cu pumnii strânși, se întoarse la hotel. Trebuia să meargă mai departe, oricât de dureros și urât ar fi fost. De dragul lui Jonathan.

Își petrecu după-amiaza în hotel, spre uimirea directorului. În mod evident o înregistrase ca turistă, și faptul că nu vizita locurile de interes turistic era o enigmă pentru el. De câteva ori îl surprinse uitându-se la ea din ușa hotelului și se prefăcu că nu observă, pentru a nu-l stânjeni.

Mai târziu, când umbrele în piață începeau să se întindă, părăsi holul și-și făcu drum spre telefon. Genunchii îi tremurau și avea dificultăți în coordonarea mișcărilor. Dar ajunse în cele din urmă la cabină și ridică receptorul.

O voce feminină răspunse din nou și energia ei dispăru. Dar nu era Jeanne. Era o voce de fetiță, o voce pe care și-o amintea vag. Manoel avusese o soră, o soră mai tânără – Louise.

– *Excusez-moi,* spuse ea sperând ca accentul ei să nu sune prea englezesc, *mais je veux parler avec monsieur* Manoel St. Salvador.

– Manoel? Fata păru surprinsă. *Qui est là?*

Dionne ezită. Cum îi putea spune fetei numele fără a crea acel gen de situație pe care voia să-l evite.

– *C'est une amie de monsieur St. Salvador*, se eschivă ea.

Fata rosti o exclamație:

– *Mais êtes-vous anglaise?*

Dionne își duse mâna la gură. Nu se gândise că accentul îi era atât de evident, dar erau câțiva ani de când nu mai folosise franceza. Ce putea spune? Dacă ar nega, fata ar ști că minte, și dacă ar încuviința ar fi și mai rău.

– *Ce n'est pas important*, replică ea, și pentru a doua oară închise, disprețuindu-se pentru lașitatea ei.

Părăsind cabina, merse sus în camera ei și se holbă la reflexia ei în oglinda mesei de toaletă. Ochii îi erau îngrijorați, adâncimile lor verzi erau bântuite de anxietate. Ce avea să facă?

Era pe punctul de a se schimba pentru cină când auzi un ciocănit în ușă. „Mademoiselle! Mademoiselle!"

Era o voce de femeie și Dionne traversă cameră până la ușă, înfășurându-se în halatul de casă. O servitoare aștepta afară.

– Un telefon pentru dumneavoastră, *mademoiselle*, explică ea zâmbind. Din păcate, va trebui să vorbiți de jos, din hol.

– Sunteți... sunteți sigură că e pentru mine?

– *Mais certainement, mademoiselle*. E un bărbat, *mademoiselle!*

– Un bărbat! clătină din cap, neîncrezătoare. Ei bine, foarte bine, o să cobor. Dați-mi un minut să mă îmbrac.

În timp ce-și punea pantalonii crem, mulați și un pulovăr verde-jad care-i accentuau subțirimea, căută o explicație.

Cu siguranță că Louise nu i-ar fi recunoscut vocea atât de repede. Și chiar dacă ar fi așa, de unde să știe unde stătea?

Picioarele îi tremurau în timp ce cobora în fugă treptele spre telefon, dar când ridică receptorul, vocea spuse:

– *Mademoiselle* Hing? Nu era vocea lui Manoel. Era mai subțire, mai tânără și mult mai puțin supărătoare.

– Cine... cine e acolo? întrebă ea brusc.

– Henri Martin, *mademoiselle*. Ne-am întâlnit ieri, în avion.

Dionne se rezemă de peretele cabinei.

– O, *monsieur*, oftă ea răgușit. Nu vă știam numele.

– Știu. Dar am fost norocos să-l reținpe al dumitale. Spune-mi, te-ai cazat? Totul e în regulă?

Dionne oftă.

– Da, totul e bine, replică ea. De ce suni?

El păru tulburat.

– De ce am sunat? râse pe înfundate. Desigur că știi. Vreau să te invit la cină în seara asta.

Dionne replică:

– Îmi pare rău, e imposibil.

– De ce? De ce e imposibil?

Dionne dădu din umeri.

– Sunt obosită. Nu prea am chef de cină, *monsieur.*

El exclamă:

– Ah, sunt dezolat, *mademoiselle.* Cu siguranță trebuie să mâncați.

– Îmi pare rău...

– Mâine, atunci.

– Nu știu ce voi face mâine.

– Îmi răniți orgoliul, comentă el ușor. Vă rog, luați prânzul cu mine.

– Altă dată, spune Dionne ferm, și închise.

Părăsind cabina, se întoarse în cameră și nu se obosi să se mai schimbe, se aruncă pe pat, cu un sentiment de amărăciune. Se simțea complet singură, și nici chiar faptul că Joanathan și Clarry o așteptau atât de încrezători în Anglia nu putu risipi dezolarea pe care o simțea.

Hotărându-se că nu suporta ideea de a face față

cinei în restaurant, își luă geanta și coborî în piață. Lămpile aruncau ochiuri de lumină peste umbrele străzilor, dar era atât de cald și ea descoperi moliciunea întunericului amestecându-se ca un balsam în inima și mintea ei tulburată. Mâine va fi o altă zi!

Bău o cafea și luă un pateu într-un mic bistro de pe malul Rhonului și apoi merse spre Arena. Mai fusese la Arena de câteva ori cu Manoel, privind spectacolul ce putea impresiona și pe cei mai tari de înger. Celebrii tauri din Camarque erau adversari redutabili.

Cei mai faimoși toreadori din Spania au trecut granița pentru a lua parte la coridă în arena din Arles pentru a-și pune în valoare abilitățile contra viguroșilor tauri negri care puteau provoca răni adânci cu o lovitură de coarne, în timp ce amatori de pretutindeni continuau să apară pentru a-i provoca pe profesioniști, unul mai doritor decât altul să-și provoace soarta.

Dionne îl privise pe Manoel în țarc la „mas“ cu taurii, stătuse nemișcată de frică în timp ce el pășea în arenă, ceea ce provoca strigăte entuziaste de „Ole“! Fuseseră momente în care ea îl urâse pentru că o supunea la o asemenea agonie. O durere i se răsuci în stomac. Cât de ușor trecuseră acele luni, cât de dulce fusese fiecare zi, și cât de chinuitoare fusese despărțirea atunci când, inevitabil, sosi.

Se întoarse pe la nouă din plimbarea solitară ce avusese efect calmant pentru simțurile sale. Se simți

plăcut de obosită și refuză să se mai gândească la probabilitățile și posibilitățile zilei de mâine. Nu avea nici un rost să speculeze asupra unui lucru atât de nebulos.

Intră în holul recepției ușor, cu geanta atârnându-i pe umăr, cu mâna ridicată pentru a-și da după ureche o șuviță rebelă de păr negru și mătăsos.

Crezu la început că holul era gol, dar în timp ce traversa imensele covoare verzi, un bărbat se ridică dintr-un scaun aflat la picioarele scărilor și blocă drumul.

Dionne se opri, privirea plimbându-i-se peste bocancii stropiți de noroi și pantalonii gri din piele de antilopă, remarcând fără să vrea înălțimea lui și expresia întunecată a feței lui. Pentru o clipă rămase nemișcată și un junghi o străbătu, apoi când el făcu un pas, se dădu înapoi și își puse o mână peste buzele palide.

– Bună, Dionne, spuse el, vocea lui având același accent inconfundabil. Te-aș putea întreba de ce ești aici și de ce ai vrea să vorbești cu mine?

Capitolul 2

Dionne se uita fix la el fără a-i veni să creadă, incapabilă să accepte pentru moment că aceasta nu era o halucinație provocată de intensa ei dorință de a-l vedea din nou pe Manoel St. Salvador, o dorință care până în acest moment existase doar în subconștientul ei.

Dar acesta nu era acel Manoel pe care și-l amintea ea. Amintirile despre el erau intense și acest bărbat cu ochii reci semăna prea puțin cu bărbatul cu sânge fierbinte pe care-l cunoscuse și iubise. Trăsăturile erau aceleași și totuși diferite. Aceiași ochi verzi sub sprâncenele întunecate, aceiași pometi aroganți, o gură plină și senzuală, perciuni întunecați prelungindu-se până spre bărbie. Ochii cenușii erau mai înfundați în orbite și înecați de amărăciune. Linii adânci îi mărgineau nasul și gura, dându-i un aer oarecum plictisit și istovit. Și corpul îi era încovoiat, chiar dacă

mușchii pieptului se mișcau sub jacheta scurtă din piele moale de antilopă și pulpele puternice se luptau cu pantalonii foarte strâmți. Ea se simți neajutorată, conștientă că acest moment venise asupra ei pe neașteptate și ea nu-i putea face față. Mai era posibilă vreo urmă de compasiune de la acest bărbat cu expresie crudă și care o privea cu un fel de ură în ochi? Cum crezuse că i-ar putea cere ceva? Cum își imaginase atât de prostește că trecerea anilor nu-i adusese tot atâta experiență ca și ei?

– Ei bine, *mademoiselle?*

Era vocea rece, detașată a unui străin și ea se întoarse, incapabilă să facă față acuzațiilor din ochii lui. Dar de ce o acuza el? De ce o privea cu un dispreț evident, cu aversiune? Era amintirea trecutului atât de dezagreabilă pentru el?

– Cum... cum m-ai găsit? fură cuvintele ei abia perceptibile.

Manoel exclamă nerăbdător:

– E important? De ce ești aici? Ce vrei de la mine?!

Păși către ea, apucând-o pentru a o întoarce cu fața spre el, provocându-i o durere în umăr.

– Nu pleca, Dionne! Sau sunt atât de dezgustător?

Dionne tremură în strânsoare și privirea lui se fixă aspru pe fața ei, apoi pe subțirimea corpului ei îmbrăcat în pulovărul verde și pantalonii crem. Mâna de pe umărul ei deveni mai ușoară și degetul lui mare

pipăi oasele fragile ale gâtului ei înainte ca gura să i se încleștеze și să-și retragă mâna.

– Ei bine? spuse el din nou. Repet, de ce ești aici?

Dionne își opri respirația.

– Am... am venit să te văd. N-am știut cu cine altcineva să vorbesc.

Ochii lui se întunecară.

– Ai necazuri? o privi el neliniștit. Nu putem vorbi aici. Ai o cameră aici? Și la încuviințarea ei spuse: Vom merge acolo!

– Nu! protestă ea disperată. Nu... vreau să spun... nu putem merge acolo. E strâmt – un dormitor, nu mai mult!

– Și? Ce crezi că vreau să fac în camera ta? Hai, spune, pisicuțo! Gura i se strâmbă dur.

Dionne dădu din cap neajutorată. Cum îi putea explica că nu voia nici o amintire a prezenței lui în camera ei mică, simplă, pentru a o bântui în timpul nopții lungi și singuratice?

– E... e un hol aici, se bâlbâi ea. Dacă nu e ocupat.

Împinse ușa pentru a scăpa de întunecimea care o învăluia. Intră repede în cameră, aprinzând lămpile, luminând spațiul gol.

Expresia feței lui Manoel era întunecată. O urmă în camera liniștită, închizând ușa și sprijinindu-se cu spatele de ea, întreaga lui ființă emanând genul de forță pe care ea abia începuse să și-o amintească, care putea anihila orice încercare de apărare a ei.

– Acum, Dionne, ce este? Ce nu merge? De ce ai nevoie de ajutorul meu?

Dionne se plimba prin cameră fără încetare, incapabilă să stea liniștită sub ochii lui scormonitori, incapabilă să găsească cuvinte pentru a spune ce voia să spună. Și deodată, obosită de tăcerea ei, Manoel spuse:

– *Pour l'amour de Dieu*, Dionne, nu sunt un bărbat calm. Spune ce ai de spus și termină odată! Ochii i e îngustară. Ce vrei? Bani?

Dionne se opri brusc și se uită la el cu buzele tremurându-i.

– De ce îți închipui că vreau bani? Era rănită de cinismul vocii lui.

– Nu e ceea ce vrea toată lumea? întrebă el fără a-i păsa. Dacă despre asta e vorba, atunci nu mai continua. Mă plictisește! Se uită la ea disprețuitor. Ceea ce mă uluiește este motivul pentru care crezi că ți-aș da bani!

Dionne se uită la el.

– Să înțeleg că refuzi să mă ajuți? întrebă ea scurt.

Manoel se uită insolent la ea, forțându-i pleoapele să se închidă defensiv peste ochii verzi ca jadul. Găsi incredibil de dificil, chiar după atâta timp, să-și păstreze încrederea în el, și se temu că ochii ar putea reflecta ceea ce simțea.

Era un anumit fel de plăcere în a-l privi, dar o dată cu asta veneau și amintirile pe care înainte ea nu le lăsase să-i pătrundă în minte.

Știa fiecare trăsătură a acelei fețe puternice, îi sărutase pielea fermă a obrazului și simțise curba senzuală a gurii lui pe corpul ei, înlăturându-i orice gând coerent. În ciuda trecerii anilor era imposibil să nu fie afectată de asemenea amintiri.

El își agață degetele mari în cureaua de la pantaloni. Fără a-și da osteneala să răspundă la întrebarea ei, rosti: Hai, spune-mi, de ce ai nevoie de bani?

– E o problemă personală. Și pe lângă asta, cum e evident că nu vrei să mă ajuți, nu cred că mai contează.

– Nu-mi aduc aminte să-ți fi spus categoric că nu te ajut. Te repezi imediat la atac. Doar nu te aștepți să te întorci după trei ani și să găsești lucrurile și oamenii la fel cum le-ai lăsat.

– Nu mă aștept la așa ceva. Îmi dau seama că viața merge mai departe, nimic nu rămâne la fel.

– Deci ai nevoie de bani? El se controla cu dificultate, umerii i se aplecaseră, ochii îi străluceau de violență reținută.

– Da, reuși ea să articuleze cu dificultate.

– Câți?

Dionne înghiți în sec.

– Două sute de lire, spuse ea.

Sprâncenele lui se încruntară.

– Două sute de lire? Cât face asta? Aproape două mii cinci sute de franci?

– Cam atât, încuviință ea.

Manoel își mușcă buza de jos timp de un minut și spuse:

– Două sute de lire, da? Ochii i se plimbară insolent de-a lungul corpului ei subțire, pentru a rămâne aproape nemișcați pe buzele ei deschise.

– De ce ai nevoie de bani? Ești cumva gravidă?

– Nu! spuse ea îngrozită. Nu! Cum poți să sugerezi un asemenea lucru? Vocea o lăsă și trebui să tragă aer în piept de câteva ori pentru a se calma.

– De ce? întrebă el, ochii lui continuând să-i privească corpul fără milă. De ce nu? E atât de rar întâlnit așa ceva în țara ta? Eu cred că nu. Ești o femeie frumoasă, întotdeauna ai fost. Câte nopți nu am stat treaz amintindu-mi exact cât de frumoasă erai când stăteai în brațele mele? Desigur că alt bărbat trebuie să se fi bucurat de deliciile de care am avut și eu parte.

Dionne îl plesni puternic peste obraz înainte ca el să se miște și apoi gemând ușor trecu de el, deschise ușa de parcă diavolul o mână din urmă și urcă scările spre camera ei.

O dată ajunsă înăuntru, închise ușa și răsuci cheia, sprijinindu-se de ușă și tremurând. Dar el n-o urmări, nu bătu nervos în ușă, ea își auzea doar sunetul propriei respirații care avu nevoie de multe minute pentru a reveni la normal.

A doua zi dimineață se ridică greu din pat. Dormise adânc și avea cearcăne adânci sub ochi, așa că se duse la micul dejun cu ochelarii negri, pentru a evita un comentariu inevitabil din partea prietenosului director.

După micul dejun, încercă să-și evalueze situația.

Dacă ar fi fost Clarry acolo! se gândi ea, deși aceasta n-ar fi aprobat felul în care evoluau lucrurile. Clarry era pentru adevăr, dar în această situație, Dionne nu putea fi de acord cu ea. Cum să se confeseze lui Manoel cu privire la adevăratele motive pentru nevoia ei de bani? Ce reacție ar avea el? Ce compasiune ar putea aștepta de la el după ce o înjosise noaptea trecută?

Dar ce te-ai face dacă nu s-ar mai întoarce? o întrebă o voce interioară. Cum te vei descurca? Vei sacrifica șansele lui Jonathan de a se vindeca, de dragul mândriei?

Se ridică brusc de pe scaun. Asemenea gânduri nu meritau atenție. Trebuia să continue. Trebuia să se umilească în fața lui Manoel St. Salvador și va trebui să facă orice i se va cere – de dragul lui Jonathan.

Și atunci? Gândurile îi zburară. Și dacă, aflând adevărul, el ar fi dorit copilul? Ce șansă ar mai fi avut ea? Ea, care avea doar salariul de profesoară, iar Manoel, cu vastul său domeniu în Camarque, via de pe valea Rhonului, avere la care ea nu visase niciodată. Cine ar câștiga o asemenea bătălie? N-ar fi trebuit să se îndoiască de răspuns.

Palmele i se umeziseră. Fusese nebună că a venit aici? Să-i ceară lui Manoel bani? Nu-și asuma un risc imens oricum? Se va limita la a-i da bani fără să afle de ce avea nevoie de ei?

Dar la cine s-ar mai putea duce? În afară de mătușa

Clarry nu mai avea pe nimeni. Prietenii erau buni, desigur, dar nici unul nu-și putea permite să-i dea o asemenea sumă de bani. Și cum ar fi putut altfel ar fi putut Jonathan să-și revină din acea răceală oribilă și chinuitoare care-l ținea treaz nopțile și de asemenea pe Dionne, rugându-se să găsească un mod de a-l muta din acel climat umed într-unul mai cald, mai uscat, unde s-ar fi putut însănătoși?

Lacrimile îi înțepau ochii. Două sute de lire înseamnă atât de puțin pentru St. Salvador, aproape o picătură într-un ocean. Fusese destul de darnic pentru a-i da bani acum trei ani, de ce nu și acum? Făcu un gest neajutorat. Nu trebuia să rupă acel cec, dar cum să știe că va mai avea nevoie de el?

Dionne oftă și coborî scările hotelului. Era o altă dimineață minunată, soarele scânteind pe cupola bisericii din depărtare. Un grup de călăreți se îndepărta, copitele cailor lor tropăind pe pietrele pieței. Erau și câțiva copii printre călăreții care-și controlau caii cu o îndemânare naturală. Caii nu erau albi ci gri, dar aveau coada la fel de groasă ca a celor din Camarque.

Dionne îi privi până se îndepărtară. Ce trebuia să facă? Să aștepte toată ziua și să vadă dacă el se va întoarce? Sau să-l caute? Dacă-l va aștepta toată ziua și el nu va veni, va fi o altă zi pierdută.

Oftă. Dar cum ar ști unde să-l caute? Știa drumul spre Mas St. Salvador, desigur. Fusese acolo de multe

ori. Dar era un teren privat, și ea ar fi încălcat proprietatea. Nu avea nici o îndoială că mama lui Manoel ar fi avut cea mai mare plăcere s-o dea afară cu forța, dacă era necesar.

Dar nu putea nici să stea la hotel toată ziua.

După ce umplu rezervorul Citröenului, ieși din oraș, urmând drumul prăfuit care șerpuia între râu și mlaștini.

În depărtare văzu imaginea care odată o umpluse de bucurie, care-i făcuse sângele să-i curgă mai repede prin vene: taurii negri din Camarque. Erau o duzină păscând împreună pe movilele pline de iarbă.

În timp ce ea trecea, își ridicară capetele, dar nu-i arătară prea mult interes. Coarnele erau curbate amenințător și ea realiză că erau tauri spanioli. Degetele i se înțepeniră pe volan. Taurii purtau dublu S al cirezilor St. Salvador marcat pe coaste. Nu era departe, se gândi ea nesigură. Evident, era pe domeniul St. Salvador.

Mai târziu, un grup de cai aproape ascunși printre copaci îi dezvălui coloritul inconfundabil al unei rulote țigănești.

Apăsă piciorul pe frână, opri și privi curioasă la rulotă. Era ceva vag cunoscut și apoi realiză și ce anume era – rulota Gemmei. Cea pe care ea și Manoel... Gemma era bătrână, desigur, dar o asemenea femeie activă, plină de viață... Nu putea fi moartă!

Dionne se opri pe marginea șoselei. Terenul din

jurul rulotei era mlăștinos și ea purta pantofi total necorespunzători mersului prin noroi. În plus, rulota era evident părăsită. Perdelele de la ferestrele sinistre erau trase și murdare și nu era nici un semn de viață.

Dând din cap, se întoarse la mașină și o împinse din spate cu grijă. Rulota Gemmei, casa de care se simțise mândră, și de care avusese grijă, lăsată să ruginească și să putrezească.

Se uită înapoi și un nod i se puse în gât. Era Gemma moartă? Era acel spirit, ce nu putea fi dominat, stins pentru totdeauna? Din cauza lui Manoel. Își puse mâinile pe volan, privind în gol.

Gemma părea o persoană care ar trăi în veci, singurul membru al clanului St. Salvador care-i arătase numai bunătate.

Era disperată. Ce avea să facă? Să se întoarcă, sau să continue și să riște să se confrunte cu soția lui Manoel, fata care nu se străduise deloc să-și ascundă antipatia pentru englezoaică și pe care mama lui Manoel o găsea potrivită, pentru că proprietățile tatălui ei se învecinau cu cele ale St. Salvador?

Pornind brusc motorul, se forță să se gândească la Jonathan. Era pentru binele lui aici, și dacă era vorba de umilințe, atunci ar trebui să sufere singură.

Pământul de pe ambele părți ale șoselei era mai puțin mlăștinos acum, și în depărtare un pâlc de copaci acoperea un grup de case.

Ceva se agita vag undeva la orizont și se străduI să vadă ce era.

Mișcarea se materializă în bărbați și cai, faimoșii gardieni din Camarque care patrulau cu cirezile de vite și cai așa cum făcuseră de ani de zile.

Cum ei se apropiau, Dionne văzu că însoțeau o cireadă de vite, puternice, negre, neînfricate.

„Mas-ul“ St. Salvador, numele provensal pentru fermă, creștea tauri spanioli pentru coride, și nu din cei mai mici, mai puțin musculosi, folosiți mai ales în cursele libere. La vizita precedentă Dionne învățase că în timpul coridei era o dezlănțuire de sălbăticie care ar face pe oricine să se întrebe cât de mult avansase civilizația de la luptele gladiatorilor în arenele romane, pe când „course libre“ era mai blândă, mai puțin periculoasă, sport în care taurii supraviețuiau pentru a lupta și a doua zi. Cu siguranță aceste cornute bine crescute păreau cele mai neînfricate pe care le văzuse ea vreodată, și toată lumea fusese avertizată, din momentul în care puseseră piciorul în zonă, să le trateze cu cel mai mare respect și niciodată să nu le subestimeze.

Cireada se năpusti, abia dându-i timp să arunce o privire; gardienii o priviră curioși, evident întrebându-se cine era și de ce se afla pe pământul St. Salvador.

Unul dintre cei mai bătrâni strânse hățurile calului său și se apropie de mașină, ridicându-și pălăria cu boruri largi care semăna atât de mult cu aceea a

unui cowboy din statele vestice ale Americii. Dionne nu-l recunoscu pe nici unul din bărbați și unul din ei îi vorbi:

– *Bonjour, mademoiselle*, spuse el politicos. *Qu'este-ce que vous voulez?*

Dionne zâmbi mai încrezătoare decât se simțea.

– *Ou est monsieur* Manoel? întrebă ea.

Omul se încruntă.

– *Le patron, mademoiselle? Il n'est pas ici.*

Dionne își mușcă buza.

– *Non, pas le patron, monsieur, mais monsieur* Manoel?

– *Monsieur* Manoel *est le patron,* replică omul cu demnitate.

Dionne se uită la el fără a se scuza. Manoel era „le patron"! Dar atunci unde era tatăl lui Manoel?

Dar desigur nu putea pune o asemenea întrebare și ea făcu un gest neajutorat și spuse:

– *Pardon! Je ne connais pas bien la famille.*

Încruntarea lui se accentuă.

– *Vous êtes anglaise, mademoiselle?*

Dionne dădu din cap.

– *Oui. Vous parlez anglais?* Omul schiță un zâmbet.

– *Un peu, mademoiselle, un peu.*

Ea își umezi buzele uscate.

– Foarte bine, știți unde este domnul Manoel?

Omul zâmbi și se întoarse în șa. Ochii lui aveau cel mai deschis albastru pe care-l văzuse ea vreodată,

mâinile noduroase și fața de culoarea mahonului.

– Ar putea fi oriunde, spuse el în cele din urmă. Sunt multe de făcut în această perioadă a anului. Doriți să-i spun că îl așteptați la „mas“?

– O, nu, dădu ea din cap prea repede și bătrânul gardian se uită la ea suspicios. Era evident acum că era considerată o intrusă mai ales că ea nu voia ca prezența ei să fie cunoscută de stăpânul lui. Trebuie să mă întorc la Arles, adăugă, neconvingător. Poți să-i spui că mă găsește acolo.

– *Bien sur, mademoiselle*. Bătrânul își înclină capul cu o politețe controlată și realizând că el aștepta ca ea să plece. Dionne porni din nou motorul și intră în marșalier.

Dar ridică piciorul de pe ambreiaj prea târziu și în consecință micul vehicul se zdruncină, roțile alunecară pe suprafața accidentată și mașina derapă de pe șosea în șanțul de lângă ea.

– La naiba! Dionne își strânse buzele, refuzând să intre în panică, împinse ușa și ieși să vadă pagubele.

Nu era nimic serios, o roată blocată în noroi, dar fără ajutoare nu putea să iasă de acolo. Se uită la gardian și acesta o întrebă:

– Aveți o frânghie, *mademoiselle*?

Dionne își controlă supărarea cu dificultate. Era foarte tentată să spună că nu găsea normal să fie echipată cu o frânghie pentru o plimbare de dimineață, dar n-ar fi avut nici un rost. Dădu din cap,

uitându-se încruntată la roata blocată, de parcă ar fi crezut că privirea ei ar fi suficientă pentru a o face să iasă singură din șanț.

Gardianul se ridică ușor în șa.

– Am eu o frânghie, *mademoiselle*, spuse el calm. Dionne răsuflă ușurată.

Dionne deschise ușa mașinii și în timp ce el prindea frânghia de cal și se ridica din nou în șa, ea începu să împingă. Era greu, și transpirase în timp ce mașina o lua înapoi spre șosea.

Aproape terminaseră când auzi sunetul unor copite de cai. Privind în jur nervoasă, zări un călăreț care se apropia de ei. La început crezu că era un băiat, dar când acesta se apropie, îi văzu pletele șaten spre blond și realiză că era o fată. Aceasta se ridică în șa și exclamă cu bucurie: „Dionne! Dionne, tu ești! Ce faci aici?

Dionne se uită la ea mirată.

– Louise, spuse ea încet. Dumnezeule, abia te recunosc. Erai copil când am plecat eu.

Fata râse cu poftă.

– Aveam paisprezece ani. Acum am șaptesprezece. Ce faci aici? Ai venit la „mas“ să o vezi pe bunica?

Dionne era uluită. Era ceva la care nu se gândise. Entuziasmul Dionnei era autentic, și nu știu cum să-i răspundă. Întorcându-se spre gardian care încălecă din nou după ce desfăcuse frânghia, îi mulțumi

călduros, oferindu-și un moment de gândire pentru a inventa o scuză.

– Ai spus bunica? întrebă ea, uluită. Vrei să spui Gemma?

– Desigur. Zâmbetul Louisei dispăru. Ești sigură că nu voiai să pleci fără a o vedea?

Dionne dădu din cap neajutorată.

– Am văzut rulota, murmură ea. Am crezut că... Nu contează Louise, n-am venit în vizită. Nu ești prea tânără pentru a înțelege că n-aș fi un musafir binevenit la „mas".

Ochii Louisei se întunecară.

– Bunica primește prea puțini vizitatori, spuse ea tristă. Dar de ce ești aici? Credeam că Manoel a fost să te vadă aseară.

Dionne se încruntă.

– Știi de asta?

Louise dădu din umeri.

– Desigur. Ți-am recunoscut vocea la telefon. Eu i-am spus lui Manoel că trebuie să fii aici.

Dionne își frânse mâinile.

– Și mai știe cineva?

Louise făcu o grimasă și dădu cu piciorul în iarba pitică de sub picioarele ei.

– O, nu, nu toată lumea. Doar Manoel și cu mine.

Dionne își mușcă buza.

– Spune-mi ceva, Louise. Tatăl tău nu mai e la „mas"?

– Tata e mort, spuse ea cu regret. A murit acum doi

ani. Manoel se ocupă de „madame“ acum. E femeia lui acum, și aceștia sunt taurii lui.

Dionne dădu din cap cu uimire.

– N-aș fi ghicit niciodată, murmură. Atunci mama ta mai locuiește cu Manoel?

Louise încuviință:

– Desigur. Și Ivonne.

Un cuțit se învârti în stomacul Dionnei.

– A, da, Ivonne, spuse ea încordată.

Louise se uită la ea un timp.

– Pari mai subțire, Dionne. Cum ți-a mers? Mai predai?

Dionne își strânse buzele.

– A, da. Mai predau. Dar tu? Ai terminat școala?

– Manoel vrea să mă trimită la o școală în Elveția, dar eu nu vreau. Îmi place aici. Nu văd nici un motiv să mă trimită. Știi de accidentul Ivonnei, desigur.

Asta îi atrase atenția.

– Nu, negă ea. Ce accident?

Louise dădu din umeri.

– A fost lovită de un taur. E paralizată de la mijloc în jos.

De groază, Dionne rămase fără răsuflare. Louise o spusese atât de rece, fără a-i păsa. De parcă nu considera accidentul altceva decât ceea ce merita Ivonne.

– Dar e oribil! Când s-a întâmplat?

– Imediat după ce ai plecat, cred. E important?

– Nu crezi?

Louise se juca cu hățurile.

– Ivonne a căpătat ce a dorit. Era supărată pe Manoel, și credea că-l poate supăra întărâtându-i taurii. Nimeni nu se poate juca cu taurii!

Dionne trase de o șuviță de păr, care-i ieșise din coc.

– Nu e de mirare că Manoel arăta îmbătrânit. Ce timpuri groaznice trebuie să fi fost pentru el.

Louise îi atinse brațul ușor.

– Mă bucur că te văd, Dionne. De ce vrei să-l vezi pe Manoel? Se opri brusc și-și mușcă buzele. Stai mai mult în Camarque?

Dionne atinse absentă ușa mașinii.

– Nu știu, Louise. Depinde.

Louise oftă.

– Ai venit aici să-l vezi pe Manoel?

– Da, unde e?

– De fapt a plecat azi, replică Louise, încruntându-se. La podgorii. Se uită o vreme la Dionne. Ce s-a întâmplat?

– Ce vrei să spui? se prefăcu ea că nu înțelege.

– Între tine și fratele meu? Știi ce spun. A venit acasă foarte furios. Nici măcar Ivonne n-a îndrăznit să-l întrebe. Dar am ghicit că trebuie să fi fost o ceartă.

Dionne făcu o grimasă.

– Trebuie să plec, Louise. Manoel nu-i aici, nu are rost – adică nu am nici un motiv să rămân la „mas".

– Și bunica? Să-i spun că te-am văzut?

– Nu pot să te opresc, desigur, spuse ea. Dar probabil nu ar fi frumos, în aceste împrejurări.

– O, Dionne! Louise își încleștă pumnii, sprijinindu-se de capota mașinii. De ce te-ai întors după atâta timp? Cu siguranță știi ce înseamnă pentru Manoel să te vadă din nou, acum!

Dionne porni motorul mașinii.

– Îmi pare rău, Louise. Și mi-ar fi plăcut s-o văd pe Gemma. Vocea i se stinse și dădu din cap. La revedere.

– La revedere, Dionne. Louise alergă câțiva pași pentru a o prinde din urmă. Pot să vin la hotel să te văd înainte de a pleca?

Degetele Dionnei se strânseră pe volan.

– Nu cred că ar fi o idee bună, spuse ea. La revedere.

Louise îi făcu cu mâna și Dionne dădu cu spatele până putu să întoarcă mașina. Apoi porni încet, nodul din gât amenințând s-o înece.

Capitolul 3

După cina din acea seară Dionne urcă în cameră pentru a-i scrie lui Clarry. Avea nevoie să facă ceva, un lucru banal care nu avea nimic de-a face cu Mas St. Salvador.

Toată ziua se gândise la accidentul Ivonnei, până începu să o doară capul din cauza zădărniciei încercării de a ghici sentimentele celeilalte fete. Ce oribil, se gândi ea cu compasiune, să fii paralizată, probabil pentru toată viața! Uită răutatea din trecut, tot ce-și amintea era îndemânarea ei pe spinarea calului, condiția ei fizică perfectă, totul distrus în câteva minute de neatenție.

Scoase hârtie și un stilou, dar nu se apucă de scris. Fără să vrea se gândi la Manoel și la situația ei fără ieșire. Era un bărbat atât de viril, de puternic și plin de viață. Își revărsase Ivonne mânia asupra lui? Asta era cauza încordării lui și a aerului obosit și plictisit care-i sfâșiase inima?

Își sprijini bărbia în mâini, dorindu-și să poată plânge. N-ar fi trebuit să vină aici. N-ar fi trebuit să-i permită Clarrei s-o convingă că îi datora asta lui Jonathan.

Ce rost va avea dacă nu va ieși nimic din asta, cu excepția faptului că sentimentele ei vor fi mai rele decât înainte de a afla ce se petrecuse aici?

Buzele i se umeziră. Dacă lucrurile ar fi diferite, se gândi ea disperată. Dacă ea și Manoel nu s-ar fi despărțit. Cu siguranță că ceea ce au împărtășit ei a însemnat ceva pentru el. Părea o relație foarte strânsă și totuși se destrămase atât de ușor. Chiar și acum simțea durerea despărțirii.

Și Gemma, acea femeie imposibil de dominat cu depozitul ei de superstiții și credințe religioase, care-și jucase rolul, încurajându-i să ia ce le aparține, după un ritual la fel de vechi ca și originile medievale ale cailor albi din Camarque.

Dar nu avuseseră parte de a doua porție de fericire. Își îngropă fața în mâini. Viața era așa de nedreaptă. Tocmai când raiul părea la o aruncătură de băț le fusese smuls cu o asprime care ar putea distruge orice suflet.

Cu respirația îngreunată, Dionne se ridică de pe scaun și merse spre ferestre privind în piața liniștită. Umbrele se lungeau pe măsură ce soarele apunea.

Merse spre ușă, coborî scările și ieși în aerul răcoros al serii. Purta o rochie simplă din jerseu care-i accentua umbrele violete din jurul ochilor. Era o rochie lungă după care Clarry alergase pentru ea într-o seară, pentru

o petrecere de Crăciun la care Dionne fusese invitată.

În afara hotelului ezită, nehotărâtă unde să meargă, singurii oameni din jur erau doar în grupuri de doi sau trei și doar ea era singură. Continuă să meargă, hotărându-se că și-ar putea cumpăra o cafea la una din terase. N-ar mai sări în ochi în mulțime. O mașină trecu pe lângă ea și doi tineri francezi ieșiți pe fereastră, o întrebau cine e și unde merge. O invitaseră să li se alăture, făcând în continuu glume pe seama ei, în timp ce ea îi ignora, până când se făcu roșie de necaz. Atunci, spre supărarea ei, mașina opri și unul din tineri sări în fața ei.

– Ah, *mademoiselle, chère mademoiselle*, spuse el, *ne voudrez-vous pas venir avec mes amis et moi?*

– Vreți să vă dați la o parte, vă rog! Dionne fu obligată să se oprească căci el îi blocase drumul.

– O! *Anglaise! Mais si belle anglaise!* El se uită cu înțeles la prietenii lui și un alt tânăr deschise ușa invitând-o înăuntru.

Dionne era stânjenită. Strada era aproape pustie în acel moment și îi fu teamă că vor încerca s-o ia cu forța. Erau evident băuți și nu erau responsabili de faptele lor, dar asta nu-i ușura situația.

– Îmi permiteți să trec? Se străduia să-și controleze vocea, dar tânărul din fața ei se apropie.

Speriată acum, Dionne se întoarse și dădu de trupul unui bărbat puternic. Imediat intră în panică, bătându-i cu pumnii ei mici în piept, crezând pentru o clipă că era

unul dintre tineri. Dar bărbatul care-i împinse trupul tremurător deoparte nu era chiar atât de tânăr. Îl apucă pe unul din tineri din partea din față a bluzei înzorzonate. Era cel care îndrăznise s-o supere, și îl împinse înapoi în mașină așa de violent încât acesta își pierdu echilibrul și se lovi cu capul de capota mașinii. Mașina plecă în viteză imediat, cauciucurile lăsând în urmă un nor de praf. Doar atunci se întoarse spre ea acest bărbat și genunchii îi tremurau incontrolabil când realiză cine era salvatorul ei.

Manoel o privi pentru o clipă și spuse:

– Hai, vino! S-a terminat! Aș vrea să știu de ce ieși singură pe străzi la o asemenea oră?

Dionne își regăsi cu greu calmul.

– Am ieșit pentru o plimbare. Cu siguranță că te poți plimba fără a fi acostat! Își trecu o mână tremurătoare prin păr, fără să vrea provocatoare. Îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut.

Manoel făcu un gest nervos.

– N-a fost nimic. Doar dacă mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi venit.

Gura i se încleștă și o privi aproape furios.

– Dionne, aici nu e Anglia, și ceea ce faci tu...

Se întrerupse brusc, căutând în buzunar după un pachet de țigări și dându-i și ei una. I-o aprinse cu atenție și apoi spuse:

– Hai! Am venit să vorbesc cu tine!

Dionne se uită la el tremurând toată.

– Louise ți-a spus că am fost la „mas“, desigur.

El dădu din cap.

– De ce nu? Ochii i se îngustară. Nu ai fost până la casă.

Ea ridică din umeri.

– Cum aș fi putut?

Manoel îi studie ovalul palid al feței și apoi plecă brusc, fără nici un comentariu, forțând-o să-l urmeze, întrebându-se unde mergea.

Nu trebui să se întrebe mult timp. În piața din fața hotelului era parcat un Citröen uriaș acoperit de praf, care făcea celelalte automobile să pară foarte mici. Manoel deschise ușa din dreapta.

– Urcă, spuse scurt și Dionne încuviință mai ales că picioarele nu mai aveau puterea să o susțină.

Manoel înconjură mașina pentru a se așeza lângă ea, și Dionne îl studie pe furiș. Întunecat și sumbru arăta extrem de masculin în pantalonii negri băgați în cizmele negre și cămașa de un albastru închis deschisă la guler pentru a-i dezvălui gâtul extrem de puternic. În jurul gâtului avea un lanț subțire și un medalion aproape ascuns de părul negru de pe piept, dar ea știa ce simboliza acel medalion.

Era emblema Sarei, servitoarea neagră din legenda *Les Saintes Maries de la Mer*, venerată și sanctificată de țiganii din toată Europa. Odată acel lanț fusese în jurul gâtului ei. Inima îi palpita îngrijorată, și își îndepărtă privirea de la pielea lui maronie și caldă. Avu o dorință

aproape incontrolabilă să-l atingă și respirația i se întrerupse brusc în timp ce se străduia să-și oprească asemenea impulsuri.

Manoel o lovi ușor peste încheietura mâinii, motorul prinse viață și imensa mașină se urni din parcare. Ea ar fi vrut să-l întrebe unde o ducea, dar își înfrânse curiozitatea. Pentru moment era suficient că era cu Manoel și nu-și dori să strice acel moment încercând să găsească răspunsuri la întrebări, care n-ar fi adus decât ostilitate.

El ieși din oraș pe șoseaua de Nord-Est spre Les Baux. Trecură printr-un sat adormit, Fontvielle, și înainte de a ajunge la poalele dealului din regiunea stâncoasă din care Les Baux făcea parte cu ale sale castele gri, opri mașina pe dreapta și deschise geamul.

– Bine, spuse el întrebător. La ce te gândești acum?

– La nimic, răspunse sincer.

Apropierea lui o enerva și cu un gest neîndemânatic deschise ușa și ieși afară, tremurând ușor în timp ce răcoarea aerului o învăluia. Era mult mai rece decât în Arles, vântul cu miros sărat șuierând straniu de-a lungul câmpiei și înviorând-o.

Manoel ieși și el, și pentru o clipă rămaseră în picioare uitându-se la întinderea neagră și stâncoasă.

– De ce ai venit la mine? îi ceru el un răspuns, cu vocea strangulată. De ce a trebuit să te întorci aici, acum?

Ochii îi scânteiară ciudat și ea se depărtă de el, cu picioarele alunecându-i pe suprafața neregulată a șoselei.

– Știi de ce, replică ea încet.

– Nu, izbucni el mânios, nu, nu știu! Spui că vrei bani și totuși refuzi să-mi spui de ce. Te aștepți să te ajut, dar refuzi să-mi spui de ce, de parcă ajutându-te aș avea vreun drept.

Se uită peste umăr la el și țipă disperată.

– Nu face totul atât de dificil!

Fața lui Manoel se întunecă.

– Am venit pentru că am o invitație pentru tine, murmură el aspru. Gemma vrea să te vadă.

– Ce? Ochii Dionnei se măriră neîncrezători. Dar cum știe Gemma că sunt aici?

– Așa cum știe orice! Ochii lui se întunecară. O, Doamne, cred că Louise i-a spus. Are vreo importanță? Accepți?

– Nu, nu cred. Mama ta nu mă vrea aici. Ce rost ar avea? Și nici soția ta.

Manoel îi prinse încheietura mâinii și i-o strânse crud.

– Soția mea? Ce soție? Nu am nici o soție – încă!

Pieptul Dionnei se ridică și coborî într-un ritm tumultuos.

– Ei bine, Louise mi-a spus despre Ivonne, și accident. Mi-a spus că Ivonne locuiește cu tine la „mas".

Manoel se uită furios la ea, cu ochii reci și pătrunzători.

– Ivonne trăiește la „mas". E o invalidă neajutorată! Mama ei e moartă. Unde ar putea locui? Dar nu e soția mea.

Dionne tremură violent, mișcându-și capul dintr-o parte în alta pe măsură ce strânsoarea lui se accentua, făcând-o să scâncească.

– Încheietura mea, spuse ea slab. Îmi rupi mâna!

Manoel se uită în jos aproape năucit la mâna subțire și vineție din strânsoarea lui și murmură:

– *Dieu*, Dionne, îmi pare rău.

Mâna ei se zbătea în a lui ca o pasăre și ochii lui se întunecară de pasiune. Dionne avu un presentiment de pericol și cu răsuflarea întretăiată se smulse de lângă el, punând lungimea mașinii între ei, masându-și mâna amorțită.

– Cred... cred că trebuie să ne întoarcem, spuse ea și Manoel se întoarse cu spatele la ea, cu un aer obosit.

Fără a se uita în direcția ei, se strecură la volan și Dionne făcu tremurând câțiva pași și se așeză pe locul pasagerului. Intră cu grijă, evitând să-i atingă coapsele, aranjându-și fusta lungă peste picioarele subțiri. Dar el abia dacă-i aruncă o privire.

Se aștepta s-o ducă înapoi, dar deși mâinile i se odihneau pe volan nu făcu nici o mișcare de a porni motorul. Vorbi cu o voce dură.

– Dacă ești de acord să vii la „mas“ s-o vezi pe Gemma, îți dau banii de care ai nevoie pentru scopul tău atât de secret.

Respirația Dionnei deveni agitată.

– Nu poți vorbi serios!

– De ce nu?

– N-aș aduce decât necazuri dacă aș merge acolo. Știi că mamei tale i-ar displăcea. Ea... ea mă urăște! Cât despre Ivonne...

El se întoarse s-o privească, cu ochii strălucind în interiorul întunecat al mașinii.

– Spune-mi ceva, zise el aspru. Bărbatul acesta pentru care ai nevoie de bani, te iubește?

Dionne își pierdu respirația.

– Nu e nici un bărbat!

Ochii lui păreau sceptici.

– Deci ai nevoie de bani pentru tine?

– Da.

– De ce? Din ce motiv? Spui că nu ești gravidă, că nu ești în nici o încurcătură. Ce e? Ce poate fi?

– Manoel, te rog! Încetează să mă mai torturezi așa!

Gura lui Manoel se crispă și fără nici un alt cuvânt, porni motorul.

Se întoarseră la hotel în liniște și doar când mașina opri în fața hotelului, ea începu să vorbească din nou.

– Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

– Asta depinde de tine, nu-i așa?

– Ai de gând să mergi până la capăt, cu ceea ce ai spus? Mă forțezi să merg la „mas“?

– Dacă vrei să te ajut, da.

Dionne își plecă umerii.

– Foarte bine. Când?

Ochii lui se îngustară.

– Vei veni?

– Am altă posibilitate?

Dionne deschise ușa mașinii. Putem să mergem?

– Un moment. O să vin după tine poimâine. Mâine trebuie să merg la Nimes. Regret întârzierea, dar nu e nici o îndoială că poți rezista, dacă nu e atât de important pentru tine.

El putea fi groaznic de insolent dacă voia, și vorbele lui aspre o sfâșiară. Era evident că o considera o femeie capricioasă, preocupată numai de scopuri egoiste.

Împinse ușa și coborî înainte ca Manoel să poată spună ceva, iar el se întinse pentru a închide portiera în urma ei înainte de a băga mașina în viteză și a demara cu furie. Dionne intră în hotel, simțindu-se extenuată, întrebându-se cu disperare cum va trece peste următoarele două zile până îl va vedea din nou.

Îi scrise Clarrei în dimineața următoare. Menționă că îl contactase pe Manoel și că spera să aibă vești bune în câteva zile.

Un vizitator neașteptat o aștepta când se întoarse la hotel. Fu aproape ușurată să vadă expresia calmă a lui Henri Martin.

Stătea în zona recepției așteptând-o și fața îi luă o expresie neliniștită când o văzu traversând holul spre scări.

– *Mademoiselle* Hing! Exclamația lui o luă pe neașteptate și se întoarse surprinsă.

– *Monsieur* Martin! exclamă ea. Ce faceți aici?

Henri Martin își întinse mâinile.

– Am venit să mă ofer ca escortă pentru prânz.

Dionne oftă. Deși impulsul inițial fusese acela de a-l respinge, ceva o făcu să ezite.

Poate ar fi un lucru bun să iasă din hotel. Ar mai fi uitat de problemele care-i chinuiau mintea și nu o lăsau în pace. Henri Martin nu avea legătură cu afacerile ei personale.

– E foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule Martin, spuse ea. Mi-ar face plăcere să accept, dacă aș putea. Dar va trebui să-mi lăsați câteva minute pentru a mă schimba.

Henri Martin avea oglindită pe față încântarea. Era într-adevăr un tânăr foarte frumos, se gândi ea cu detașare. Îmbrăcat într-un costum gri de oraș, cămașa imaculat de albă, era aproape unic în această parte de lume unde majoritatea bărbaților purta haine de genul celor purtate de Manoel St. Salvador noaptea trecută.

– Voi fi încântat să aștept oricât, spuse Henri și Dionne schimbă un zâmbet cu el înainte de a urca în cameră.

Când coborî îmbrăcată într-o rochie scurtă din material de culoarea mărului verde, părea absurd de tânără și era mulțumită de severitatea coafurii care dezmințea prima impresie.

Au luat masa într-un restaurant mare din centru unde Henri era evident foarte cunoscut și Dionne nu se mai gândi la posibila lui ocupație.

După masă, Henri sugeră o plimbare spre valea

superioară a Rhonului pentru a vedea podgoriile, dar Dionne ezită. Nimes era pe valea superioară a Rhonului și nu dorea să dea peste Manoel în timp ce se afla în compania lui Henri. Și de altfel, dacă-l întâlnea, va crede că-l urmărea.

Merseră la Les Saintes Maries de la Mer și petrecură două ore minunate plimbându-se pe plajă. Dionne află multe în acea după-amiază. Află că familia lui Henri avea un mare magazin la Arles, cu sucursale la Avignon și Marsilia și că Henri fusese la Paris, pentru a studia contabilitatea și economia pentru eventualul post de director al companiei.

Nu dădu prea multe amănunte despre ea, lăsându-l pe Henri să creadă că era doar turistă, deși realiză că era posibil ca Henri să-l cunoască pe Manoel și familia lui.

„Masul" St. Salvador era o fermă mare și prosperă și podgoriile acesteia din valea Rhonului ar putea foarte bine să producă vinul vândut la magazinele tatălui lui Henri. Dar de data asta Dionne refuză să ia în considerare consecințele în cazul în care Manoel ar afla de prietenia ei cu Henri sau Henri ar afla adevăratele motive ale vizitei ei în Arles. Într-un mod detașat, se bucura de aceste clipe. Trecuseră ani de când nu-și mai îngăduise să se relaxeze alături de un bărbat, dar Henri era atât de fermecător și de amabil...

Vorbiră despre cărți și picturi, de tendințele culturale din teatru, și fu uimită când observă că era aproape ora cinci.

Se întoarseră la Arles în mașina lui sport și când opri în fața hotelului, el întrebă plin de nerăbdare:

– Când pot să vă mai văd? În această seară?

Dionne își apucă geanta cu degetele.

– Nu, nu în seara asta, Henri, replică ea încet. Și nici mâine. Am... planuri pentru mâine.

Fața lui Henri își pierdu din entuziasm.

– Atunci când?

Dionne oftă. Cum putea face aranjamente când nici nu știa cât o să stea aici?

– Ai putea suna? sugeră ea. Da, ar fi cel mai bun lucru.

Umerii lui Henri se aplecară în față.

– Foarte bine, dacă așa crezi. Dar vei veni la telefon, nu-i așa?

– Desigur. M-am simți extrem de bine astăzi. Te rog să nu crezi că încerc să mă eschivez.

Henri se relaxă într-un fel.

– În regulă. O să sun. Poimâine, da?

Dionne încuviință și apoi ieși din mașină.

– La revedere, spuse ea rapid.

– *Au revoir*, Dionne. Mașina lui se îndepărtă. În cameră, Dionne își lăsă jos geanta și se întinse. Se simțise bine într-un fel superficial. Henri nu trezise nimic în ea și putuse fi naturală cu el. Realiză, desigur, că el era atras de ea, nimic altceva decât o reacție naturală la feminitatea ei.

Dezbrăcându-se de haine, făcu un duș rece, își puse

un halat din mătase și se întinse pe pat. Se simțea obosită, dar nu era surprinzător în aceste împrejurări. Nu dormise de când sosise în hotel, mintea fiindu-i prea activă pentru a se relaxa complet. Dar aerul de mare din acea seară îi făcuse ochii somnoroși în cele din urmă, îi închise fără tragere de inimă și adormi.

Când se trezi era întuneric afară. Se simți înghețată și se dădu jos din pat pentru a-și căuta ceasul. Îl găsi pe masa de toaletă unde îl lăsase când făcuse dușul. Fu înspăimântată să descopere că era aproape miezul nopții. Dormise aproape șase ore!

Deschizând ușa dormitorului încet, ascultă o clipă. Nu se auzea nici un zgomot de jos și dând din umeri închise ușa din nou. Ar putea merge la culcare din nou. Nu mai avea nici un rost să se îmbrace acum. Dar o dată ajunsă între așternuturi, îi fugi somnul. Luna strălucea prin ferestre, umplând camera cu lumină, în timp ce de la distanță venea sunetul hipnotic al unei chitare zdrăngănind un fel de cântec trist.

Coborî din pat cu un oftat și merse spre fereastră ca să se uite la piața umbrită. Platanii își mișcau frunzele într-o briză ușoară, lumina lunii transformându-le triunghiurile într-un gri fantomatic.

O mașină mare parcă în piață, o mașină mare, gri și plină de praf, parțial ascunsă de copaci. Și Dionne observă un bărbat care se depărta de umbrele copacilor, un bărbat înalt, cu părul argintiu din cauza luminii palide. Era îmbrăcat în haine închise, haine de

gardian, cu vesta neîncheiată, mânecile de la cămașa închisă la culoare suflecate. Se uită în sus deodată spre ferestrele întunecate ale hotelului și Dionne se trase înapoi tremurând pentru a se lipi de perete, cu o mână pe gât. Era Manoel! Manoel aici, lângă hotel plimbându-se în sus și în jos cu o insistență enervantă.

Îndrăzni să se mai uite o dată. Era sprijinit de mașină, aprinzându-și o țigară, chibritul luminându-i pentru un moment liniile dure ale feței. Apoi lăsă țigara în gură, odihnindu-și mâinile pe suprafața prăfuită a vehiculului, cu umerii aplecați într-o atitudine de totală resemnare.

Dionne își ținu respirația, cu o încordare în gât. De ce se afla aici la o asemenea oră din noapte? Ce-l făcuse să conducă atâta doar pentru a parca în fața hotelului? Ce motive teribile îl conduseseră din pat spre piața singuratică?

Simți o stare de rău, o greață care nu avea de-a face cu foamea. De ce adormise mai înainte? De ce nu se putea culca la o oră normală, astfel evitând să vadă ceea ce n-ar fi trebuit să vadă! Se întoarse la fereastră și se uită repede. Mașina plecase. Piața era pustie. Fusese atât de absorbită de propria nenorocire încât nici nu auzise sunetul motorului.

Capitolul 4

Dimineața următoare Dionne se trezi foarte devreme și bău o cafea în restaurant cu mult înainte ca ceilalți să se trezească. Se îmbrăcase într-o rochie albastră, de bumbac, pe care o purtase adesea și care părea ieșită din comun la „mas".

Dar timpul trecea și Manoel nu apăru, și Dionne începu să se agite. Se gândise că va veni devreme, dar ceasul se apropia de zece și jumătate și începu să se întrebe dacă va mai veni. O lăsa special să aștepte? se gândi ea mergând spre ușă încă o dată și privind în piață.

Domnul Lyons, directorul hotelului, o întrebă:

– S-a întâmplat ceva, mademoiselle?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic. Aștept pe cineva, asta-i tot.

– Ah! Un tânăr, probabil. Zâmbi. Ați dori niște cafea, mademoiselle? Pot să-l rog pe Maurice să facă.

– Ar fi minunat! *Mais certainement*, mademoiselle, zâmbi domnul Lyons. Voi aranja imediat.

– Vă mulțumesc, zâmbi Dionne și directorul se îndepărtă.

Câteva minute mai târziu se întoarse cu tava și îi spuse că ar trebui să meargă în hol. Ea se conformă și el puse tava pe o măsuță joasă în fața ei.

– *Voilà, mademoiselle!* El părea extrem de încântat.

Dionne îi mulțumi și directorul plecă la treburile lui. Își turnă puțină cafea și se pregătea să bea când realiză că cineva stătea în ușă, privind-o.

Se uită în sus urât, direct în ochii lui Manoel, și inima ei bătu puternic încât ceașca zăngăni în farfurioară.

– Deci? spuse el intrând. Ești gata?

Dionne trase aer în piept.

– Îți dai seama că e aproape unsprezece?

Manoel dădu din umeri.

– Și ce-i cu asta?

Dionne fierbea, mânia înăbușindu-i momentan toate emoțiile.

– Te aștept de la nouă! spuse ea aspru. Am crezut că vei veni dimineață.

– Și eu.

– Dar e aproape amiază!

– Și? Vom lua prânzul la mine acasă.

– Manoel! Buzele îi tremurau și trebui să le muște tare. Nu-mi face asta!

Expresia de pe fața lui se înăspri.

– Îți sugerez să te duci și să te schimbi, *mademoiselle*, remarcă el, observând felul provocator în care arăta. O rochie nu e prea potrivită pentru planurile mele. Mai bine niște pantaloni!

Dionne se ridică ascultătoare, remarcând fără să vrea cât de bine arăta el. În pantaloni gri de antilopă, o vestă de antilopă brodată cu negru și o cămașă roșie, de mătase, arăta ca un nobil francez. Era ceva obsedant în ținuta capului și aroganța din tonul lui.

Henri în costumul său elegant nu ar fi avut o asemenea prestanță.

Fără să comenteze, ea părăsi holul, urcând scările spre camera ei. Scoțându-și rochia albastră, îmbrăcă o pereche de pantaloni crem strânși pe picior și o bluză roșie din jerseu. Lăsă primii doi nasturi de sus neîncheiați, verifică dacă părul îi era bine strâns în coc și coborî.

Manoel tocmai se servea cu a doua ceașcă de cafea în timp ce *monsieur* Lyons vorbea respectuos cu el.

Când ea intră în hol, directorul micuț și durduliu se întoarse politicos.

– *Monsieur* St. Salvador îmi spune că mergeți la „manadă“ astăzi, *mademoiselle*. Va fi o experiență extraordinară, sunt sigur.

– Da. Dionne nu păru prea convinsă.

Manoel se ridicase la intrarea ei și o privea. Apoi își termină cafeaua, puse ceașca la loc pe farfurie și merse spre ea.

– Mult mai bine, remarcă el și Dionne se coloră în obraji. Manoel îi spuse la revedere directorului și plecară.

Soarele le încălzea umerii. Era o zi minunată, și în alte condiții perspectiva unei zile petrecute afară ar fi fost foarte atrăgătoare pentru ea. Dar așa, era încordată și nervoasă, incapabilă să se relaxeze.

Doi cai erau legați de gardul hotelului, și nu era nici urmă de mașina lui. Dionne se întoarse întrebătoare spre Manoel și el dădu din cap încet.

– Ești dezamăgită? întrebă el indolent. Te gândeai probabil la mașină.

– Știi bine că da! exclamă ea. Sunt ani de când n-am mai călărit un cal!

– Trei ani, mai exact, remarcă el și ea se uită în altă parte.

Cei doi cai nu erau la fel. Unul era o iapă albă, mică și îndesată, foarte calmă. Și cel de-al doilea cal, o iapă neagră, pe care Dionne se aștepta ca Manoel să călărească. Acum trei ani avea un armăsar și ca răspuns la întrebarea pe care ea nu o pusese, zise:

– Asta e Consuelo. Caspar a fost tatăl ei.

Dionne nu comentă, și Manoel desfăcu hățurile calului alb.

– Asta e Melody, spuse el, mângâind botul calului înainte de a-i oferi ei mâna pentru a o ajuta să încalece.

Dar Dionne nu-și dorea să-l atingă și apucând mânerul de la șa încălecă singură. Manoel o privi pen-

tru o clipă, de parcă ar fi evaluat abilitatea ei și apoi, cu o ridicare din umeri caracteristică, încălecă iapa neagră.

Dionne îl aștepta pe el să pornească și, când trase de hățuri, plecă și ea elegant de-a lungul pieței. Deși trecuse mult timp de când nu mai călărise, iapa liniștită era ușor de condus și toate experiențele ei anterioare îi reveniră. Manoel o învățase să călărească și meticulozitatea învățăturii sale îi rămăsese în minte.

Cei doi cai trecură în jos pe bulevardul umbros. Dionne călărea la un pas în urma lui și când ultimele case rămăseseră în urmă, el se întoarse în șa și întrebă ironic:

– Ei bine? Ți se pare dificil?

Dionne dădu din cap.

– Nu e deloc dificil.

– Bine. Ochii lui aveau un aer batjocoritor. Atunci probabil vei călări alături de mine. Nu sunt un prinț arab care cere supunere de la femeile sale.

Dionne făcu ce spera ea a fi un gest resemnat și o grăbi pe Melody să-l ajungă pe Manoel, care o privea nerăbdător.

– Crezi că putem mări pasul? Sau îți cer prea mult? Fără să-i răspundă, Dionne își îndemnă calul pentru a merge în galop și Melody se năpusti înainte. În stânga lor era terenul mlăștinos și la distanță licăreau apele unui „etang". Era un miros inconfundabil de sare și Dionne se înveseli datorită sentimentului de libertate pe care-l simțea. Soarele bătea pe spatele ei, mlaștinile

albastre și strălucitoare erau pline de viață, de păsările de toate felurile înotând, sau avântându-se în zbor. Trupul mic și solid al lui Melody se mișca ritmic și sufletul ei se înviora. Nu era prima oară când călărea aici cu Manoel, dar atunci erau una cu natura, care îndemna toate creaturile vii să găsească împlinire alături de perechea lor.

Se întoarse pentru a se uita la el. Îi permisese lui Consuelo să meargă calm în urma ei, dar acum când ochii li se întâlniră, el grăbi deliberat iapa neagră pentru a o depăși pe Dionne, de-a lungul mlaștinei spre lagună.

Dionne ezită doar o clipă și apoi Melody galopă după verișoara ei musculoasă. Fu o experiență minunată să galopeze de-a lungul spațiilor deschise, fără nici un semn de locuință în depărtare.

Singura companie era o cireadă de vite negre, dar la o oarecare distanță, și îi ignorau. Apa sărată sărea pe picioarele și mâinile Dionnei și era fericită că se gândise să poarte bocanci în loc de pantofi.

Caii încetiniseră când intrară într-o lagună mai adâncă, croindu-și drum prin adâncimile ei și fără a ține cont de călărești. Dionne fu tentată să-și tragă picioarele dar Manoel nu și le retrase așa că-i urmă exemplul. Nu dorea să-și piardă echilibrul și să cadă în lagună.

Albastrul apei și nisipul de dedesupt o ademeneau și se gândi ce plăcut ar fi să înoate. Părăsiseră șoseaua pe care mersese ea în Citroën, luând-o direct prin lagunele

din Mas St. Salvador și Dionne găsi această rută mult mai atrăgătoare. Nu era nici urmă de uscat, de terenuri cu orez sau de turiști. Era frumos, cel mai frumos loc din lume, după Dionne.

Manoel încetini ritmul și se întoarse pentru a se uita la fața ei încântată, așteptând-o să vină lângă el înainte de a-i vorbi.

– Tot mai ești dezamăgită? întrebă el, aplecându-se pentru a-i ajusta scara.

Dionne dădu din cap, incapabilă să-și ascundă plăcerea, și Manoel se uită la ea, căutând pachetul de țigări. Aprinzând una, spuse:

– Nu e prea obositor?

Își micșoră ochii din cauza reflexiei soarelui în apă și se uită din nou la ea, privirea lui insistentă plimbându-se pe picioarele ei părând subțiri pe corpul mare al iepei albe.

– Nu stai confortabil?

Dionne dădu din cap.

– Cred că o să fiu țeapănă mâine, dar... trase aer în piept și expiră cu un oftat. E atât de frumos, nici nu m-am gândit la mine.

Manoel trase adânc din țigară, scoțând un fum de un albastru palid. Apoi întrebă:

– De ce ai făcut asta, Dionne?

Dionne își ținu respirația.

– De ce am făcut, ce?

– De ce ai plecat fără să-mi spui? Nu crezi că meritam?

Ochii lui o săgetau fără milă și Dionne se înroși sub privirea pătrunzătoare. Se liniștise pentru prima oară de la sosirea ei în Camarque, și deodată, cu o propoziție, Manoel era capabil să-i distrugă pacea.

Acum căuta cuvinte pentru a-i răspunde.

– Cu siguranță că mama ta ți-a explicat totul, spuse ea încordată.

– Nu vorbesc de mama mea! Vorbesc despre tine! Vreau să știu de ce m-ai considerat prost! Vreau să știu cu ce am greșit; de ce, după ce s-a întâmplat între noi cu o noapte în urmă...

– Oprește-te, oprește-te! Dionne își puse mâinile pe urechi. Ce rost are să vorbim despre trecut? Tu ți-ai ales drumul și eu pe al meu. Asta-i tot.

– Nu, la naiba, nu e tot! Manoel prinse căpăstrul calului ei când ea încercă s-o mâne pe Melody în față.

– Așa e, nu se poate schimba trecutul, dar vreau să știu de ce ai fost de acord să iei parte la ceremonie, când trebuie să fi știut...

Dionne încercă să-i smulgă hățurile, străduindu-se să-și elibereze degetele, dar îi fu imposibil.

– Dionne!

Insistența vocii lui o agită teribil, ochii lui țintuind-o și atingându-i adâncimile sufletului. Dionne nu-și putu recăpăta respirația. Nu era drept s-o trateze așa, folosindu-și senzualitatea pentru a o seduce și a o face să rostească adevărul și astfel s-o distrugă.

Cu un efort supraomenesc, își smulse degetele din

mâna lui, îndemnând-o cu călcâiele pe Melody, ea se năpusti prin apele liniștite ale lagunei. Imediat ce copitele calului întâlniră suprafața tare, începu să gonească, Dionne agățându-se disperată de coama ei.

Îl auzi pe Manoel strigând-o nervos, dar era prea preocupată să se mențină pe spatele lui Melody pentru a auzi orice altceva. Pentru mărimea ei, Melody se mișca incredibil de repede și acesta era terenul ei, pământul cu care fusese obișnuită, și refuză să răspundă oricărei încercări a Dionnei de a o opri.

Dar înainte ca Dionne să fie cu adevărat speriată, iapa neagră apăru și Manoel se întinse pentru a apuca puternic hățurile. Încet, Melody răspunse presiunii și încetini pasul până când Manoel putu să oprească ambii cai.

Coborî din șa și pentru o clipă Dionne crezu că voia să o tragă și pe ea. Dar el se întoarse spre iapa asudată, liniștind-o cu vorbe blânde, mângâind-o pe bot până când aceasta se liniști.

Dionne îl privi nervoasă, înghețând când realiză cât de aproape fusese de a cădea din șa. Se comportase prostește, iar Manoel se uita la ea cu dispreț în ochi.

Apoi se întoarse cu spatele la iapa albă, o mângâie pe Consuelo și sări în șa. Apoi se uită la Dionne.

Degetele ei se strânseră pe hățuri.

– Te crezi atât de puternic, nu-i așa? izbucni ea, cu o voce copilărească.

Manoel dădu din umeri, trecându-și o mână prin păr, frecându-și ceafa cu degetele.

– Nu-mi încerca prea mult răbdarea, Dionne, o sfătui el tolerant, înfuriind-o și mai mult.

Smuci hățurile Consuelei și aceasta se întoarse ascultătoare, dar Dionne nu făcu nici o încercare de a o porni pe Melody. Stătu nemișcată, uitându-se în gol, fără a scoate nici un sunet.

– Vrei să atașez un hăț suplimentar? întrebă el ridicându-și sprâncenele negre cu un aer batjocoritor.

Dionne întinse o mână pentru a o mângâia pe Melody pe gât.

Iapa era calmă acum, dar tresări la atingerea blândă, și Dionne se simți vinovată. Uitându-se în ochii lui, spuse:

– Nu va fi necesar.

El dădu din umeri, și se îndepărtă de ea. Îl urmă mai încet, prin stufăriș, observând pâlcurile de rozmarin sălbatic al cărui parfum dulce se amesteca cu acela înțepător de ienupăr. Totul era atât de izolat și de frumos, dar nu se putea gândi doar la împrejurimi. Timp de câteva minute liniștea fusese spulberată și ea era conștientă de bărbatul care călărea în fața ei, puternic și arogant pe calul său negru. Nu mai era tânăr și plin de viață, dar puternic și experimentat, stăpân peste pământul din jur.

Călăriră în liniște un timp, ea stând intenționat în spatele lui Manoel pentru a evita orice conversație. Din timp în timp el se mai uita în urmă. Soarele urca tot mai mult și devenea fierbinte, chiar când ea începuse să-și

dorească să ajungă mai repede, văzu acoperișul înclinat al unei cabane.

Cabană era numele dat pentru casă de gardienii care au lucrat la „mas“, dar în zilele noastre aceste locuințe sunt net superioare colibelor cu o singură cameră, făcute din trestie și papură. Această cabană, oricum, era din marea varietate de cabane acoperite cu stuf, cu streșini largi. Era evident părăsită, văzu Dionne în timp ce se apropiau și se întrebă de ce se îndrepta Manoel spre ea atât de hotărât.

Atingând terenul plat din fața cabanei, Manoel descălecă, bătând-o ușor pe gât pe Consuelo înainte de a se întinde cu insolență.

– Coboară! Sunt însetat și cred că avem nevoie de odihnă.

Dionne rămase unde era și Manoel își puse mâinile arogant pe șolduri.

– Vrei să te trag jos? întrebă el încruntat. Sau vei face cum ți-am spus?

Dionne își strânse buzele.

– Aici nu e „mas“. Mi-ai spus că mă iei la „mas“!

– Mergem acolo, mai târziu. Acum mi-e foame. Ție nu?

Dionne se uită la cabana părăsită, cu oarecare spaimă.

– Nu avem ce mânca aici, insistă ea, conștientă de ritmul accelerat al inimii sale.

Manoel prinse hățurile calului ei, uitându-se dur la ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, înjură el, cu vocea sugrumată. Nu vreau să te seduc! Nu te-am adus aici să fac dragoste cu tine! Ochii i se întunecară. Coboară și să mâncăm!

Dădu drumul calului și se întoarse. Dionne atinse pământul cu picioarele tremurătoare. Cei doi cai pășteau unul lângă altul iarba bogată, și Dionne se întoarse spre Manoel.

El se îndrepta spre cabană. Dionne dădu din umeri, traversă iarba și se apropie de ușa clădirii, nervoasă.

Înăuntru era întuneric față de strălucirea de afară, dar când ochii i se obișnuiră, îl văzu pe Manoel la o masă de lemn curată, tăind o pâine franțuzească. Deși cabana nu era folosită, era extrem de curată, și ea presupuse că era folosită pentru vizitatori întâmplători.

Manoel se uită în sus și o văzu. Batjocura din ochii lui era mai mult decât putea îndura ea. Mâinile lui mânuind cuțitul erau bronzate, cu degete subțiri dar puternice și ea se întrebă cum ar fi să simtă acele mâini închise la culoare pe corpul ei. Odinioară putea să-l atingă oricând simțea nevoia, asta se întâmplase des. Apoi, mâinile lui o cuprinseră posesiv, făcând-o să simtă cât de mult avea el nevoie de ea.

În afară de pâine mai era ceva brânză, un pachet de unt și o sticlă de vin, și Manoel îi sugeră să vină și să se servească singură. Pe masă se aflau două pahare de plastic și Dionne își turnă puțin vin, apoi îl bău însetată, conștientă de nefirescul situației. Apoi se uită prin

cabană, observând tigaia înnegrită ce stătea alături de un grătar vechi. Nu era nici o canapea ci doar niște scânduri pe care putea fi așezată o saltea de paie. Era o singură cameră, și se gândi uimită că oamenii chiar trăiau și-și creșteau copiii în astfel de „cabane".

Manoel termină cu tăiatul pâinii și lăsă cuțitul de-o parte, căutând vinul. Ca și Dionne, bău însetat și apoi își șterse gura cu dosul palmei, arătându-i pe fereastră o fântână din spatele casei.

– Apă proaspătă, spuse el, puțin cam sălcie, dar e rece, dacă ai nevoie să te speli. Își mai turnă vin. Nu te sfătuiesc să bei, dar probabil vei lua singură o hotărâre. Tonul lui era ironic și pumnii ei se încleștară. Era hotărât să o trateze cu răutate.

Ignorându-l, își întinse puțin unt pe delicioasa pâine franțuzească și își tăie niște brânză. De fapt, nu-i era foarte foame, dar nu voia ca el să știe.

Manoel o privi nemișcat și apoi dispăru afară, lăsând-o singură.

Reuși să înghită pâinea o dată cu câteva guri de vin, cocoțată pe masă și legănându-și lenește picioarele. Se întreba unde se dusese Manoel. Vinul i se urcase la cap, începuse să se simtă amețită și decise că se va simți mai bine afară. Când ajunse în ușă îl întâlni pe Manoel care tocmai intra, și se dădu la o parte politicoasă pentru a-l lăsa să treacă.

Afară, merse grijulie spre spatele casei și găsind o căldare scoase niște apă și-și spălă fața. Era bine că nu

era prea fardată, se gândea, în timp ce-și usca fața cu un șervețel. În aceste condiții nimeni n-ar fi acordat prea mult timp cosmeticelor.

Se simți mai bine după ce se spălase. Era foarte cald, și-și deschise încă un nasture al bluzei, ridicându-și cocul de pe gât într-un gest provocator. Și apoi deveni conștientă că Manoel ieșise din nou din cabană și o privea. Mâinile îi căzură pe lângă corp și se uită la el, luată prin surprindere, cu respirația precipitată.

Manoel continuă a o mai privi câteva minute, apoi păși indiferent pe gazonul ce-i despărțea. Ea își ținu capul ridicat, refuzând să-i permită să vadă cât de mult o deranjase.

– De ce-ți porți părul în coc? întrebă el aspru. După câte-mi amintesc, îl purtai liber.

Dionne tremură.

– Nu înțeleg de ce te interesează părul meu! Îmi port părul așa pentru că o profesoară a treizeci și cinci de copii are nevoie să pară mai în vârstă și cu mai multă experiență, spuse ea, hotărând că ar fi mai bine să dea câteva explicații decât să-l înfurie.

– Nu ești în clasă acum, Dionne, spuse el și îi privi decolteul bluzei.

– Dionne se întoarse, incapabilă să reziste emoției care urca în ea.

– Te rog, spuse ea din nou, ar trebui să plecăm, nu-i așa?

Era conștientă că el era în spatele ei și avea convingerea

îngrozitoare că dacă ar atinge-o, s-ar face de râs în fața lui.

Dar se părea că el obosise să se tot lupte cu ea și îl auzi îndepărtându-se, fluierându-și calul. Era inutil să pretindă că apropierea lui nu o deranja, sentimentele pe care le avusese pentru el acum trei ani erau la fel de puternice și distructive, dar ea știuse asta cu mult înainte de a părăsi Anglia. De aceea șovăise să vină. Dar se consolase cu gândul că Manoel ar fi căsătorit și fericit având probabil un copil și prin urmare fiind total imun la dorința fizică. Dar Manoel nu era însurat, și cu siguranță nu mai era era cel dinainte. Era mai puternic, mai experimentat, mai puțin doritor să accepte orice, dar infinit mai atrăgător și ea îl dorea acum așa cum îl dorise și atunci.

Se urcase pe cal și o aștepta nervos, și ea merse spre calul ei. Nu-i era ușor să stea în șaua lui Melody. Cursa grea și urmările îi încordaseră mușchii. Încălecă cu stângăcie și își aplecă umerii obosită.

Manoel trase de hățurile lui Consuelo și iapa păși ușor spre ea.

– Te simți bine? întrebă el, cu o expresie de grijă autentică pe față. Dionne se uită la el resemnată.

– Desigur! De ce nu?

– Nu te mai lupta cu mine, Dionne, o sfătui el. Cel puțin încearcă să te comporți civilizat la „mas“.

Dionne se uită la el supărată.

– Ce vrei să spui cu asta?

Privirea lui o biciui.

– Mama și Ivonne ne vor urmări reacțiile. Nu vreau să le ofer șansă să speculeze!

Gura Dionnei se uscă.

– Atunci probabil că n-ar fi trebuit să mă aduci aici! replică ea.

Ochii lui se îngustară.

– Nu încerca să mă bați în propriul meu joc, spuse el disprețuitor. Doar adu-ți aminte de ceea ce am spus!

Iapa neagră porni și Dionne trebui s-o urmeze.

Terenul era mai puțin mlăștinos acum. Erau aproape de „mas". În depărtare, Dionne văzu centura protectoare de copaci. Văzură o cireadă de vite, în general tăurași, mânată spre o altă pășune de către un grup de gardieni, care-și ridicară pălăriile politicos când îl văzură pe patron, și o priviră pe Dionne cu un interes nedisimulat. Ea tremură când un grup de tauri se îndreptă către ei, dar Manoel îi făcu semn să stea unde era și călări pentru a-i întâlni, ducându-i înapoi în cireadă. Era un călăreț expert, dar inima ei bătu puternic când taurii își aplecară coarnele amenințător înainte de a se supune autorității lui Manoel.

Când el se întoarse câteva minute mai târziu, Dionne îi evită ochii. Nu dorea să vadă cât de îngrozită fusese. Era un alt exemplu al agoniei de care suferea de când părăsise Camarque.

Capitolul 5

„Masul“ St. Salvador se apropia, înconjurat de garduri și cu o arenă mică și încă nefinisată unde Dionne îl privise odată pe Manoel luptând cu taurii săi. Platanii își întindeau frunzele mari de-a lungul potecii, oferind o umbră protectoare în căldura după-amiezii, iar mai aproape de casă creșteau și chiparoși. Datorită fertilității solului din jurul „masului“, madame St. Salvador făcuse o mică grădină lângă casă, unde cultiva legume și fructe. Era un grădinar pasionat, după câte-și amintea Dionne, deși amintirile despre mama lui Manoel erau întotdeauna pline de amărăciune.

Nu părea a fi nimeni în apropiere când descălecară în curtea dinaintea casei și Dionne se uită în jur cu interes. Masul era o clădire tipică în Camarque, nu foarte înaltă, dar întinsă. Ferestrele erau înalte și înguste, cu obloanele date de perete, dar iarna, când mistralul bătea puternic în vale, erau închise bine.

Dionne se uită la Manoel, care dusese caii să-i adape într-o parte a curții și acum se întorcea spre ea cu mișcări lenețe. Se opri lângă ea, privind-o insistent.

– Ei bine? E așa cum îți amintești? Dionne dădu din cap, neîndrăznind să vorbească.

Manoel îi puse o mână sub cot, conducând-o spre pasajul ce ducea dintr-o parte în alta a „masului". Atingerea lui fusese de nesuportat și ea se mișca repede, eliberându-se și o privire ironică apăru în ochii lui gri.

Îi trebuiră câteva clipe Dionnei să se obișnuiască cu întunericul pasajului, care o izbi, după soarele de afară.

Apoi Manoel deschise o ușă în stânga lui, împingând-o nu prea delicat în bucătăria largă. În ciuda căldurii de afară, în șemineu ardea focul și ochii Dionnei fură atrași de el. Apoi realiză că mai era cineva în încăpere. O femeie de cincizeci de ani, care curăța de oase o bucată de carne, ajutată de o tânără, puțin mai mare de cincisprezece ani. Dionne o recunoscu pe madame St. Salvador pe loc, deși părea mult mai bătrână decât își amintea ea.

Ochii femeii se uitau amenințători la Dionne în timp ce Manoel o împingea în cameră, și ea spuse:

– Deci ai adus-o, până la urmă?

Vorbise în engleză și Dionne bănui că asta era din cauză că voia ca ea să înțeleagă fiecare cuvânt schimbat cu fiul său.

Manoel făcu un gest de indiferență.

– Așa se pare, observă el sec.

Madame St. Salvador își șterse mâinile pe o cârpă uscată și vorbi cu tânăra care o asista dând-o afară imediat. Apoi se apropie de Dionne, prudentă.

– De ce ai venit aici? întrebă ea șocând-o cu rapiditatea atacului, dar Manoel o opri cu mâna.

– Știi de ce este aici, *maman*, spuse el ferm.

Mama sa îi aruncă o privire disprețuitoare.

– O, da, știu de ce este aici, la „mas". Dar vreau să știu de ce s-a întors în Camarque! Vreau să știu de ce crede că pentru că a fost amanta ta, ar avea vreun drept.

– Liniște! Manoel vorbi dur și apăsat și ea se resemnă încruntată. Unde e Ivonne? Se uită în jur. Se odihnește?

Mama sa părea că nu voia să-i răspundă și apoi privirea din ochii lui Manoel îi schimbă gândul.

– Desigur că se odihnește, murmură ea încet. Doar știi că întotdeauna se odihnește după masă. Ai sosit mai târziu decât te așteptam, după cum bine știi.

Manoel porni către ușă.

– Atunci noi mergem s-o vedem pe Gemma, spuse el, cu ochii strălucind și urmărind fața palidă a Dionnei. Madam St. Salvador ridică din umerii osoși. Întotdeauna fusese o femeie subțire, părul grizonat accentuându-i trăsăturile.

– Cum vrei.

Dionne înghiți în sec. Nu se schimbase deloc. O ura

la fel de mult ca întotdeauna. Dar era mai greu de suportat, mai ales că nervii ei erau aproape terminați și fiecare minut petrecut în această casă o făcea să se simtă mai prost. Se uită la Manoel căutând un semn al sentimentelor pe fața lui, dar în afară de un mușchi zvâcnind în colțul gurii, părea complet neafectat de tensiunea din încăpere.

– Vino! I se adresă Dionnei, și porni spre ușă, fericit să scape de prezența doamnei St. Salvador.

Afară, în pasajul îngust, Manoel se îndreptă spre o altă ușă, dar Dionne îi prinse mâneca inpulsiv.

– Te rog, Manoel, nu mă forța să merg mai departe!

Manoel ezită.

– De ce? La ce te așteptai de la mama? Urări de bine? O primire călduroasă probabil?

Dionne își plecă ochii.

– Nu! Niciodată. Nu vezi că mă urăște? Toți de aici mă urăsc!

Manoel nu comentă afirmația ei.Întorcându-se spre ea, atinse ușor o ușă și o voce plăpândă spuse:

– *Entrez!*

Manoel deschise ușa și păși înăuntru, fața luându-i o cu totul altă expresie.

Dionne auzi o voce familiară, dar slabă:

– Ah, Manoel *c'est toi! Tu as aportè* Dionne?

Manoel încuviință, aplecându-și capul pentru a trece sub ușa joasă, arcuită.

Dionne intră fără tragere de inimă în camera umbroasă.

O văzuse pe Gemma, bunica lui Manoel cu sânge de țigan, de la care el moștenise atâtea trăsături ale caracterului, la fel ca șuvițele întunecate ale părului și strălucirea pătrunzătoare a ochilor. Dintre toți St. Salvadorii, Dionne realiză că Gemma se schimbase cel mai puțin, și se întreba cum fusese convinsă să părăsească rulota și să se întoarcă încă o dată la mas, locul pe care îl disprețuia.

Dionne șovăia în ușă și Gemma îi făcu semn să se apropie.

– Bună, Gemma. Cum te simți?

Pentru câteva minute bătrâna se uită pătrunzător la ea și Dionne se simți nelaîndemână sub această cercetare atentă. Atunci Gemma se întoarse către nepotul său, dând din cap cu satisfacție.

– *Bien*, spuse ea. Îți sunt îndatorată, Manoel. Lasă-ne singure.

– O, dar... începu Dione. Manoel o privi, apoi traversă camera și ieși, cu un salut de rămas-bun către bunica sa.

Dionne privi ușa grea închizându-se în urma lui și își înfipse unghiile în palme. Apoi se uită înapoi spre pat și la femeia mică și uscățivă care stătea regește în mijlocul acestuia. Gemma îi spusese odată că avea sânge regal în vine și uitându-se la ea acum, Dionne se întreba cum de se îndoise.

Gemma o privi neliniștită și spuse:

– Găsește-ți un loc să stai. Aici - pe pat - lângă mine.

Acum... întinse ea un deget către obrajii palizi ai Dionnei. Deci, te-ai întors la noi.

Dionne ridică imperceptibil din umeri.

– Pentru scurt timp, spuse ea.

– Să-l vezi pe Manoel?

– Da.

– De ce?

– Am nevoie de bani, răspunse ea. Nu avea rost să se eschiveze cu Gemma. Mai devreme sau mai târziu ar afla adevărul și Dionnei îi era frică să nu poată face față altor întrebări, mai personale.

– Înțeleg. Gemma se sprijini de perne și ochii i se închiseseră gânditori. Și de ce ai venit la Manoel? După tot ce s-a întâmplat, credeam că el ar fi ultima persoană la care să apelezi.

Dione oftă.

– Nu aveam la cine.

– Și crezi că e cinstit să-i ceri lui Manoel?

Ea dădu din umeri.

– Nu știu.

– De ce ai nevoie de bani? Ai necazuri?

– Nu, nu chiar necazuri. Dionne se uită spre fața ei bătrână și aspră. Uite, Gemma, asta e numai între mine și Manoel. Îmi pare rău, dar așa trebuie să fie. Dacă el crede că aducându-mă aici – la tine – poate...

Gemma o întrerupse, ochii scânteindu-i.

– Eu i-am cerut să te aducă aici, spuse ea arogant. Când Louise mi-a spus că ești în Arles.

– Louise ți-a spus?

– Desigur. Doar nu crezi că Manoel. Doar îl cunoști bine. Ar trebui!

Obrajii Dionnei ardeau. Se ridică brusc de pe pat și merse nervoasă prin cameră, spre fereastra îngustă.

– Nu mi-ai spus de ce locuiești la mas. De ce ai abandonat rulota?

Gemma o privi câteva clipe și apoi spuse:

– Am avut o cădere, acum câteva luni. Doctorii ăștia... se tem atât de mult de moarte încât insistă să protejeze pe toată lumea. Au insistat să fiu adusă la mas și ținută sub observație! Își încleștă pumnii micuți. Dacă n-ar fi fost pentru Manoel, n-aș fi fost de acord. Așa sunt aici, cu ea! Arătă spre bucătărie unde era nora sa, mama lui Manoel.

– Înțeleg. Dionne se întoarse să se sprijine de fereastră. Trebuie să mai ai companie, acum că tatăl lui Manoel nu mai este.

– Albert? Gemma își strânse buzele. Îl știai pe Albert, n-am avut niciodată nimic în comun cu el. Cum aș putea avea ceva în comun cu văduva lui? Acea femeie rece care a făcut un singur lucru bun în viață!

– Care? întrebă Dionne curioasă.

– L-a născut pe Manoel! Fiul pe care trebuia să-l am. Adevăratul fruct al pântecului meu. Aș face orice pentru Manoel!

Dionne își aplecă ochii. Simți că o copleșește emoția și se îndreptă spre masa de toaletă.

– Louise mi-a povestit despre Ivonne, murmură Dionne, cu spatele la pat pentru ca Gemma să nu-i poată vedea fața.

– Ți-a spus?

– Da. Dionne se întoarse și se sprijini de măsuța de toaletă. Trebuie să fi fost oribil.

Gemma pufni.

– Pentru Ivonne, da, spuse ea.

Dionne dădu din cap.

– A fost întotdeauna atât de activă! Plină de energie! Trebuie să fi fost o lovitură!

– Cred că a fost. Gemma se sprijini de perne, cu grijă.

– Dar cum s-a întâmplat? insistă Dionne. Louise spune că enerva taurii, pentru că ea și Manoel se certaseră.

Gemma închise ochii.

– Cred că așa s-a întâmplat, spuse ea obosită.

– Dar de ce a făcut așa ceva? Cu siguranță nu s-a certat cu Manoel.

Gemma ridică o mână, cu ochii încă închiși.

– Dintr-o dată mă simt foarte obosită. Te rog să pleci.

Dionne oftă și se îndreptă spre ușă. Dar când întinse mâna spre clanță, Gemma deschise din nou ochii și Dionne putea să jure că nu era deloc obosită, că doar se prefăcea.

– Vreau să te mai văd, spuse ea ascuțit.

– Trebuie să mă întorc în Anglia!

– De ce? Ce este atât de urgent? Un bărbat?

– Nu. Nu, dar am o slujbă.

– Aiurea! Astea sunt scuze. Va aranja Manoel. Trimite-l la mine înainte de a pleca.

Ea dădu din cap și cum ochii Gemmei se închiseră din nou, Dionne ieși închizând ușa.

În culoar ezită, apoi auzi voci venind din bucătărie și știu că trebuia să meargă acolo, să-l găsească pe Manoel. Fără tragere de inimă, deschise ușa și intră.

În ciuda faptului că Manoel și mama lui erau acolo, privirile îi fură atrase de cea care stătea pe scaunul cu rotile aflat în mijlocul încăperii. Fata care stătea mândră în scaunul cu rotile era Ivonne Demaris, fata pe care mama lui Manoel și-o dorise ca noră.

Ivonne, surprinzător, nu se schimbase deloc, în ciuda accidentului. Fusese întotdeauna o fată frumoasă, cu un păr castaniu-auriu care acum era prins în coadă de cal. Trăsăturile ei fuseseră întotdeauna mai șterse, fața prelungă, cu ochii de o nuanță neclară de albastru-gri. Era o ostilitate în ochii ei, la fel ca în cei ai doamnei St. Salvador, și degetele ei trăgeau mereu de pătura care-i acoperea genunchii, și îi trădau nervozitatea interioară.

Dionne se minună de puterea caracterului Gemmei. Evident, nici una din aceste două femei nu o dorise aici, dar opiniile lor fuseseră anulate de autoritatea bătrânei al cărei cuvânt valorase mai mult decât

al oricărei alte persoane, probabil cu excepția lui Manoel.

Pentru câteva secunde nimeni nu vorbi și apoi Manoel rupse tăcerea.

– Ai fost dată afară? întrebă el, cu răutate.

– Cred că poți să spui și așa. Își mușcă buză și se uită la fată.

– Bună, Ivonne. Mi-a părut rău să aud de accidentul tău. Dar arăți foarte bine.

Ivonne își ridică sprâncenele și privi scurt la mama lui Manoel.

– De ce trebuie să-ți pară rău, *mademoiselle*? întrebă ea rece. Sunt sigură că vestea accidentării mele te-a încântat!

– Te înșeli. Oricine ar fi necăjit să audă un asemenea lucru. Și apoi, spirituală, adăugă: Oricum, mă bucur să văd că nu ți-a tocit ascuțimea limbii, Ivonne!

Ivonne ripostă indignată:

– Cum îndrăznești să vii aici, să vorbești așa cu mine?

– *Pour l'amour de Dieu!* Manoel își ridică ochii spre cer. Încetați cu cearta! Nu mai suport! Se uită la Dionne. Stai jos! Mama a făcut cafea. Vom bea înainte de a pleca.

Dionne se așeză ascultătoare pe un scaun de lemn de lângă foc.

În ciuda căldurii de afară, bucătăria era răcoroasă. Madame St. Salvador se duse fără chef spre bufet,

scoțând ceștile și farfurioarele și le puse nervoase pe o tavă. Ivonne îi prinse brațul lui Manoel, vorbind repede cu el în propria lor limbă, pe care Dionne n-o înțelegea și prin urmare era exclusă din conversație. Manoel asculta ceea ce-i spunea ea, cu mâinile prinse la spate în cureaua pantalonilor și cu capul aplecat în față.

Dionne, privindu-i, se întreba de ce, dacă era evident că urmau să se căsătorească, nu avusese loc ceremonia. Louise îi spusese asta cu trei ani înainte de accidentul Ivonnei și prezența ei la „mas", arăta că nimic nu se schimbase.

Inima îi bătea puternic. Care erau șansele Ivonnei de a se vindeca? Va avea vreodată o viață normală din nou, o căsnicie normală? Îi va putea dărui lui Manoel un fiu pentru a continua tradiția St. Salvador? Dionne oftă. Dacă avusese îndoieli dacă să-i spună sau nu lui Manoel despre Jonathan, situația de față o împiedica. Ivonne va sta întotdeauna între ei și oricât de răutăcioasă ar fi fost în trecut, nu-i putea strica speranțele.

Madame St. Salvador îi adusese o cană mare cu cafea aburindă și aromată. Era tare și neagră și era exact ceea ce-i trebuia după evenimentele de după-amiază. Manoel își aprinse o țigară și plecă de lângă scaunul Ivonnei, uitându-se dur la Dionne. Apoi ea își aminti de ceea ce-i spusese Gemma.

– Bunica ta vrea să te vadă înainte să plecăm. Am uitat să-ți spun.

Manoel ezită un moment și apoi ieși din cameră. Lăsată singură cu madame St. Salvador și Ivonne, Dionne simți că o cuprinde teama.

Mama lui Manoel îi dădu Ivonnei o ceașcă de cafea și apoi se uită la Dionne.

– Când pleci? întrebă ea brusc.

– Vrei să spui când mă întorc în Anglia?

– Desigur.

Dionne își trecu limba peste buzele uscate.

– Nu sunt sigură. În câteva zile, cred.

Ivonne se uită la degetele goale ale Dionnei și apoi la magnificul diamant de pe propriul deget.

– Nu ești măritată, nu? Nici logodită?

– Nu.

Madame St. Salvador veni spre ea.

– Ai venit aici să faci necazuri, *mademoiselle*? întrebă ea supărată.

Dionne se retrăgea.

– Nu, nu, desigur. Nu voiam să vin aici, la „mas"! Asta a fost dorința Gemmei, după cum sigur știți!

– Gemma! Mama lui Manoel rosti cuvântul cu ironie. Femeia asta a fost cauza tuturor necazurilor dintre Manoel și familia lui! A făcut tot ce-a putut pentru a-i distruge viața!

– Și Gemma face parte din familia lui, preciză Dionne încet.

Madame St. Salvador își ridică ochii.

– Nu e din familie. E o țigancă, o gitană leneșă,

bună doar să șterpelească și să călărească! O femeie fără suflet, iresponsabilă, care crede că ne poate conduce viețile după propriile legi! Pumnii i se încleștaseră. Dar îmbătrânește, ai auzit? Și va muri curând! Atunci vom scăpa toți de ea – de incantațiile și superstițiile ei, de convingerile ei stupide care au aruncat cu noroi peste această casă.

Dionne se retrase dezgustată.

– E bătrână, spuse ea distinct. Dar nu iresponsabilă! Trebuie să știți că a fost prințesă în tribul ei, și dacă bunicul lui Manoel nu s-ar fi îndrăgostit de ea și n-ar fi adus-o aici, s-ar fi măritat cu șeful de trib.

– *Allons, donc*! Madame St. Salvador zâmbi disprețuitor. Ce fel de poveste e asta? Deci s-a măritat cu socrul meu, dar dragostea pentru familia ei era așa de mare încât imediat după ce soțul ei a murit, s-a întors la viața nomadă.

Dionne se ridică în picioare.

– Nu înțelegi. Ura să fie închisă! Ura să stea într-o casă și să aibă același peisaj sub ferestre, zi de zi, an de an! Și când soțul ei a murit, fiul ei era deja însurat cu... cu tine.

Madame St. Salvador își întoarse fața spre Dionne.

– Cel puțin soțul meu își știa poziția și și-o păstra, *mademoiselle*! O disprețuia pe mama sa la fel de mult ca mine!

– Crezi că nu știu asta? Dionne izbucni, mânia fiindu-i stârnită de acuzațiile aduse de mama lui

Manoel femeii care odată ținuse cu adevărat la ea.

– Îi faci viața un chin. O moartă vie! Cu regulile tale meschine, planurile tale pentru viitorul lui Manoel! Nu ți-a păsat niciodată de fericirea lui, doar să-ți urmeze ambițiile pentru putere!

– Cum îndrăznești? Madame St. Salvador era înfuriată, și chiar și Ivonne se aplecase înainte în scaunul ei, cu ochii strălucindu-i de bucurie fără margini.

– Tu provoci numai necazuri! Ai venit aici să studiezi înțelepciunea țigănească, cu calificarea ta academică! Încercând să-mi orbești fiul cu dialoguri intelectuale, când de fapt nu voiai decât să te culci cu el! Trase aer în piept. Și acea „cățea“ bătrână și senilă te-a încurajat! Biată prostuță, nu știi că ar face orice în ciuda mea? Chiar să aranjeze o așa-zisă ceremonie de căsătorie între voi doi, pentru ca ceea ce faci tu să pară corect și decent pentru fiul meu!

Dionne își pierdu respirația și trase de gulerul bluzei cu degete tremurătoare.

– Ești o mincinoasă rea! strigă ea și se trase în spate înspăimântată, căci madame St. Salvador își înfipse degetele în obrazul ei.

– Dumnezeule! Ce se întâmplă aici?

Manoel intră furios, privirea căzându-i pe Dionne care era îngrozită, cu o mână pe obraz, și apoi pe mama lui care se ținea de marginea mesei din lemn lăcuit, în încercarea de a se sprijini.

– Ieși afară din această casă! strigă madame

St. Salvador furioasă. Mi-a spus niște ticăloșii. Cum ai adus-o aici, știind ce simțea pentru mine, pentru toți?

– Nu-i adevărat!

Indignarea Dionnei se pierdu în furtuna de văicăreli a mamei lui Manoel, în timp ce Ivonne vorbea cu Manoel pe limba lor, pe care-o folosise și înainte, aruncând priviri supărate către Dionne. Își mută scaunul spre femeia care urma să-i fie soacră, punându-și mâna în jurul ei, consolând-o cu cuvinte blânde.

Dionne se uită la cei trei: madame St. Salvador suspinând amar în batistă; Ivonne încercând dar nereușind s-o consoleze; Manoel cu o expresie de exasperare pe față, evident încercând să hotărască cine spunea adevărul; și cu o izbucnire bruscă, ieși din bucătărie.

Dionne ieși și ea, luând guri mari de aer, încercând să-și domolească bătăile sălbatice ale inimii. Nu fusese niciodată atât de umilită, nici măcar acum trei ani, când madame St. Salvador îi spusese, în termeni nu prea clari, care era datoria lui Manoel.

Merse, nesigură pe picioare, pentru a se sprijini de gardul unde câțiva cai albi și viguroși folosiți la „mas“ erau îngrădiți după muncile de dimineață.

Dionne îi invidie. Ce vieți simple aveau, în comparație a cu ei. Tot ce se aștepta de la ei era o zi de lucru în schimbul hranei, adăpostului și când era necesar a împerecherii. Își frecă o palmă de obraz, ștergându-și o lacrimă solitară. Nu trebuia să vină aici, își spuse din nou, așa cum o făcuse de atâtea ori

înainte. Nu trebuia să-i permită lui Clarry s-o convingă că lui Jonathan nu trebuie să i se refuze șansa de a se face bine doar pentru că ea nu-și permitea, când propriul lui tată avea o avere nelimitată. Unele lucruri sunt mai importante decât banii și ea tremură fără a se controla când se gândi cum s-ar simți dacă mama lui Manoel ar lua controlul asupra lui Jonathan. Și se putea întâmpla, se gândi ea.

Era atât de absorbită cu propria nenorocire încât nu observă că ieșise cineva din casă și traversase curtea spre ea, și în consecință reacționă violent când Manoel spuse cu o voce diferită de cea folosită în casă:

– Dionne, pentru numele lui Dumnezeu! Un mușchi al feței îi tresări și ochii i se întunecară de emoție. Nu te mai uita la mine de parcă aș vrea să te bat. Nu vreau. Îmi pare rău că a trebuit să suporți ceea ce s-a întâmplat!

Respirația Dionnei deveni greoaie.

– Asta ar trebui să fie o scuză pentru ceea ce s-a întâmplat acolo? întrebă ea.

– Nu-mi cer scuze. Îți spun doar ce simt.

– Voi... voi. St. Salvador! Cine vă credeți?

Își înăbuși un oftat ce-i stătea în gât.

– N-am vrut să vin aici și cu siguranță n-am dorit genul ăsta de confruntare cu mama ta, dar cel puțin nu-mi imaginez că nu am nici o vină!

– Crezi că eu am?

– Da! dădu ea din cap. Da, cred. M-ai tratat ca pe o

marionetă de când am sosit, făcându-mă să dansez în ritmul tău, pentru că aveai mâna ridicată. Ei bine, ajunge! Am terminat cu afacerile astea necurate. Poți să-ți păstrezi banii! Nu-i mai vreau!

– Dionne! Rosti cuvântul furios, dar ea se întoarse, alergă prin curtea unde stătea Melody, așteptând răbdătoare.

Ignorând comanda lui de a lăsa calul în pace, Dionne se aruncă în șa și îl lovi cu călcâiele înainte ca Manoel să apuce s-o oprească, pornind la galop.

Se aruncă și el în șa și Dionnei i se făcu teamă.

Dar nu se opri să se gândească la consecințe și galopă ușor de-a lungul câmpiei întinse, plină de iarbă, care înconjura „masul". Iapa albă prinse viteză pe gazon, dar de data asta Dionne controla situația și aerul care-i trecea prin păr era curat și înviorător după aerul închis din casa de la fermă și atmosfera de ură și suspiciune.

Dar inevitabil, când trecură printr-un vad, calul negru al lui Manoel se apropie de ei și curând fură unul lângă altul. Dionne se întoarse spre el să-l privească și Melody se cabră brusc, aruncând-o din șa în noroiul terenului mocirlos. Reacția ei imediată nu fu de durere ci mai degrabă o constatare deprimantă că pantalonii ei crem și bluza îi erau stricate.

Rămase acolo câteva clipe, prea enervată ca să se ridice, dar deodată Manoel fu lângă ea, coborând de pe cal și privind-o neliniștit.

– Dionne! exclamă el răgușit. Te simți bine? Te-ai rănit?

Dionne se uită la el confuză, sprijinită într-un cot, cu gulerul bluzei desfăcut, dezvăluindu-i curbele pieptului.

– A fost o nebunie din partea mea. Îmi pare rău, Manoel.

– Oh, Dionne! Manoel se ridică brusc, trecându-și o mână prin păr cu violență. Pentru numele lui Dumnezeu, ridică-te!

Dionne se uită la el, foarte conștientă de puterea lui și de nevoia ei disperată de a-l avea. Deliberat, spuse:

– Ajută-mă, Manoel. Doar dacă nu ți-e teamă să-ți murdărești mâinile.

Manoel se întoarse, cu o expresie controlată, întinzând automat o mână spre ea. Dionne își puse mâna într-a lui, simțindu-și pielea arzând, chiar dacă el era rece. O ridică ușor și apoi îi dădu drumul, întorcându-se pentru a prinde hățurile calului.

Manoel se întoarse, cu ochii scânteind mânioși.

– Ești gata? întrebă el, și ea încuviință ușor din cap. Bine. Atunci ne întoarcem la „mas“.

– La „mas“? Dionne era înspăimântată. Nu vreau să mă întorc acolo!

– Ai de gând să intri în oraș în asemenea hal? Vocea lui era rece și indiferentă.

Dionne se uită la hainele ei pătate de noroi și își trecu o mână prin părul zburlit.

– Trebuie să merg, nu-i așa?

Manoel ezită și apoi oftă.

– O să mergem la cabană, spuse el hotărât.

Dionne tremură.

– De acord.

Manoel încălecă pe Consuelo și ținu hățurile lui Melody în timp ce Dionne urca în șa. Apoi, fără nici un cuvânt, porni de-a lungul câmpiei.

Nu le luă mult timp până la cabană, dar Dionne nu era conștientă de trecerea timpului. Lângă casa acoperită cu paie, se spălă cu apă de la fântână, în timp ce Manoel intră în cabană să bea ceva.

În curând noroiul îi dispăru de pe mâini și își dori să-și scoată și bluza pentru a se spăla și pe gât și pe umeri. Dar nu putea face asta așa că se mulțumi să-și descheie bluza și să se stropească cu apă rece pe gât până se răcori.

Se uită în gol, pierdută în gânduri, când Manoel se apropie de ea supărat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci, se răsti el, cu ochii pe gâtul ivit prin deschizătura bluzei.

– Îmi era cald, se scuză ea. Încercam să mă răcoresc.

Manoel se uită la obrajii ei înroșiți.

– Nu poți să consideri câmpia deschisă drept o baie. Oricine ar putea veni aici!

Degetele Dionnei tremurară când încercară fără succes să-și încheie bluza.

– Numai tu poți spune așa ceva, desigur, îl acuză ea. Ei bine, tu ai venit peste mine, ce ai de gând să faci? Degetele Dionnei erau nemișcate din cauza privirii lui, și știu în acea clipă că mersese prea departe de data asta; făcuse pasul fatal spre necunoscut.

Încercând să înlăture tensiunea care se instalase între ei, se mișcă repede, ca să pună fântâna între ei. Dar el fu mai rapid și înainte ca ea să scape, mâna lui Manoel o apucă de braț trăgând-o spre el. Dionne se luptă, dar era neputincioasă în fața puterii lui, și el apăsă corpul ei moale de al lui, ea simțindu-i fiecare mușchi. Era o tortură minunată. Apoi el își apăsă gura pe gâtul ei, arzându-i carnea.

– Nu, Manoel, te rog, nu! gemu ea, întorcându-și capul disperată dintr-o parte în alta.

Gura lui coborî de-a lungul gâtului ei.

– De ce? întrebă el aproape de pielea ei. De ce să nu-mi iau ceva ce este al meu, doar știi asta!

O învârti în brațe și gura lui o căută pe a ei. Dionne își ținu buzele strânse. Era o nebunie, nu trebuia să răspundă.

Manoel deveni neliniștit și își plimbă o mână de pe gâtul pe buzele ei, forțându-le să se deschidă. Apoi gura lui sorbi dulceața buzelor ei, devorându-le cu pasiune flămândă.

Ea se lipi de el convulsiv, mâinile ei alunecându-i pe pieptul lui spre părul negru și des, mângâindu-i ceafa. Dar când mâinile lui alunecară sub bluză, pe carnea

ei, căutându-i căldura, Dionne se luptă să-și revină.

Cu un efort supraomenesc, se smulse de lângă el și își închise bluza, grăbindu-se spre cabană.

Când se întoarse, el încă era cu spatele la ea, aplecat spre fântână, spălându-și fața și gâtul cu apă. Când se îndreptă și se întoarse spre ea, expresia lui o impresionă. Era un fel de amărăciune, o singurătate sinistră pe fața lui.

Fără a mai vorbi, merse spre cal și urcă în șa. Se întoarse spre Dione.

– Urcă pe cal! comandă el aspru, și Dionne ezită.

Fără nici o vorbă, el plecă, lăsând-o să-l urmeze. Călări departe de ea tot drumul spre Arles și o făcu să descalece la ceva distanță de hotel. Dionne îl privi dezorientată.

– Nu vreau să intru în oraș, îi spuse el rece. De altfel, sunt sigur că nu ți-e greu să găsești drumul spre hotel. Dacă nu, poți ruga pe cineva. Oricine ar fi bucuros să te ajute, sunt sigur!

Și fără a mai aștepta să-i răspundă, încălecă, lăsând-o să se simtă mai prost ca niciodată în viața ei.

Capitolul 6

Abia în dimineața următoare reuși Dionne să-și dea seama de situația ei încurcată. Întreaga seară precedentă și la fel toată noaptea fusese prea plină de supărare ca să simtă altceva decât o imobilitate de gheață, și deși dormise, somnul îi fusese presărat cu coșmaruri cu Manoel smulgându-l pe Jonathan de lângă ea, și cu mama lui ascunzând copilul pentru ca ea să nu-l găsească niciodată.

Dimineața se așeză, cu ochii istoviți, la măsuța de toaletă, uitându-se la reflezia ei în oglindă de parcă ar fi încercat să găsească niște răspunsuri în liniile nefericite ale feței sale.

Dar tot ceea ce-și amintea era fața lui Manoel când se întorsese spre ea la cabană, disprețul și amărăciunea lui care fuseseră mai groaznice decât orice acuzație. De ce o învinovățea pentru că se com-

porta așa? O credea genul de femeie care ademenea un bărbat și apoi se retrăgea fără să-i pese de sentimentelor lui? Nu-și dădea seama că era la fel de chinuitor și pentru ea? Nu dorise să plece; toate simțurile tânjeau după satisfacția pe care n-o primiseră.

Își sprijini bărbia în palme, odihnindu-și coatele pe marginea lemnului lustruit. Imagini efemere din trecut se întorceau s-o chinuiască și o văzu din nou pe fata neexperimentată care fusese acum trei ani când venise în Camarque.

Era gata să termine cursul pregătitor pentru profesori și profitase de șansa de a sta trei luni în Franța. Aproape toate cele trei luni le petrecuse în Provence.

Petrecuse o perioadă la Paris, și după ce închiriase o mașină plecă în Sud. Petrecuse zece zile explorând castelele de pe Valea Loarei și apoi continuase prin zonele viticole din Provence. Era luna mai și vremea era idilică – nu prea caldă pentru a aduce roiuri de insecte enervante care umpleau regiunea, nici prea răcoroasă pentru a necesita altceva decât haine ușoare.

Regiunea din jurul Arlesului și Les Saintes Maries de la Mer era plină de țigani și turiști, toți veniți pentru sărbătoarea care avea loc în fiecare an și celebra stabilirea în Provence a celor trei Marii care dăduseră mai târziu numele Les Saintes Maries. Dar mai era servitoarea sfinților, Sara, cea cu pielea tuciurie, căreia țiganii îi aduceau omagiul, și deși nu fusese niciodată

canonizată la Roma, era privită ca o sfântă printre romi. Erau multe legende despre ea, așa cum aflase Dionne curând, dar pe atunci găsise totul foarte interesant.

Înarmată cu un aparat de filmat și un caiet pentru a-și scrie impresiile, mersese la Les Saintes Maries într-o dimineață însorită.

Mașina veche pe care o închiriase nu se dovedise bună până la urmă, și când volanul se blocase și mașina intrase în șanț, mulțumită că era în viață, Dionne s-a trezit la marginea unei șatre de țigani. Un tânăr atrăgător o ajutase să iasă din șanț, și o luase s-o întâlnească pe bunica lui, insistând că nu putea refuza invitația. Desigur, tânărul fusese Manoel, și bunica lui Gemma. Doar mai târziu descoperise, din întâmplare că Manoel era doar un sfert țigan și trei sferturi aristocrat din Provence.

Dar începutul relației lor fusese de așa natură încât ea nu pusese la îndoială fericirea pe care o simțea. Fiecare zi era un nou deliciu și încurajați de acea bătrână formidabilă, bunica lui, petrecuseră multe zile împreună. Nu aflase decât târziu că părinții lui erau departe.

Dar chiar după ce monsieur și madame St. Salvador se întorseseră și Dionne începuse să realizeze exact ceea ce se aștepta de la el, Manoel continuase s-o vadă, refuzând să permită cuiva să-i despartă. Dionne îi întâlnise părinții, o întâlnise pe Louise, sora lui de

paisprezece ani, și fusese înghețată de atitudinea rece a părinților lui.

Mai târziu, o întâlnise pe Ivonne Demaris, și află că madame St. Salvador plănuise să-l însoare pe Manoel cu Ivonne. Totul fusese stabilit de când erau copii și nimic și nimeni nu putea împiedica asta.

Părinții lui Manoel plănuiseră totul fără a ține cont de Gemma, și ea nu era ușor de înfrânt. Cum zilele fierbinți treceau, aceasta rămăsese în rulotă la marginea drumului St. Salvador, plănuind întâlniri între Dionne și Manoel, știind că mai devreme sau mai târziu destinul se va împlini.

Dar deși Dionne îl iubea cu disperare pe Manoel, nu putea fi amanta lui. Și ciudat, deși el trebuie să fi știut că avea puterea să treacă peste apărarea ei, Manoel nu o forțase. Și ea îl iubise mai mult datorită stăpânirii lui, deși trebuie să fi fost foarte greu pentru el. Dionne visase că într-o zi Manoel își va sfida părinții și va fugi cu ea.

Gemma, desigur, cu viclenia ei înnăscută, înțelesese situația lor mai bine decât oricine. Urmărise evoluția relației lor și știa exact ce urma să se întâmple.

În iulie, când în Arles se ținea festivalul coridei, ea îi invitase pe țiganii din tribul ei la o întâlnire la Mas St. Salvador. Veniseră o mulțime de țigani, spre dezgustul părinților lui Manoel, dar nu aveau ce face. Bunicul lui Manoel își lăsase fiul la conducerea fermei, dar aceasta aparținea soției sale, Gemma.

Erau multe ospețe și veselie, desigur. Nopți cu vin, dans și muzică. Manoel avea sânge de țigan în vene, iar lungile zile de vară o bronzaseră pe Dionne făcând-o la fel de aurie și ispititoare ca o vrăjitoare. Nu o putea lăsa singură, era îndrăgostit nebunește de ea și relația lor atinsese un punct de criză.

Gemma nu putea fi mai încântată. Manoel era punctul vital al lumii ei, nepotul ei iubit, sânge din sângele ei, moștenitor al Mas St. Salvador, și ea refuza să accepte căsătoria lui cu o scorpie rece și calculată – descrierea ei pentru Ivonne Demaris.

Într-o după-amiază de procesiuni în Arles, Manoel o luase pe Dionne la o coridă. Era o după-amiază fierbinte și mirosul de moarte era în aer, amestecat cu transpirația trupurilor încălzite. Era o zi în care natura te făcea conștient de nevoia primitivă de sânge și Dionne era intens conștientă că zilele ei în Provence se terminau.

Manoel era conștient de asta și era nesăbuit așa cum nu fusese niciodată. Când strigătele mulțimii se transformaseră în ironie și dispreț pentru un matador nepriceput, Manoel își părăsise scaunul și sărise în arenă să-i ia locul. Îi luase capa matadorului și Dionne trebui să privească în nemișcarea ei și spaima când el salută mulțimea care țipa și era nerăbdătoare pentru crimă.

Dar Manoel nu ucise taurul; se jucă cu moartea mai multe minute, dar când părăsi arena era neatins de

strălucirea sângelui în nisip și taurul rămase obosit și gâfâind, confuz din cauza a ceea ce se întâmplase.

Dionne era confuză, de asemenea, și înainte ca Manoel să se întoarcă pe scaunul lui ea fugi și el o găsi afară, simțindu-se rău și tremurând. În timp ce încerca să o facă să se simtă mai bine, ea se întoarse către el, incapabilă să-l ierte pentru că o speriase.

Se întoarseră în șatra de țigani în ciuda protestelor ei, și Manoel o înfruntă pe Gemma cu ceea ce făcuse. Dar Gemma râse și o ocărî pe Dionne pentru că avusese inima slabă să-și închipuie că Manoel nu știa exact ceea ce făcea. Chiar și așa, Dionne era zguduită de cele întâmplate, dovedindu-și că fără Manoel viața ei nu avea nici un rost.

Acea seară fu momentul cel mai important al festivităților din șatră, și muzica era mai sălbatică și mai ascuțită ca niciodată. În mintea ei viorile păreau să-i atingă și să-i sfâșie emoțiile în bucățele și abia era conștientă că oamenii se uitau la ea ciudat, atingându-i hainele, strălucirea neagră de mătase a părului, murmurând pentru ei într-o limbă muzicală.

Dar treptat, pe măsură ce trecea timpul, începu să-și dea seama că acea seară era diferită de celelalte pe care le petrecuse în campus. Muzica și dansul, aerul încărcat de emoție, o copleșiseră.

Gemma apăru îmbrăcată în hainele de ceremonial, ca lider matriarhal al tribului. Dionne realiză că asta era ceea ce așteptau toți. Manoel era lângă

ea și îl privea nervoasă, cerându-i din ochi explicații.

Ochii lui Manoel erau umezi și plini de dragoste și de pasiune.

– Te iubesc! spuse el răgușit. Ai încredere în mine!

Detaliile exacte a ceea ce se întâmplase după asta rămăseseră întunecate în mintea ei. Atâtea lucruri se întâmplaseră deodată și până când ea și Manoel nu schimbaseră bucățele de pâine sărată, nu realizase, că era un ritual de căsătorie. La început îi fusese frică, dar muzica reîncepuse și era și mai sălbatică, trezind toate simțurile. Ea și Manoel beau vin roșu din aceeași cupă și el îi pusese la gât un lănțișor de aur cu medalion. Ochii lui căutau iertarea ei și ea simți că neliniștea i se risipește. Acesta era Manoel, omul pe care-l iubea, soțul ei prin legea țigănească.

Sărbătoarea și dansul continuaseră târziu în noapte, dar Dionne și Manoel plecaseră mult mai devreme, Gemma pregătise rulota pentru ei. Amintirea nopții petrecute împreună o făcu să roșească. Chiar și acum, putea simți pielea fină a corpului tânăr a lui Manoel aproape de al ei și pasiunea gurii lui afundând-o prin cearșafurile moi, de mătase, care acopereau patul...

Își luă fața în mâini. Dacă ar fi știut ce urma să se întâmple, se gândi ea. Dacă ea și-ar fi dat seama că totul fusese o farsă, jucată în beneficiul ei, pentru a-i da lui Manoel ceea ce-și dorea mai mult... Manoel o părăsise a doua zi, înainte ca ea să se trezească, pentru

a se întoarce la mas. Îl așteptase toată ziua să se întoarcă și s-o ducă la mas, să le spună părinților ce se întâmplase, dar el nu se întorsese și seara, Dionne era înnebunită. Nu mai avea la cine să se întoarcă. Gemma, singurul ei aliat, plecase cu restul tribului dimineața devreme.

Dacă Gemma știuse că totul fusese o păcăleală? Dacă dispăruse pentru a evita neplăcerile care ar fi urmat?

Pe la ora nouă Dionne era convinsă că fusese manipulată; un pion într-o piesă a Gemmei, pentru satisfacția lui Manoel.

Nu spusese Gemma întotdeauna că ar face orice pentru Manoel?

Nu știuse că Manoel era disperat după ea?

Fusese umilitor, și Dionne își smulse lanțul de aur pe care i-l pusese la gât noaptea trecută, uitându-se cu lacrimi în ochi la medalion. Nu voia să aibă nimic care să-i amintească de prostia ei.

Sunetul de copite de cai o făcu să se repeadă spre fereastră, uitându-se prin întunericul luminat de lună.

Dar călărețul singuratic nu era bărbat, era madame St. Salvador, care ceruse să fie lăsată să intre.

Dionne nu putuse decât să se dea la o parte și s-o lase să intre, chiar dacă prezența ei însemna un dezastru. Ea văzuse obrajii Dionnei plini de lacrimi și îi spusese că venise în interesul lui Manoel. Îi spusese că fiul ei se rușina de ceea ce făcuse și-i era greu să-și

găsească cuvintele pentru a se face iertat. Aparent le spusese totul părinților, și ei nu puteau accepta ceea ce făcuse. El era logodit cu Ivonne, se logodiseră de când erau copii, și legătura lui cu Dionne putea fi iertată și uitată. Desigur și Dionne realizase că aceste ritualuri de nuntă erau mai mult de fațadă și nu erau luate în serios de participanți.

La început fusese prea șocată să gândească coerent. Dar adevărul era că mama lui Manoel tocmai rostise îndoielile pe care chiar ea le avusese toată ziua, de când devenise evident că Manoel nu avea să se mai întoarcă.

Umilința finală era un cec semnat chiar de Manoel pentru ea, în valoare de două mii de lire, plătibile la banca lui din Anglia. Îi dăduse o imensă satisfacție să rupă acel cec în bucăți în fața mamei lui Manoel, chiar dacă avusese sentimentul că făcând asta, făcea ceea ce voia madame St. Salvador.

După asta nu mai voia decât să plece, și plecă în ziua următoare cu avionul de la Marsilia. Era amorțită de durere și incapabilă să uite timpul petrecut împreună cu Manoel. Fusese un iubit minunat și să știe că nu avea să-l mai vadă niciodată era agonizant.

Când Dionne descoperise că era însărcinată, fusese înnebunită. Nu putea vedea nici un viitor pentru ea sau pentru copil, și fără intervenția Clarrei, ceva oribil s-ar fi putut întâmpla. În cele din urmă mătușa ei află adevărul și prin ea Dionne începu să gândească din

nou coerent. La urma urmelor, era tânără și capabilă să-și revină. Desigur, nu i-ar spune lui Manoel, era neînduplecată. El nu avea nici un drept asupra acestui copil. O abandonase de parcă nici nu existase, și ea nu voia nimic de la el.

Mătușa ei era minunată. Ea fusese de acord că Dionne trebuia să păstreze copilul, și când Jonathan se născuse fusese iubit și răsfățat ca orice alt copil. Dionne primise un post de profesoară și mătușa ei avusese grijă de copil în timp ce ea muncea. Nu era așa de greu. Nu aveau prea mulți bani, dar nu erau nici nevoiași. Doar când Jonathan se îmbolnăvise începuse ea să realizeze ce ar fi făcut Manoel dacă ar fi știut de existența copilului.

Apoi, câteva săptămâni mai târziu, doctorul îi spusese că Jonathan trebuia să scape de clima britanică. Clarry îi spusese blând dar insistent că îi datora asta.

Lacrimile izvorâră din ochii Dionnei și pentru prima oară își îngădui să le lase să alunece pe obraji. Ce fiasco fusese această călătorie, o pierdere de fonduri absolut necesare!

Dionne se ridică ștergându-și cu o mână obosită ochii. Ce trebuia să facă?

Nu putea rămâne aici, nu după ce îi aruncase lui Manoel banii în față. Și după incidentul de la cabană ar fi fost o greșeală să mai stea.

– Un ciocănit grăbit în ușă îi făcu inima să tresară.

– Da? Cine este?

– *Le tèlèphone, mademoiselle!* se auzi vocea menajerei. Veniți jos?

Inima ei bătea puternic dar apoi se liniști.

– Desigur!

Era Henri. Spusese că o să-i telefoneze astăzi. Era bine să știe că lui îi era atât de dor. Era abia nouă dimineața și deja el suna. Sau motivele lui erau la fel de calculate ca ale lui Manoel? Oricum nu conta cu adevărat. Nu avea intenția să se implice într-o relație cu el.

– Voi fi jos într-un minut! Și dându-și jos capotul, își puse pantalonii.

Vocea lui Henri era plăcută.

– Dionne? Cât mă bucur să te aud. Ce faci?

Dionne răspunse politicos și Henri rosti:

– Pari posomorâtă. E de vină telefonul meu pentru – cum să-i spun – această depresie?

– Nu, desigur că nu. E drăguț din partea ta că ai sunat. Dar mi-e teamă că voi pleca în curând.

– Ce? Pleci? Pleci din Provence? întrebă el dezamăgit.

– Mi-e teamă că da. Trebuie să mă întorc în Anglia.

– Dar de ce? Ai stat aici mai puțin de o săptămână!

– Știu. Dar... ei bine, trebuie să mă întorc.

– Și când pleci?

– Nu știu. Astăzi, mâine poate. Depinde când găsesc bilet.

– Atunci trebuie să fie mâine, Dionne. Cel puțin mai oferă-mi o zi în compania ta.

Dionne ezită. În ciuda dorinței de a pune cât mai multe mile între ea și Mas St. Salvador, inima ei era prea slabă și cedă perspectivei unei zile în plus înainte de a se depărta de Manoel. Era stupid, iresponsabil chiar, dar ideea de a pleca îi provoca o durere în suflet.

– În regulă, spuse ea acum, ca răspuns la invitația lui Henri. În regulă, voi încerca să rezerv un bilet pentru mâine. Se disprețui pentru slabiciunea ei, dar totul era aranjat și Henri era încântat.

– Ce ai vrea să faci? întrebă el. Sunt liber toată ziua. Ai vrea să vizitezi împrejurimile? Ville? Les Baux? Sau poate Nimes?

– Nu, nu acolo, spuse ea repede. N-am putea să mergem la Les Saintes Maries? Am lua prânzul și apoi am înota?

Henri părea entuziasmat.

– Desigur. Dacă asta îți dorești, Dionne. N-aș fi îndrăznit să propun ceva atât de încântător. Când vei fi gata?

Dionne se uită la ceas. Era trecut de nouă.

– Dă-mi o oră, spuse ea. N-am luat încă micul dejun și vreau să telefonez la aeroport.

Henri acceptă și închise. Dionne se simți mai bine. Acum că plecarea îi fusese amânată cu o zi, putea să se relaxeze. Luă micul dejun la restaurant și apoi urcă în

cameră ei pentru a se schimba în ceva mai confortabil. Hotărî că pantalonii erau potriviți. Dar își luă pe dedesubt și costumul de baie de culoarea lămâii, pentru a evita dificultățile de a se schimba mai târziu. Apoi, după ce-și făcu un machiaj ușor, coborî și sună la aeroport.

Cineva renunțase la un bilet pentru a doua zi și îl luă ea. Când se îndepărtă de telefon, se întâlni cu directorul hotelului. El zâmbi ca de obicei și Dionne îi spuse că s-ar putea să plece a doua zi.

– *Mademoiselle*, sper că nu e nimic în neregulă! exclamă el. Nu aveți nici un necaz acasă, nu-i așa?

Dionne dădu din cap.

– Nu, dar trebuie să mă întorc. Zâmbi. Dar m-am simțit bine aici, și voi recomanda hotelul prietenilor mei.

Directorul era încântat.

Henri sosi puțin după zece și merseră câteva mile spre Les Saintes Maries. Deja erau mulți turiști care examinau, în capela bisericii din secolul al XII-lea, relicvele Mariilor.

Dionne observă cu regret că orășelul devenea mai degrabă modern și comercial.

Apoi merseră pe plajă, bucurându-se de căldura soarelui de după-amiază. Găsiră un loc liniștit aproape de câteva stânci și Dionne își scoase prosopul și-l întinse leneș, fără a se osteni să-și scoată pantalonii și tricoul. Henri renunță la jachetă și se întinse lângă ea, privind-o neliniștit.

– E absolut necesar să te întorci în Anglia mâine? întrebă el deodată, luându-i mâna în ale lui și mângâindu-i degetele.

Dionne își trase mâna, dar ușor, sprijinindu-se pe coate.

– Mi-e teamă că da, răspunse ea, uitându-se la el înainte de a-și îndrepta atenția spre dâra de fum lăsată de un vapor din depărtare.

Henri oftă.

– Dar de ce? Ești în vacanță. Cu siguranță poți sta câteva zile.

Dionne își strânse buzele.

– Nu e atât de simplu. Am niște obligații acasă.

– Ce obligații poți avea?

Ea se încruntă din cauza concentrării.

– Henri, nu știi nimic despre mine. Aș putea fi măritată.

– Nu porți verighetă.

– Asta nu înseamnă nimic. Multe femei din Anglia nu poartă verigheta tot timpul. Nu e nici o lege care să te oblige.

Henri o studie din profil.

– Și ești? Măritată, vreau să zic.

Dionne ezită.

– Nu.

Henri se relaxă și se aplecă spre ea.

– Atunci nu poți să mai stai? Doar pentru a-mi face plăcere?

– Nu, nu pot. Dionne dădu ferm din cap și se ridică în picioare. Înotăm?

Schimbarea bruscă a subiectului îl surprinse pe Henri, dar totuși acceptă. Aproape inconștient, Dionne se dezbrăcă de pantaloni și tricou și Henri o privi admirativ.

– Minunat! murmură el răgușit.

Dionne se întoarse și alergă în apă, stropindu-se. Henri o privi mult timp, apoi dispăru în spatele stâncilor și se întoarse purtând un slip alb care-i accentua bronzul. O însoți pe Dionne în apă și aproape o jumătate de oră înotară și se scufundară, părul ei plutind ca iarba de mare la suprafața apei.

Când în cele din urmă ieșiră, soarele bătea cald în spatele lor și Dionne se uscă înainte de a se așeza din nou. Părul lui Henri se uscă mai repede și el se aruncă pe burtă pe prosop alături de ea, uitându-se la fața ei cu intensitate.

– Dionne! șopti el, și ea se ridică spre a-i evita privirea.

– Te rog, Henri! Nu strica totul.

– De ce stric totul? Credeam că mă placi!

– Așa e. Dionne își împreună degetele peste genunchi. Dar nu vreau să mă implic. Nu așa. Îmi pare rău dacă ți-am făcut o impresie greșită.

– Atunci ce vrei de la mine? Vocea lui, tânără și irascibilă o făcu să realizeze că nu era așa de matur precum credea ea. M-ai lăsat să te invit la masă, să te aduc

aici ca să fim singuri și acum îmi spui că nu vrei să te implici! Ce crezi că sunt?

Dionne se uită la el fără plăcere, un junghi trecându-i prin șira spinării.

– Henri, te rog, începu ea, dar el o ignoră smucind-o brusc, așa încât ea își pierdu echilibrul și căzu spre el. Buzele lui le căutară pe ale ei și Dionne își întoarse capul dintr-o parte în alta, încercând să-i evite gura, lovindu-l cu pumnii, încercând să-l forțeze să-i dea drumul. Dar agitația ei îi plăcea și o ținea și mai strâns, respirând greu.

Dionne abia începea să se simtă cu adevărat nervoasă; Brusc, Henri fu tras de lângă ea și primi un pumn în stomac și un altul în față, făcându-l să se vaite și să se clatine. Abia ținându-se pe picioare, Dionne deveni conștientă de lipsa hainelor, din cauza întâlnirii cu ochii reci și pătrunzători ai lui Manoel St. Salvador.

– Pune-ți niște haine! spuse el scurt și se întoarse spre Henri.

Henri își revenea încet, gemând în timp ce-și ținea mâna apăsată pe stomacul lovit. Ochii păreau a nu crede că-l văd pe Manoel.

– Manoel. *C'est moi,* Henri! *A quoi pensez-vous?*

– Nu acum, Henri. Nu am chef de glume!

– *C'est evident*! murmură Henri. Nu te înțeleg, Manoel! Cu ce am greșit? O cunoști pe mademoiselle Hing?

Ochii lui Manoel erau întunecați.

– Da! O știu pe domnișoara Hing! spuse el rece.

Henri dădu din cap șocat, uitându-se curios la Dionne. Dar aceasta era prea ocupată să se îmbrace pentru a-l observa.

Când se îmbrăcă, Manoel o luă de mână și dând din cap spre Henri, o trase ușor de-a lungul plajei până la locul unde aștepta mașina lui, plină de praf. Deschise ușa și o împinse pe Dionne înăuntru apoi intră și el și porni imediat motorul.

Făcu o întoarcere și apoi porni brusc de pe terenul neregulat spre șosea și Dionne se așeză țeapănă în scaun, întrebându-se cum și de ce era aici...

Capitolul 7

Era foarte cald în mașină și costumul de baie umed se lipea de ea neplăcut. Manoel conducea cu o concentrare maximă și deși voia atât de mult să știe unde o ducea, figura întunecată și inabordabilă nu făcea posibilă o asemenea întrebare. Ea se mișcă în scaun și îi atrase atenția.

– Stai liniștită! o sfătui el aspru.

Dionne se uită la el revoltată, și gratitudinea ei inițială pentru intervenția lui se transformă în resentiment. Ce drept avea el să intervină în viața ei? Cu siguranță după cele întâmplate ieri ar fi fost rezonabil să presupună că ea nu avea să-l mai vadă niciodată. De ce era aici? De ce se întorsese după ea? Ce mai voia de la ea acum?

– Unde mă duci? întrebă ea, iritarea dându-i curaj să vorbească.

Manoel se uită lung înspre ea.

– Nu i-am acordat acestei probleme prea multă atenție, replică el. Îmi închipui că vrei să ieși din acel costum umed și să te usuci, nu-i așa?

Ochii ei se măriră.

– Ce vrei să spui?

– Nu mai trage concluzii, Dionne! Doar pentru că pari pregătită să abordezi orice bărbat, nu înseamnă...

– Cum îndrăznești?! Cum îndrăznești să spui un asemenea lucru? izbucni ea. Te urăsc, Manoel!

Degetele lui Manoel se strânseră pe volan, și o smucitură bruscă opri mașina lângă marginea un vad. Un pâlc de platani făcea umbră mașinii, învăluind-o în răcoare, dar Dionne deschise ușa imediat pentru a se îndepărta de el.

Dar Manoel nu se mișcă și se simți ridicolă pe marginea apei. Și-i era foarte cald. Soarele o ardea și în cele din urmă fu nevoită să se adăpostească la umbra platanilor.

Abia atunci coborî și Manoel, cu o țigară în dinți și cu un prosop în mâini.

– Ia-l! spuse el, întinzându-i prosopul. Nu-i prea frumos, dar măcar e curat. Îl țin în mașină pentru ocaziile în care simt nevoia să fac o baie după o muncă istovitoare. Haide, ia-l. Nu e contaminat.

Dionne își strânse buzele și apoi aplecându-se înainte apucă prosopul, nu prea încrezătoare.

– Ce trebuie să fac? întrebă ea. Să mă dezbrac în fața ta?

Manoel își scoase țigara din gură.

– Când cer așa ceva prefer să privesc o profesionistă!

remarcă el crud, și întorcându-se merse în spatele mașinii.

Dionne ezită doar o clipă și apoi dându-și jos sandalele își scoase hainele și avu o clipă de ezitare. În stânga o lagună strălucitoare îi făcea cu ochiul, și se aruncă în apele reci. Era minunat să-și scufunde corpul încălzit și momentele neplăcute pe care le trăise în mașină dispărură.

Se bălăci câteva minute, uitându-se la mașină, dar Manoel părea indiferent la ceea ce făcea ea și în cele din urmă fu nevoită să iasă afară. Dar în timp ce se îndrepta spre stufărișul care înconjura laguna, un sunet în spatele ei o făcu să se întoarcă. Câțiva metri mai încolo, cu coarnele aplecate amenințător, dădea din copite unul din taurii negri din Camarque.

Dionne rămase împietrită o clipă, incapabilă nici să gândească ce ar trebui să facă. Taurul era singur, ceea ce era neobișnuit, și ea putea doar presupune că părăsise cireada fără ca paznicii să-l observe. Era un taur spaniol, mare, musculos, crescut pentru coridă și nu pentru scopuri pașnice. Imaginea sa zăcând în sânge și mutilată, sângele murdărind apele lagunei, îi trecu prin minte și un teribil sentiment al inevitabilului o cuprinse.

Cu picioarele tremurând se retrase ușor încercând să nu facă vreo mișcare necontrolată care să-l întărâte. Creatura o privea cu ochi răi, fornăind și dând din coadă pentru a se apăra de insectele ce o iritau. Făcu câțiva pași în lagună, legănându-și capul dintr-o parte în

alta și Dionne își pierdu calmul. Nu mai încercă să se liniștească ci se întoarse și lovi stângace apa, fugind rapid.

Auzi zgomote în spatele ei și știu că taurul alerga prin lagună, urmărindu-o, dar nu îndrăzni să se uite înapoi. Și apoi îl văzu pe Manoel alergând spre ea, cu o bâtă în mână. Trecu de ea și strigă:

– Treci în mașină!

Cu picioarele tremurându-i, Dionne se supuse, strecurându-se prin ușa din spate pe suprafața aspră de lemn plină de frânghii și scripeți, mirosind puternic a carne de cal.

Taurul se retrase la apariția lui Manoel și luă ceva distanță de mașină, fornăind și lovind furios cu copitele pământul. Dionne știu că era gata să atace și tot ce avea Manoel pentru apărare era bâta din mână. Urmărea scena deznădăjduită, dorindu-și ca Manoel să se întoarcă și să se repeadă în mașină. Dar Manoel părea relaxat acum, vorbindu-i încet animalului aproape amăgindu-l. Taurul continua să fie furios, să-și miște coada, să-și legene capul, dar mai puțin agresiv acum. Și Dionne simți că e cuprinsă de o transpirație rece.

În cele din urmă Manoel se întoarse și când fu în spatele mașinii, Dionne îi deschise ușa pentru a putea intra. Ea tremură violent și el se uită o clipă la fața ei înainte de a-i apuca umerii și de a o strânge în brațe.

– Doamne, Dumnezeule, să nu-mi mai faci asta niciodată! spuse el cu o voce strangulată, și își îngropă fața în moliciunea părului ei. Și el tremura, putea să-l

simtă, dar mâinile care o înconjurau erau ferme, puternice și aproape sălbatice.

– La ce te gândeai? murmură el, apoi gura lui o acoperi pe a ei, nelăsând-o să mai răspundă.

Dionne nu mai opunea nici o rezistență. Agonia de a-l vedea pe Manoel acolo, la discreția taurului, îi luase orice putere, și se agăță de el, arcuindu-și corpul spre al lui, descheindu-i cămașa și lipindu-se de corpul lui fierbinte.

El o lăsă jos pe podeaua aspră, dar ea abia dacă simțea. O săruta flămând, o mâna mângâindu-i pielea de pe mijloc, un picior ținându-i strâns picioarele, făcând-o să fie caldă și moale, gata să-i răspundă la orice. Acesta era Manoel, omul pe care-l iubea, tatăl copilului ei, cealaltă jumătate a ei, și orice ar fi făcut el în trecut, încă îl iubea.

Dar de data aceasta Manoel fu cel care se retrase de lângă ea, într-o poziție ghemuită, cu picioarele strânse și coatele sprijinite de genunchi, cu capul plecat.

– Oh, Doamne spuse el. O, Doamne, Dionne, te vreau!

Dionne ședea acolo unde o lăsase el, cu buzele învinețite de sărutările brutale, cu părul răvășit.

– Manoel... murmură ea. Dar înjurând violent, Manoel deschise ușa mașinii și ieși pentru a lua câteva guri din aerul răcoros și dulceag.

Apoi se întoarse, îi ridică hainele și prosopul pe care le lăsase afară și le aruncă în spatele mașinii. Se întoarse și merse

să se sprijine de un copac, căutându-și țigările în buzunar. Taurul dispăruse de mult și ei erau singuri în sălbăticie.

Dionne deveni conștientă că nu stătea confortabil. Stătuse pe frânghii și pielea spatelui îi era încordată și dureroasă. Se șterse cu prosopul, își scoase costumul de baie, punându-și pantalonii și pulovărul. Se simțea mult mai bine acum și ieși din mașină, pentru a stoarce costumul de baie.

Manoel se întoarse și veni ușor spre ea, strivind țigara cu tocul bocancului. Ochii lui licăriră la vederea ei, apoi el urcă și se așeză la volan. Dionne își strânse buzele și urcă și ea în mașină.

Manoel nu porni imediat motorul. Își odihni coatele pe volan și privi în gol. Apoi spuse, pe un ton foarte normal:

– Te-aș ucide!

Dionne își opri respirația și își acoperi gura cu dosul palmei. El se uită spre ea, cu ochi îngustați.

– La ce te așteptai? întrebă el. Să mă întorc aici, exact când începusem să accept inevitabilul, și să distrug pacea pe care o dobândisem?

Dionne dădu din cap.

– Îmi pare rău. Dar n-am știut că va fi așa!

– Nu? Sau nu știai exact cum am să reacționez?

– Cum aș fi putut ști?

– Cum nu? După tot ce a fost înainte! Am fost iubiți, Dionne, crezi că pot să uit cum era să te țin în brațe, să fac dragoste cu tine?

Își duse o mână la ceafă, masându-și mușchii.

– Crezi că nu am stat treaz nopțile, imaginându-mi căldura corpului tău, moliciunea pielii, parfumul tău? Oftă adânc. Și crezi că nu mi te-am închipuit în brațele altor bărbați, permițându-le să te atingă cum te-am atins eu?

Dionne începu să plângă, ridicând o mână neputincioasă.

– Nici un bărbat, nici un bărbat nu m-a atins vreodată! exclamă ea înecându-se.

Ochii lui se uitară la ea insolent.

– Cum te-aș putea crede când de două ori te-am găsit cu alții? Ai trăit trei ani la mânăstire?

Dionne aplecă ochii. Ardea de dragoste pentru el și ar fi vrut atât de mult să-i spună adevăratul motiv al prezenței ei acolo, dar era prea periculos.

Trebuia să fie stăpână pe sine, pentru a nu spune ceva ce ar putea-o distruge. La urma urmelor, oricât de mult l-ar atrage fizic, și nu era nici o îndoială că era adevărat, el urma să se însoare cu Ivonne și nu mai era loc pentru Jonathan.

– Te rog, spuse ea. Du-mă înapoi la hotel. Trebuie să-mi fac bagajele. Plec mâine dimineață.

– Ce faci? Fu evident mirat de afirmația ei. Dar nu se poate! exclamă el. Nu ai luat banii și Gemma vrea să te mai vadă o dată.

– Ei bine, îmi pare rău dar mi-e teamă că va fi dezamăgită, spuse Dionne printre dinți. Mi-am făcut rezervarea.

– Anuleaz-o!

Dacă nu l-ar fi cunoscut bine, ar fi spus că în adâncimile ochilor lui cenușii era agonie.

– Nu! Dionne își umezi buzele cu limba. Nu, nu pot.

– Dionne! El întinse o mână atingându-i părul, strângându-i ceafa cu degetele. Dionne, nu-mi poți face asta!

– Ce să-ți fac?

– Știi tu! Te rog, nu pleca încă.

– Trebuie.

– De ce? Cine te așteaptă în Anglia? Ochii lui se întunecară. E un bărbat! Mă minți!

– Nu, te înșeli. Nu e nici un bărbat. Ochii ei îi cereau s-o creadă. Manoel se uită la ea, cu degetele încă încleștate pe ceafa ei.

– Unde locuiești, atunci? Mi-ai spus că împarți casa cu mătușa ta. Mai e valabil?

– O, da, da! Dionne trase aer în piept în timp ce el o studia în liniște, evident încercând să-și dea seama dacă spune sau nu adevărul.

– Și cele două sute de lir, zise el. Sunt pentru mătușa ta?

– Dacă te face fericit să spun da, atunci da, sunt pentru ea.

Manoel prinse o șuviță din părul ei și începu s-o răsucească printre degete.

– O, Dionne, cum te pot lăsa să pleci?

Genele ei lungi se lăsară în jos ferindu-și ochii de el.

Când îi vorbea așa, aproape credea că el o iubea. Dar Jonathan era cumplit de real, și ea nu trebuia să-i rișteviitorul pentru un capriciu.

– Spune-mi ceva, zise ea încet și sprâncenele i se unire. De ce tu și Ivonne ați așteptat atât ca să vă căsătoriți?

Fața lui se întunecă și-i dădu drumul brusc, de parcă amintirea logodnicei sale i-ar fi readus rațiunea. Pentru o clipă ea crezu că el nu avea de gând să răspundă, dar imediat el răspunse:

– Ivonne e paralizată. E așa de când ai plecat. A făcut multe operații. Toate au luat timp. Va mai face una peste câteva săptămâni. Deja sunt ceva semne de îmbunătățire și chirurgii cred că operația finală o poate ajuta să meargă din nou. Nu va mai putea alerga sau dansa, dar are toate șansele să aibă o viață plină și destul de activă.

– Înțeleg. Dionne înțelese ce voia. Ivonne va fi din nou o femeie normală. Va fi capabilă să aibă o căsătorie normală și să-i poarte fiii pentru a continua neamul St. Salvador.

– Chiar înțelegi, întrebă el cu o voce chinuită, chiar înțelegi orice altceva decât scopurile tale egoiste?

Dionne își ținu respirația.

– Conversația asta nu ne duce nicăieri, Manoel. Mai bine m-ai duce la hotel.

Manoel își încleștă pumnii și fără un cuvânt porni motorul și conduse încet spre Arles. Nu vorbiră deloc,

și când Manoel opri în fața hotelului, ea își luă inima în dinți, se întoarse spre el și spuse:

– Mulțumesc și la revedere.

Manoel arăta de parcă era pe cale să spună ceva și apoi se răzgândi. Nu vorbi. Îi deschise ușa și după ce ea plecă, porni în viteză.

Dionne primi un telefon de la Henri în acea seară. Voia să-și ceară scuze pentru comportarea lui, dar dacă era o dorință sinceră de a pune lucrurile la punct, sau Manoel St. Salvador era cauza, nu-și putea da seama.

Pe la nouă și jumătate auzi un ciocănit în ușă. Dionne fu surprinsă dar nu-și putea imagina cine ar putea fi și dacă nu era Manoel, nu voia să vorbească cu nimeni. O voce feminină strigă:

– Dionne? Pot să intru?

Dionne merse la ușă și o deschise larg.

– Louise! exclamă ea, surprinsă. Ce faci aici așa de târziu?

Louise zâmbi și-i dădu un plic.

– Am venit să-ți aduc ceva. Manoel m-a rugat. Se uită în dormitorul gol. Pot să intru?

Dionne luă plicul cu degete tremurânde.

– Desigur. Intră. Mi-e teamă că nu am nimic să-ți ofer.

Louise zâmbi.

– Nu te deranja. Manoel știe?

– Da, replică Dionne cu seninătate, punând plicul în buzunarul halatului pentru a-l deschide mai târziu.

– Stai jos. Ai venit singură?

– Da... De ce pleci așa de repede? Nu poți să mai stai câteva zile? Știu că bunica te așteaptă să te mai vadă din nou.

– Da, știu și îmi pare rău. Dar e imposibil. Trebuie să mă întorc. Dionne își mușcă buza, încercând parcă să mai spună ceva. Nu pot să cred ce mare ai crescut.

Louise râse.

– Mulțumesc. Dar serios, Dionne, n-am venit aici să vorbim despre mine. Vreau să vorbim despre Manoel.

Dionne se înroși.

– Nu cred că ar trebui, spuse ea tristă.

– De ce? Nu te interesează? Louise o privea intens.

Ochii Dionnei se întunecară.

– Poate, murmură ea.

– Ți-a spus de ce el și Ivonne nu s-au căsătorit?

Dionne dădu din umeri.

– A venit după tine azi, nu-i așa?

– După mine? Dionne se încruntă. Ce vrei să spui?

– În după-amiaza asta. Am venit să te văd. Directorul mi-a spus că ai ieșit cu un tânăr și că mergeți la Les Saintes Maries. Când m-am întors tocmai demara ca o furtună.

– Înțeleg. Buzele Dionnei tremurau puțin. Mă întrebam... Asta e, da, el m-a găsit.

– Dacă mă întrebi, Manoel a fost gelos rău de tot, începu Louise, dar Dionne se întoarse, prefăcându-se că e interesată să-și pună câteva pulovăre în valiză.

– A fost foarte cald azi, observă Dionne, de îndată ce se așternu liniștea.

– Da. Louise se îndreptă spre pat și se așeză pe margine, uitându-se la capul aplecat al Dionnei.

– Spune-mi, ți-a zis Manoel cum a avut Ivonne accidentul?

– O, Louise! Te rog! Nu mai e nimic de făcut.

– Dar nu-i adevărat. Oricum, o să-ți spun, așa că trebuie să asculți. A fost imediat după ce s-a trezit Manoel și aproape de...

– Aproape de ce?

Louise se încruntă.

– Aproape de accident, desigur. O, nu, trebuia să-mi fi dat seama. N-ai știut despre asta. Ei bine, Manoel a fost aruncat de pe cal și și-a fracturat șoldul. A zăcut o vreme și a fost nevoit să rămână la „mas". Dionne se uită la Louise intens.

– Continuă, ce s-a întâmplat apoi?

– Te interesează acum, nu? o ironiză Louise și apoi ironia dispăru când văzu interesul real al Dionnei.

– Îmi pare rău. Ei bine, s-au certat teribil. N-am aflat niciodată despre ce era vorba. Dar următorul lucru a fost că Ivonne a plecat cu un bici.

– O, nu!

– O, da. Ivonne poate fi crudă când vrea.

Din nefericire, taurii din țarc erau neliniștiți și doi dintre ei scăpaseră. Louise își mușcă buza. Nu poți să-ți imaginezi cum a fost! Manoel a salvat-o. Dar ea nu merită să trăiască.

– Louise!

– Ei bine, e adevărat. Dacă ai vedea dungile de pe spatele bietelor animale.

Dionne se simți rău. Era mai rău decât își imaginase și își puse o mână pe fata care tremura.

– S-a terminat, Louise, și Ivonne cu siguranță a plătit pentru ce a făcut.

– Așa crezi? Chiar crezi că a plătit?

– Tu nu?

– Nu, nu cred. A căpătat ce a dorit. E la „mas". Lucrurile nu puteau ieși mai bine pentru ea.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, mama ei a murit rapid, chiar după tata. Propriul ei tată nu putea avea grijă de ea, fără ajutor, și mama a fost bucuroasă de compania Ivonnei pentru a-și distrage atenția de la propria suferință. Dar nimeni nu l-a întrebat pe Manoel ce voia. Nimeni n-a sugerat că acum logodna lor era un fiasco!

Dionne își aplecă ochii.

– Cred că Manoel n-o va abandona din cauza asta.

– Nu, nici eu. Dar nu înseamnă că n-ar trebui! Dionne, nu vezi? Manoel nu trebuie să se însoare cu Ivonne. E rea. Nu crezi că va face cu el ce a făcut cu acele animale? O, nu, nu cu un bici. E mult mai subtilă. Dar rezultatul e același. Nu vezi că ea îl acuză pe el de cele întâmplate? Dacă nu s-ar fi certat, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nu, nu pleca. Stai și luptă pentru Manoel. Uită trecutul, gândește-te la viitor!

– Louise! Devii dramatică!

– Nu prea cred.

– A fost frumos din partea ta să-mi spui asta, Louise. Să nu crezi că nu apreciez.

Louise oftă, și apoi avu o idee.

– Ți-am spus că Manoel voia să mă trimită în Elveția pentru un an, ei bine, cum ar fi să-i cer să merg în Anglia? O, nu să locuiesc cu tine. Poate să stau aproape de tine, ca să ne putem vedea.

Inima Dionnei parcă se opri în loc.

– Nu cred că e o idee bună. Nu, nu acum.

Louise părea dezamăgită.

– De ce nu?

– Ei bine, eu o să lucrez, începu Dionne.

– Dar nu tot timpul? Vreau să spun că ne putem vedea seara. Și ocazional, la sfârșit de săptămână. Înțeleg că ai prieteni, dar mi-ar plăcea să te văd câteodată.

– Louise! Dionne dădu din cap. Nu cred că e posibil.

Louise își aduse umerii în față.

– Credeam că îți plac.

– Îmi placi, se grăbi Dionne s-o asigure. Cinstit, Louise, nu e vorba de asta. Doar că nu vreau să mai am vreo legătură cu familia ta.

– Cu Manoel, vrei să spui.

– Așa e, cu Manoel, încuviință ea.

Louise se ridică în picioare.

– Nu înțeleg de ce. În afară de asta, n-aș vorbi de Manoel, dacă tu nu ai vrea.

Dionne dădu din cap din nou, și fața Louisei se posomorî. Dionne se simți teribil de vinovată. Prin refuzul ofertei spontane de prietenie a Louisei, simțea că distrugea ceva ce nu merită asta. Dar cum ar fi putut-o vedea pe Louise în Anglia, când mai devreme sau mai târziu ar fi descoperit că are un fiu?

Louise se îndreptă spre ușă.

– Mai bine plec. Se face târziu.

– Da, încuviință Dionne.

Louise deschise ușa.

– Îmi pare rău că te-am deranjat.

– Nu-i adevărat! Mie îmi pare rău.

– *Au revoir*, Dionne.

– *Au Revoir*. Dionne zâmbi, dar după ce Louise plecă, și ușa se închise în urma ei, lacrimile îi năpădiră obrajii.

Înainte de a se întoarce la împachetat, plicul foșni în buzunar, amintindu-i de prezența lui. Îl scoase cu degete tremurătoare și îl scăpă pe podea. Se aplecă și-l ridică. Era un cec de două sute de lire ce putea fi ridicat din Anglia.

Dionne aranjase cu compania de închiriat mașini să meargă cu Citroënul până la Mariagne ca să-l lase acolo la reprezentanța lor. Era un aranjament satisfăcător și o scutea de chinul de a ajunge la aeroport prin alte mijloace.

Își ducea bagajele la mașină când telefonul din hol sună. Monsieur Lyons răspunse, dar o chemă pe ea imediat.

– E pentru dumneavoastră, mademoiselle, explică el. Din Anglia.

– Anglia? Cu o presimțire rea, aproape că smulse telefonul din mâna domnului Lyons. Spuse fără să respire.

– Da, da, Dionne la telefon. Ce s-a întâmplat?

– Dionne? Aici e doamna Reynolds.

Doamna Reynolds era vecina mătușii Clarry și Dionne simți că teama ei se transformă în spaimă.

– Da, doamnă Reynolds? Ce s-a întâmplat?

– Nu, nu te speria, Dionne. Nu e nimic serios, iubito. Dar mătușa ta a căzut în grădină și și-a rupt piciorul. Nu e în spital dar nu mai poate avea grijă de băiețel.

Era groaznic că mătușa Clarry își rupsese piciorul, dar Dionne se simți ușurată.

– Desigur că nu, spuse ea cu o evidentă ușurare în voce. Dar e în regulă, doamnă Reynolds, spuneți-i că mă întorc în după-amiaza asta. Sunt gata de plecare. O să pot avea grijă singură de Jonathan.

– Se va liniști. Ei bine, te las. La revedere.

– Da. La revedere. Și mulțumesc pentru telefon.

– Cu plăcere.

Dionne puse receptorul în furcă și după asta realiză că o umbră era în spatele ei și o mână o prinse de braț, trăgând-o aproape violent din cabina de telefon. Se uită la Manoel care își apropie fața întunecată de a ei.

– Cine e Jonathan, mincinoasă ce ești?

Capitolul 8

Dionne se dădu un pas înapoi și Manoel fu nevoit să-i dea drumul. Erau oameni în hol și îi privea deja curioși.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Dar nu aici. În camera ta!

Dionne se uită în jur, tremurând.

– Nu am timp, Manoel. Trebuie să plec la aeroport.

– Te duc eu la aeroport.

– Nu, nu, trebuie să iau mașina și s-o las acolo.

– La naiba cu mașina! Dionne, te avertizez...

Dionne se întoarse.

– De ce ești aici? Am crezut... când ai trimis cecul...

– La naiba cu tine, n-am putut sta departe! Manoel îi atinse gâtul cu degetele, carnea lui tânjind după a ei, fără a-i păsa că aveau câțiva spectatori. Doamne, Dionne, nu poți să-mi faci asta!

Dionne își umezi buzele uscate.

– Trebuie să plec, Manoel!

– Da, știu. Înapoi în Anglia, la Jonathan! Degetele lui se strânseră pe gâtul ei. Nu te las să pleci.

Dionne își ținu respirația.

– Ce o să faci? Mă instalezi aici, în Arles, așa cum fac francezii cu amantele lor?

Degetele lui o strângeau sălbatic de gât și ar fi putut țipa, dar el îi dădu drumul.

– Nu merit asta, murmură el.

– Nu? Dionne nu se putea uita la el. Să se uite la el ar însemna un dezastru. Nu putea îndura agonia pe care știa că o va vedea pe fața lui.

– Dionne, te rog. Te rog pentru ultima oară. Acest Jonathan e motivul pentru care ai nevoie de bani?

Dionne ezită și apoi încuviință.

– Da. Sunt pentru Jonathan.

– *Mon Dieu!* Manoel își trecu mâna prin păr.

– Pot să plec acum?

El înjură.

– Da. Pleacă! La naiba cu tine! murmură sălbatic și, fără nici un cuvânt, o scoase din hotel.

*

* *

Ploua când avionul ateriza pe aeroportul din Londra și Dionne tremură în timp ce traversa pista.

Luă autobuzul până în clădirea aeroportului și

apoi un alt autobuz spre Brentford. Casa mătușii Clarry era una din cele cu terasă și dacă priveliștea din față nu era extraordinară, spatele casei avea avantajul de a da spre terenul de sport al școlii.

Dionne coborî din autobuz la capătul străzii și se întoarse până la numărul 53. Cum mergea de-a lungul străzii, observă perdelele de dantelă de la geamuri și se gândi că nimeni nu știa că se întorsese. Fără îndoială toți făcuseră speculații asupra locului în care fusese și de ce.

Își găsi cheia, deschise ușa casei și imediat auzi zgomot de pași și o ușă deschizându-se în capătul holului. Un băiețel apăru, adorabil în pantaloni și pulovăr alb cu albastru. Arăta întocmai ca Manoel, lucru ce-i sfâșia inima. Aceiași ochi, același nas, aceeași gură și părul negru al lui Manoel, doar că al lui Jonathan avea tendința de a se ondula.

Jonathan strigă:

– Mami! alergând spre ea.

Dionne zâmbi, se lăsă în genunchi și îl legănă în brațe.

– Bună, iubitule, spuse ea răgușit strângându-l în brațe, adorând micile mânuțe care-i umblau prin păr, în jurul gâtului, agățându-se de ea cu dragoste și încredere. Ai ascultat-o pe mătușa Clarry?

Ochii lui Jonathan se măriră.

– Mătușa Clarry are un picior bolnav. Hai să vezi!

O prinse de mână și o târî prin hol în sufragerie,

unde Clarry Meadows stătea pe o canapea, cu piciorul imobilizat odihnindu-se pe un scăunel. Dionne se uită la ea aproape amuzată.

– Ce ți-ai făcut! exclamă ea, înaintând pentru a o săruta pe obraji. Nu te pot lăsa singură cinci minute.

Clarry zâmbi rușinat.

– Știu. Sunt o bătrână proastă, nu-i așa Jonathan?

Jonathan se urcă pe canapea alături de mătușa sa și Clarry continuă:

– Cum te simți? Asta e mai important. Îmi pare rău dacă a trebuit să te chem mai devreme decât te-ai fi așteptat.

– Nu, n-a fost așa. Plecam oricum, spuse ea încercând să înăbușe disperarea care creștea în ea acum, după ce ușurarea pe care sosirea ei o adusese dispăruse.

Fața Clarrei se întunecă.

– Nu arăți prea bine, acum că mă uit mai bine la tine. L-ai văzut pe Manoel? Ai luat banii?

Dionne oftă și își scoase haina, punând-o pe un scaun și așezându-se pe un altul . Jonathan sări de pe canapea și veni să stea pe genunchii ei.

– Da, spuse ea, în cele din urmă. Da, l-am văzut pe Manoel și da, am banii.

Clarry își strânse buzele.

– Dar a fost rău?

– Da, așa e, încuviință Dionne.

– Ei bine, nu mai contează. Te-ai întors acasă. Poți

să-mi spui totul când nu va mai durea atât. Du-te și pune ceainicul pe foc. Doamna Reynolds a fost aici până acum câteva minute, dar când te-a văzut venind a dispărut prin spate. Ced că s-a gândit că am prefera să fim singure un timp. Cred că a pregătit totul pentru ceai.

Dionne încuviință din cap și se ridică de pe scaun. Clarry avea dreptate. Era acasă acum și nu avea rost să cadă pradă disperării. Mai bine să facă treabă prin casă și să aștepte ca timpul să-i vindece rănile care i se păreau prea greu de suportat acum.

În următoarele zile Dionne făcu un efort considerabil de a se comporta natural. Starea mătușii Clarry o ajuta pentru că-i dădea multe de făcut și puțin timp să jelească, și cădea extenuată în fiecare noapte.

Luase legătura cu școala și vorbise cu directorul, explicându-i că mătușa ei era bolnavă și, va trebui să aibă grijă de Jonathan. Directorul fusese înțelegător și de acord cu o înlocuire temporară, până când se va putea întoarce la muncă. În mod normal pierderea salariului crea dificultăți, dar Dionne era hotărâtă să nu cheltuiască din banii pe care îi primise de la Manoel decât când va fi nevoie. Când Clarry se va simți mai bine, poate vor pleca toți o vreme. Două sute de lire însemna mult și economiile lor...

Jonathan se simțea mai bine. Încă tușea, dar acum

vremea se încălzise și începuse și el să se simtă mai bine. Părea să crească foarte repede și Dionne realiză că nu va mai fi un copilaș multă vreme. Curând va deveni mai independent, va începe să întrebe de ce când toți ceilalți copii au tați, el nu are.

Piciorul Clarrei se vindeca. Acum putea merge în cârje și chiar dacă nu era în stare s-o ajute cu Jonathan, insista să stea în bucătărie, curățând legume sau spălând vasele.

Era chiar o noutate pentru Dionne să stea acasă tot timpul, făcând mâncare, curățenie, având grijă de Jonathan. În afară de vacanțele școlare, ea nu avusese grijă de copil în permanență, nu-l luase cu ea la cumpărături sau în parc. Dar totul era o experiență plăcută.

Într-o după-amiază fuseseră ca de obicei în parc și se îndreptau spre casă. Jonathan relaxat și somnoros în cărucior, când o mașină îi ajunse în viteză și încetini, atrăgându-i atenția. Era o mașină mare, un Mercedes lucios, cu vopseaua scânteind.

Dionne merse puțin mai repede încercând să ignore mașina, dar aceasta se apropie din nou. Aruncă o privire rapidă și descoperi, spre ușurarea ei, că mai erau oameni în jur. Își imaginase că ar urmări-o pe ea. Se uită curioasă în interiorul mașinii, dar în afară de șofer nu părea să mai fie și altcineva, și îi aruncă bărbatului o privire furioasă înainte de a o lua pe o alee și de a scăpa de urmărire. Experiența

o enervase puțin și câteva zile nu merse decât la cumpărături. Din timp în timp se gândea că Manoel se poate să fi aflat de Jonathan și l-ar fi putut răpi, dar alungă asemenea gânduri, punându-le pe seama programelor de la televizor.

Uită incidentul datorită treburilor zilnice și gândurile despre Manoel rămaseră departe.

Vremea se tot încălzea și într-o după-amiază Dionne îl duse pe Jonathan la Zoo. Îi plăceau animalele și avea vârsta la care putea aprecia aceste lucruri. Alerga bucuros, făcând observații asupra diferitelor specii, mâncând înghețată și în general comportându-se ca și ceilalți copii. Doar când se urcă în autobuz, spre casă, începu să tușească micuța lui față schimonosindu-se. Dionne își dorea disperată să fi fost ea cea care suferă în locul lui.

Era atât de preocupată de starea lui Jonathan încât împinse căruciorul spre Beldrum Terrace și nu observă limuzina gri parcată la nr. 53 decât când ajunse în dreptul ei. Inima începu să-i bată cu putere și fu cuprinsă de neliniște. Cine putea fi în afară de Manoel? Cum o găsise? De ce era aici?

Se uită la copilul adormit. Venise după fiul lui? Vru să se întoarcă și să fugă, dar Jonathan era adormit după tusea chinuitoare și nu avea nevoie decât de mâncare și odihnă. Nu-l putea expune la alte experiențe obositoare, oricât de speriată ar fi fost ea.

Intră în casă șovăitoare. Auzea voci venind din

sufragerie și tocmai îl dezbrăca pe Jonathan când mătușa Clarry ieși din sufragerie închizând ușa în urma ei. Dionne se uită speriată la ea și Clarry dădu din cap, sprijinindu-se de cârje.

– Nu e Manoel. Bănuiesc că la asta te gândeai. Dar e aici, în Londra, și vrea să te vadă.

Dionne îl luă în brațe pe Jonathan strângându-l protector.

– Cine e aici, atunci?

– Un bărbat. Cred că e șoferul domnului St. Salvador.

– Șoferul! Imediat își aduse aminte de incidentul cu limuzina și deveni agitată. Dacă bărbatul o văzuse cu Jonathan, ce-i spusese lui Manoel? Și de ce era Manoel la Londra?

Umezindu-și buzele se uită în jos la copilul adormit.

– Clarry, începu ea, e obosit. Ar trebui să fie în pat. Crezi că dacă-l duc sus te poți descurca cu el în seara asta?

– Desigur, încuviință Clarry. Înțeleg. Hai, du-l sus. Poți să-i dai ceva de băut. După cum arată, nu cred că are nevoie de altceva. A tușit?

– Da, dar nu prea rău. E doar obosit. A avut o după-amiază liniștită.

– Nu te mai îngrijora.

– Dar dacă a aflat de Jonathan, începu Dionne dar se opri când văzu privirea Clarrei.

– Vrei să spui că nu știe? Clarry era uluită.

Dionne se înroși.

– Nu.

– Dionne! Dar toate aceste săptămâni cât ai fost plecată, nu i-ai spus nimic?

– Încearcă să înțelegi! Dacă i-aș fi spus de Jonathan, ar fi vrut copilul. Te-ai gândit la asta?

Clarry ezită, evident încă preocupată de ceea ce auzise.

– Dar de ce ar vrea copilul? Ar dori soția lui copilul altei femei?

– Nu e însurat. Clarry, n-am vorbit despre asta pentru că n-am putut. Acum poate fi prea târziu.

– Nu știu ce să spun. M-am gândit că o să-i spui de copil. Se încruntă. Și așteaptă, cum ai luat banii dacă nu...

Dionne începuse să urce scările, ducându-l pe Jonathan care era deja adormit.

– Îți spun mai târziu.

În dormitorul ei, unde dormea Jonathan de obicei, îl puse pe acesta pe pat și înfruntă privirea Clarrei.

– Nu putem vorbi acum.

– Dionne, știu că nu e treaba mea, dar se pare că ai multe de explicat. Dacă i-ai cerut bani fără să-i spui de copil, pentru ce credea că ai nevoie de bani?

– Clarry, nu acum! Dionne își trecu degetele prin păr.

Clarry se uită la copil și spuse:

– Nu sunt convinsă că nu ar trebui să știe adevărul.

– Ce? După cele întâmplate? Dionne era uluită. Ai uitat că m-a lăsat să mă întorc fără a mă întreba cum mă simt? Cu siguranță am dreptul să păstrez secretă existența lui Jonathan!

– Dar Jonathan! El ce drepturi are?

– Ce vrei să spui?

Clarry oftă.

– Nu știu, Dionne. Nu știu. Sunt bătrână și văd lucrurile altfel. Câteodată cred că e greu pentru un bărbat să fie acuzat de conceperea unui copil când el nu știe de existența acestuia.

Dionne se întoarse.

– Ai de gând să-i spui?

– Dionne! Ai așa puțină încredere în mine încât crezi că aș face așa ceva fără permisiunea ta?

– Nu, nu, sigur că am încredere în tine. Îmi pare rău. Cred că sunt doar supărată și obosită. N-am vrut să par rea.

Clarry zâmbi.

– Mi se pare că amândouă suntem obosite. Și mai trebuie să pierzi și timpul vorbind cu mine. Vorbim mai târziu. Coboară și vezi ce vrea șoferul. Cred că e neliniștit.

– Ce să fac?

– Cum ce? Te duci să-l vezi pe Manoel, nu?

– Da!

– Vrei să vină el aici?

– Nu!

– Atunci ai răspunsul. Copilul va dormi. Du-te dacă asta vrei.

– Dar nu pot pleca așa. Trebuie să mă schimb.

– Du-te și vorbește cu șoferul întâi și roagă-l să te aștepte.

– De acord.

Dionne coborî scările și merse în sufragerie. Bărbatul, care se ridică în picioare la intrarea ei, era mai bătrân decât se aștepta ea, dar era cel pe care-l văzuse în limuzină.

– Bună seara, mademoiselle, spuse el politicos. Trebuie să fii mademoiselle *King*, nu?

– Așa e. Dionne înghiți în gol. Înțeleg că monsieur St. Salvador vrea să mă vadă.

– Da, mademoiselle. Stă la hotelul Savoy și vrea să vă duc acolo.

– Înțeleg. Dionne ezită o clipă și apoi continuă: Știi de ce este monsieur St. Salvador la Londra?

– Desigur, mademoiselle. E cu mademoiselle Demaris.

– Cu Ivonne! Aproape că strigă, atât era de șocată. Dar se controlă și se întoarse. Faptul că Manoel era aici cu Ivonne și totuși se aștepta să vorbească cu ea era umilitor și inacceptabil. Ce credea că era ea? După cele întâmplate ar fi trebuit să știe că era imposibil.

Întorcându-se spre șofer, spuse:

– Poate îi poți da un mesaj de la mine.

Șoferul se încruntă.

– Nu vreți să-l vedeți, mademoiselle! exclamă el nevenindu-i să creadă.

Dionne dădu din cap.

– Nu.

– Dar monsieur St. Salvador a insistat.

Ea respiră adânc, uitând pentru o clipă ce spusese înainte.

– Atunci de ce nu e aici? întrebă ea.

Șoferul se mișcă prin cameră frământându-și pălăria în mâini.

– E la spital, mademoiselle. Cu mademoiselle Demaris.

– La spital?

Desigur. De ce nu s-a gândit la asta? Ivonne e aici pentru tratament. Dar asta nu schimbă nimic.

– Îmi pare rău, spuse ea. Îmi pare rău dar e imposibil.

Șoferul se îndreptă spre ușă.

– Dacă așa vrei, mademoiselle, acceptă el ușor. Mai bine plec. *Au revoir*, mademoiselle.

– La revedere. Dionne îl conduse la ușă și îl privi în timp ce întorcea mașina uriașă pe strada îngustă. Apoi intră înăuntru și închise ușa, sprijinindu-se de ea epuizată.

O văzu pe Clarry coborând scările și merse s-o ajute. Clarry se încruntă și Dionne oftă.

– Nu mă duc să-l văd pe Manoel, explică ea înainte de a auzi întrebarea. E aici cu Ivonne, femeia cu care se va însura. Ea a avut un accident acum câțiva ani și și-a vătămat șira spinării. Dar din fericire va putea merge din nou.

Clarry se sprijini de Dionne în timp ce mergeau pe hol.

– De aceea nu e însurat, nu-i așa?

– Da. Dionne o ajută să se așeze pe un scaun în sufragerie. Bem niște ceai? Mi-e cam sete.

Clarry se uită la ea cu îndoială.

– Nu crezi că o să vină aici?

– Doamne, nu. E cu Ivonne, nu ți-am spus? Probabil eu am fost o distracție în timpul unei după-amiezi plictisitoare.

Clarry dădu din cap.

– Nu cred că-mi spui adevărul, Dionne. Ce s-a întâmplat când te-a văzut în Franța? Era fericit să te vadă? Ți-a pus multe întrebări?

– Da, o mulțime, dar n-a fost încântat să mă vadă.

– Dionne! Chiar știi ce faci?

– Ce vrei să spui?

– Mi se pare că e mai mult decât pare. Dacă n-a fost încântat să te vadă, de ce ți-a dat banii? Ca să scape de tine?

– O, da, cred că da.

– Și atunci de ce este aici? Vrea să te vadă!

Dionne își împreună mâinile.

– E o poveste lungă, Clarry. Nu putem să nu mai vorbim? Măcar acum?

– Nu vorbim de cinci săptămâni despre asta. Nu crezi că e suficient?

Dionne oftă.

– Așa e, cred că da.

– Atunci de ce nu stai jos, să-mi spui exact ce s-a întâmplat?

Dionne ezită și apoi se așeză pe un scaun.

– E-n regulă. O să-ți spun exact ce s-a întâmplat. L-am văzut pe Manoel, i-am spus că am nevoie de bani și imediat a tras concluzia că ori sunt gravidă ori e din cauza altui bărbat!

– Nu era chiar nerezonabil.

– Poate că nu. Oricum, n-am vrut să-i spun de ce aveam nevoie de bani și în cele din urmă a fost de acord să-mi dea banii, dacă merg la „mas“ s-o văd pe Gemma.

– Bunica lui?

– Da.

– Dar știam că locuiește într-o rulotă.

– Locuia. Dar se pare că a avut un fel de atac și doctorii și Manoel au insistat să se mute la „mas“. Oricum am mers s-o văd și le-am văzut și pe mama lui și pe Ivonne.

– Spui că Ivonne a avut un accident. Ce fel de accident?

– A lovit-o un taur. Vocea tânără a Dionnei nu

avea nici un fel de expresivitate. Ca atunci când Louise îi vorbise prima oară despre accident.

– Doamne! Clarry fu șocată. Ce oribil!

– Da, nu-i așa? Dionne își studia ovalul palid al unghiilor. Oricum, asta-i tot. Am banii, după cum știi, și sunt aici.

Clarry își mușcă buza.

– Și Manoel n-a vorbit de trecut?

Dionne se ridică brusc în picioare. Fața îi era încordată.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. Desigur a vorbit, dar e trecut acum, și nu are nici un rost să răscolim cele întâmplate.

Clarry îi luă mâna.

– Du-te și fă ceai. Sunt doar o bătrână curioasă!

Dionne ezită o clipă și apoi părăsi camera. Nu era bine. Nu putea vorbi despre sentimentele sale pentru Manoel, nici măcar cu Clarry. Nu putea defini tortura mentală și fizică pe care o suferea de câte ori gândurile despre el îi invadau mintea.

Un ciocănit în ușă pe la miezul nopții o trezi pe Dionne din somn. Clipind, încercă să vadă ora la ceasul ei cu sonerie, dar ciocănitul continuă și trebui să se dea jos din pat. Oricine era la ușă, era hotărât să se facă auzit și ea nu-și dorea ca Jonathan să fie trezit la ora aceea, iar mătușa Clarry nu se putea deplasa.

Ajungând la ușă trase zăvorul și deschise ușa atât

cât permitea lanțul. Era o măsură de securitate luată de Clarry.

Umbra întunecată a unui bărbat se zărea afară și Dionne fu tentată să închidă ușa, dar Manoel păși mai aproape de ușă. Fața îi era întunecată și aspră și se uită neliniștit la lanț.

– Pot să intru? întrebă el aspru, dar ea știa că era doar o formalitate.

Era sigură că dacă ar fi refuzat, el ar fi rupt lanțul sau ușa, sau amândouă. Hotărând să nu-l mai contrazică, încuviință din cap tăcută, scoase lanțul și deschise larg ușa. Manoel intră și apoi închise ușa în urma lui.

– Acum... începu el supărat, dar ea dădu din cap, punând un deget pe buze.

– Vino în sufragerie, șopti ea, și el o urmă.

Ochii Dionnei erau disperați. Dar el o luă de umeri și o întoarse.

– Ei bine? De ce n-ai venit?

Dionne se dădu înapoi.

– Ești la Londra cu Ivonne? Șoferul mi-a spus. Ce crezi că sunt eu? Un substitut temporar?

El își trecu mâna prin păr. Într-un costum închis la culoare, cămașă albastră și o cravată asortată arăta mai atrăgător ca niciodată și inima ei bătea puternic când realiză că Ivonne va fi soția lui, și va fi cu el tot timpul, având dreptul la numele și patul lui.

– Realizezi că am petrecut ultimele patru ore la

un dineu de afaceri, dorindu-mi să scap și să vin să te văd doar pentru că ai refuzat să vii să mă vezi în singura oră liberă pe care o aveam? Își deschise haina și își duse o mână la ceafă, încordându-și mușchii.

– Nu cred că ar conta. Afacerile tale nu au nimic în comun cu mine.

– Încep să cred. O, Doamne, Dionne, nu ai nici cea mai mică idee cât am suferit de când ai plecat.

Dionne tremură violent și se lăsă moale pe un scaun, halatul albastru dezvelindu-i picioarele lungi și subțiri. Și le acoperi repede când îi văzu privirea pătrunzătoare.

– Nu cred că ar trebui să-mi vorbești așa.

– De ce nu? E adevărul. Manoel veni în fața ei, împrăștiind senzualitate prin fiecare por al corpului.

– Manuel, te rog! De ce ai venit aici la ora asta? E o nebunie!

Manoel se aplecă și își puse o mână pe scaunul ei, așa încât ea trebui să se lase pe spate pentru a fi mai departe de el.

– Da, e o nebunie. Dar așa a fost mereu între noi.

Dionnei i se părea dificil și să respire.

– Ce vrei de la mine?

Brusc, Jonathan începu să plângă. Era un sunet ascuțit așa cum plângea când era speriat, și evident vocile lor îl deranjaseră.

Manoel se îndreptă brusc, nevenindu-i să creadă.

Dionne se ridică în picioare, gata să plece la copil, dar el se întoarse s-o privească cu ochi fierbinți.

– Cine e ăsta? întrebă el. Cine plânge?

Dionne ezită o clipă și apoi spuse încet:

– Jonathan.

– Jonathan! Dionne, copilul care plânge e al tău?

Dionne dădu afirmativ din cap și Manoel își strânse buzele.

– Adică vrei să spui că ai un copil?

Dionne trase aer în piept și încuviință din nou, iar Manoel înjură violent.

– Nenorocito! și fără un cuvânt plecă împleticindu-se. Ea auzi zgomotul ușii trântite în urma lui, ca un ecou în toată casa.

Capitolul 9

În zilele următoare, Dionne trăi un coșmar continuu, abia conștientă de ceea ce făcea. Era ca și cum toate speranțele i se spulberaseră și nici un sfat de la Clarry nu ar fi putut risipi disperarea care o cuprinsese. Manoel plecase, și de data asta nu avea să se mai întoarcă.

Dar treptat, pe măsură ce zilele treceau, Dionne începu încet să-și revină. La urma urmelor, îl avea pe Jonathan, și nu era vina lui că părinții lui făcuseră o asemenea încurcătură din viața lor.

La trei săptămâni de la acea noapte, Dionne avu un vizitator neașteptat. Clarry își dăduse jos bandajul de la picior în urmă cu două zile și îl luase pe Jonathan cu ea pentru a vizita o prietenă care locuia aproape. Dionne făcea curățenie în dulapuri la etaj când deo-

dată auzi un ciocănit în ușă. Merse să deschidă fără a avea nici o reținere și se dădu înapoi înspăimântată când o văzu pe Ivonne Demaris.

Dar nu mai era tânăra în cărucior pe rotile, de la vizita ei în Provence; era o Ivonne sigură pe ea, subțire și elegantă, hainele fiind foarte costisitoare.

Ivonne se uită disprețuitor la hainele Dionnei: pantalonii largi pătați cu vopsea, salopeta ponosită, și spuse:

– Vreau să vorbesc cu tine, Dionne. Pot intra?

– Nu cred că avem ce vorbi, Ivonne, spuse ea, mai calmă decât se simțea.

– Ba cred că da. Sunt sigură că te interesează ceea ce am să-ți spun.

Dionne dădu din cap.

– Am treabă.

– Nu te interesează faptul că Manoel s-ar putea să fie pe moarte?

Dionne se albi la față de parcă Ivonne ar fi lovit-o.

– Minți.

– Da? Ivonne își ridică sprâncenele în bătaie de joc.

– Ești sigură?

Dionne înghiți în sec.

– Dacă Manoel e pe moarte, de ce ești aici? De ce nu ești cu el?

– Nu am de gând să stau aici, în ușă, Dionne.

Ea ezită, dar apoi se dădu la o parte brusc și cu un zâmbet triumfător Ivonne păși înăuntru și intră în

hol. Dionne observă că mergea încet, dar șchiopătat.

În sufragerie, Ivonne se uită la ea cu antipatie.

– Aici locuiești? întrebă ea insolent.

– Te rog! De ești aici? Ce a pățit Manoel?

Ivonne nu părea grăbită să plece. Se uită prin cameră disprețuitoare și ochii i se opriră pe jucăriile lui Jonathan, făcute grămadă într-un colț. Se uită la ele pentru o clipă, nevenindu-i să creadă apoi se întoarse spre Dionne amuzată.

– Jucăriile alea? E vreun copil în casă?

Dionne se întrebă dacă să-i răspundă, dar îi cunoștea destul de bine caracterul Ivonnei ca să știe că nu se va lăsa dacă nu i-ar răspunde la întrebare. Așa că spuse:

– Da.

– Am înțeles că locuiești singură cu mătușa ta!

– Am locuit... locuiesc... asta e!

Ivonne își trecu limba peste buze și un zâmbet brusc se ivi pe fața ei, dar nu era unul plăcut.

– Deci e al tău! Ai un copil! exclamă ea.

Obrajii Dionnei se înroșiră.

– Așa e.

Ivonne dădu din cap nevenindu-i să creadă, apoi râse disprețuitor.

– Deci asta e! spuse ea triumfătoare. Asta a descoperit Manoel în acea noapte! Asta l-a trimis direct în Franța pentru a se sinucide aproape în arenă! Faptul că după toate cele întâmplate ai un copil! Asta e o ironie, nu crezi?

Dionne tremură de emoții pe care nu știa că le poate avea, emoții care o făceau să-și dorească s-o apuce pe Ivonne de coafura ei elegantă și să-i scoată ochii pentru ironia ei.

– Nu știu ce tot vorbești, începu ea aspru, dar Ivonne dădu din cap.

– Nu încerca să mă îmbrobodești, Dionne! Îl știu prea bine pe Manoel. E idealist, genul de bărbat intolerant care nu acceptă decât o femeie perfectă! Ce șoc trebuie să fi avut când a aflat că femeia pentru care ar fi făcut orice i-a făcut una ca asta!

Dionne era confuză.

– Ce vrei să spui? Unde e Manoel? Spui că s-a rănit în arenă, nu?

– Da. Asta am spus.

– Dar cum? Manoel cunoaște taurii – cum de și-a asumat asemenea riscuri?

Ivonne dădu din umeri indiferentă.

– Nu mă preocupă atât de mult Manoel.

– Dar pe mine da! Dionne era aproape înnebunită. Cum poți fi așa de rece? Credeam că-l iubești.

– L-am iubit... odată. Dar cine s-ar căsători cu un bărbat mutilat pe viață?

– O, Doamne!

– Nu mai face pe martira, Dionne. Nici Manoel nu și-ar dori asta. Mi-e teamă că cere mai mult decât noi îi putem oferi.

– De ce ai venit, Ivonne? De ce voiai să-mi spui că Manoel e rănit? Ce plăcere îți aduce asta?

Ivonne făcu un gest elocvent.

– Draga mea Dionne, n-am venit să-ți spun doar de Manoel, deși neliniștea ta mă bucură. Nu, am venit să aflu ce s-a întâmplat, ce a distrus idila care începuse acum trei ani. Acum știu.

– Nu știi nimic! Dionne abia putea vorbi. Ești rea! Nu-ți pasă de nimeni, decât de tine. Când ai fost în scaunul cu rotile, Manoel nu te-a abandonat!

– Nu? Draga mea, Manoel m-a abandonat efectiv în ziua accidentului, dar desigur tu nu știai asta, nu-i așa? Probabil ai aflat numai ceea ce ți-a spus Louise – că eu și Manoel ne-am certat și eu am încercat să mă răzbun pe el, bătându-i taurii prețioși!

– Vrei să spui că vă certați pentru că Manoel te amenința că te părăsește? Dionne abia își stăpânea curiozitatea, dar Ivonne părea că nu observă.

– Desigur, spuse ea, aranjându-se în oglinda din fața căminului. Manoel e în parte țigan, și bunica lui, scorpia bătrână, a făcut mereu caz de asta. L-a făcut să creadă că nu se putea căsători cu nimeni, pentru că era deja căsătorit cu tine! Nu știa că mama lui ți-a dat un cec să scape de tine. Încă avea intenția să vină în Anglia, să te găsească și să te aducă înapoi. A fost nebun de gelozie când ai dispărut!

– Ce? Dionne nu putea suporta asta. Dar în ziua aceea, după ceremonie nu s-a mai întors. Doar mama lui.

– Cum ar fi putut? Era în spital, cu piciorul rupt. Ar fi trebuit să mă gândesc că Louise avea să-ți spună despre accident.

– Accident? Vrei să spui că s-a întâmplat în ziua aceea?

Ivonne părea plictisită.

– Desigur. S-a întors la „mas“ ca să le spună părinților ceea ce se întâmplase, și eu mă aflam acolo. Au fost foarte furioși, desigur. La urma urmelor fusese aruncat de pe cal la mică distanță de casă. Unul din paznici a spus că șaua fusese dezlegată.

Ivonne zâmbi melancolică și Dionne simți că aceasta era vinovată pentru cele întâmplate.

În drum spre ușă, Ivonne se întoarse și spuse:

– Deci aici ești, Dionne. Mica și sordida melodramă nu are nici un sfârșit fericit. Dar faptul că ai un copil împiedică asta, nu-i așa?

Dionne își încleștă pumnii.

– Mai degrabă depinde al cui este copilul, nu crezi, Ivonne? spuse ea prudent.

– Ce vrei să spui?

Dionne dădu din cap.

– O, nimic. Pleci?

Ivonne ezită, evident șocată de lumina neașteptată din ochii Dionnei, dar în cele din urmă se îndreptă spre ieșire. Dionne deschise politicoasă și Ivonne plecă. Mașina ei închiriată era parcată lângă poartă, dar Dionne nu vru s-o vadă urcându-se. Închise ușa și

se sprijini de ea tremurând. Dacă ceea ce spusese Ivonne era adevărat, atunci multe posibilități se deschideau.

Dar apoi își aduse aminte că Ivonne îi spusese de accidentul lui Manoel și emoția imediată făcu loc înțelegerii. Dacă Ivonne nu exagerase? Dacă era pe moarte? Accidentul din arenă putea fi rezultatul faptului că aflase că avea un copil, un copil pe care-l credea al altui bărbat? Era incredibil, dar pentru început trebuia să afle cum se simțea el.

În timp ce se întorcea în sufragerie, se gândea fără să vrea la viitor. Se va întoarce în Provence, chiar dacă Ivonne se înșela, chiar dacă lui Manoel nu-i păsa de ea, chiar dacă faptul că știa de fiul său nu-l mișca, ea trebuia totuși să plece. Trebuia să-i spună adevărul acum, sau să trăiască cu îndoieli toată viața.

Când Clarry se întoarse cu Jonathan, Dionne sună la aeroport și își rezervă un loc pentru avionul spre Marignane, și fu foarte ocupată cu bagajele ei și ale lui Jonathan. De data asta nu trebuia să mai facă nici o greșeală.

*

* *

Dionne merse la același hotel din Arles și se întâlni din nou cu Monsieur Lyons care era foarte curios la vederea lui Jonathan. Dar își stăpâni curiozitatea și îi

ură bun-venit, fără a o întreba nimic, asigurând-o că el sau soția sa ar fi foarte bucuroși să aibă grijă de copil dacă ea ar fi dorit să iasă seara.

Dionne îi mulțumi. Ar fi fericită să fie ajutată în acest fel. Dar întâi trebuia să afle unde se afla Manoel și dacă era în stare să primească vizitatori. Ezita să sune la „mas“, nedorind să atragă atenția asupra prezenței ei în Arles, telefonă la spitale în schimb.

La unul din ele i se spuse că monsieur St. Salvador fusese pacient o vreme, dar acum se afla acasă. Acasă însemna Mas Sf. Salvador. Se gândi cu teamă la sarcina pe care o avea. Nu numai că trebuia să-l întâlnească pe Manoel, dar trebuia s-o întâlnească pe mama lui întâi.

Ceru detalii despre starea lui Manoel, dar probabil ei credeau că ea era o ziaristă în căutarea unui reportaj și refuzară să vorbească despre pacientul lor. Îl va lua pe Jonathan cu ea.

Era o călătorie deprimantă și Jonathan, pe scaunul din spate al mașinii, adormi înainte de a ajunge. Era ora lui de somn și drumul din ziua anterioară îl extenuase.

În cele din urmă ajunseră la „mas“, dar locul părea pustiu. Câinii lătrară la sosirea lor, dar trebuia să se simtă fericită că Ivonne nu mai era acolo ca s-o necăjească. Totuși nu-și domoli bătăile inimii și genunchii îi tremurau incontrolabil când coborî din mașină.

Hotărî că e mai bine să-l lase pe Jonathan în mașină, să doarmă. Nu avea nimic de suferit așa și ar fi mai ușor s-o întâlnească pe doamna St. Salvador fără copil.

Dar deși bătu apăsat și destul de mult în ușă, nu veni nimeni și în cele din urmă apăsă clanța și intră ezitând. Era pe holul pe care mai fusese cu Manoel. La stânga era bucătăria.

Deschise ușa bucătăriei, dar aceasta era goală și doar focul ardea, ca martor că nu trecuse mult de când cineva îl făcuse. Ieșea din bucătărie când o voce furioasă de bărbat spuse:

– *Qui est-ce? Qui êtes vous? Dieu, repondez-moi!*

Era vocea lui Manoel venind dintr-o cameră care dădea tot în coridor și Dionne se încordă violent. Tremurând toată traversă coridorul până ajunse la ușa camerei lui și bătu ușor, o deschise intrând apoi încet.

Manoel tocmai se dădea jos din pat, dar la intrarea ei își acoperi goliciunea cu o pătură și se uită fix la ea de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Bună, Manoel, murmură ea nervoasă. Cum te simți?

Manoel își trecu mâna prin părul mai lung de când cu suferința sa, astfel încât era aproape ondulat.

– Dionne! murmură el uimit. Ce faci aici?

Dionne închise ușa și se sprijini de ea.

– Asta e în loc de bun-venit? întrebă ea.

– Uite ce e, Dionne, nu ți-am cerut să vii aici. Nici

nu știu cum ai venit. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă și lasă-mă singur.

– Nu-mi vorbi așa. Am fost îngrijorată pentru tine.

– Hai, scutește-mă măcar de asta! Manoel se așează mai bine pe perne.

Dionne se mai apropie puțin de el, observând cât de goală era camera.

– Cum te simți? Ai avut un accident, știu asta. Vreau să știu cum te simți.

– Chiar așa? Avea ochii reci și supărați. Ei bine mă simt bine. Și dacă n-ar fi fost doctorii aceia să mă îndoape cu medicamente, acum aș fi în picioare.

Dionne dădu din cap.

– Dar ce s-a întâmplat? Cum de ai făcut asta?

– Am fost rănit, nici mai mult, nici mai puțin!

– Manoel! De ce ai făcut asta?

– Ce să fac? Să fiu rănit? Nu mi-am ales soarta, doar știi.

– Adevărat? Dionne își plecă ochii, apoi se uită la el cu ochii rugători. Unde e cicatricea?

– Aici!

Cu o răutate intenționată Manoel dădu la o parte pătura încât Dionne să poată vedea cusăturile urâte și albicioase de pe stomacul lui plat și bronzat.

– O, Manuel! se uită la el îngrozită, imaginându-și cum trebuie să fi fost când s-a întâmplat, când carnea era sfâșiată și plină de sânge.

Manoel o privi fără a schița nici un gest, observând

cât de bine arăta în pantalonii largi albaștri, din bumbac și o bluză decoltată și fără mâneci.

Dionne nu mai putu sta în picioare și se apropie de pat, căzu în genunchi și își îngropă fața la umărul lui bronzat. Îl simți țeapăn și încerca s-o dea la o parte cu mâinile. Dar bluza decoltată îi permise să-i atingă pielea și zăbovi o clipă înainte de a scoate o exclamație răgușită și de a o trage peste el sărutând-o pe gât.

– De ce ai venit? întrebă el întorcând-o pe spate și sărutând-o pe buze. Pentru câteva minute, nu-i putu răspunde, doar se agăță de el de parcă n-ar fi putut îndura să-i dea drumul și Manoel simți că-și pierde controlul.

Și-ar fi dorit ca ea să nu-și dea seama de faptul că o dorea atât de mult. Gura lui mai zăbovi pe a ei, mâinile pe pielea ei fină, simțind că o dorește din ce în ce mai mult. Cu un ultim efort se sprijini într-un cot și se uită la ea, dar ea nu făcu nici o mișcare de a se da jos din pat.

– Avem de vorbit, spuse el.

– Mmm. Dionne își plimbă un deget pe cicatricea lui dar el o prinse de mână ferm.

– Dionne, ascultă-mă, fii înțeleaptă. Știi ce faci? Mai bine mi-ai spune, de ce ești aici?

Dionne oftă și apoi cu un efort să dădu jos din pat și el se sprijini de perne, simțindu-se parcă deposedat când ea se ridică.

Își aranjă părul și spuse încet:

– Răspunde-mi la o întrebare, Manoel: de ce ai venit să mă vezi la Londra?

– Cu siguranță știi de de.

– Nu, nu știu. Am crezut – vreau să spun – trei ani am crezut că m-ai abandonat.

– Da, știu. Ivonne mi-a spus. Și desigur ți-aș fi spus în acea noapte, dacă n-am fi fost întrerupți.

– Știu asta. Ivonne mi-a spus acum două zile că ai terminat cu ea. De aceea sunt aici.

– De ce? Să continuăm de unde am rămas? Uiți că ai alte obligații acum?

– Și nu vrei cu alte obligații. Nu-i așa?

Manoel își trecu mâna prin păr.

– O, Doamne, nu mai știu ce vreau. Am crezut că nu voi suporta când am aflat de copil, dar acum că ești aici, mă întreb dacă aș suporta să te las să pleci. Ce mărturisire, nu-i așa? Mai ales că n-ai făcut nici o încercare să mă vezi. Până când ai vrut ceva, asta e.

Dionne ezită o clipă și apoi spuse:

– Aștepți o clipă? Am ceva să-ți arăt.

Manoel se încruntă.

– Ce e?

– Așteaptă și o să vezi.

– Foarte bine, aștept.

Dionne se mai uită o dată la el și apoi ieși.

Coridorul era încă gol și se întrebă unde ar putea fi madame St. Salvador, dar propriile emoții îi copleșiră gândurile.

Jonathan era încă pe bancheta din spate, unde îl lăsase ea, dar era deja treaz și începuse să scâncească puțin. Fața i se lumină când o văzu pe Dionne și ea îl luă în brațe ușor.

Îl duse în casă, în brațe. Încă mergea greu și ea era nerăbdătoare să-i arate lui Manoel fiul. Când deschise ușa de la camera lui, el se dăduse jos din pat, își pusese o pereche de pantaloni albaștri și tocmai își încheia o cămașă albă de mătase.

Se întoarse când ea intră și când văzu copilul în brațele ei, spuse răgușit:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dionne, drept cine mă iei?

Dar ea îl puse pe Jonathan pe podea și se uită la el speculativ. Apoi spuse:

– Uită-te la el, Manoel. Uită-te la el, te rog. Îți amintește de cineva?

Manoel se întoarse și se uită în jos spre copil. Se uită la el mult timp, și apoi la Dionne. Dionne simți că e încordat. El se lăsă în genunchi lângă Jonathan, scoțând o cutiuță de argint din buzunar, atrăgându-i atenția.

Pentru câteva minute menținu atenția lui Jonathan, făcându-l să zâmbească și să scoată la iveală un șirag de dinți albi, gropițele din obraji, luminița jucăușă din ochi. Apoi se îndreptă și când se uită la ea o făcu să-și simtă inima bătându-i puternic.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă el furios, cu o mână pe gâtul ei, trăgând-o spre sine.

– Voiam, respiră ea greu, încă nesigură dacă totul era în regulă. Știi cine este, nu-i așa?

– Da, fiul meu! Odată am spus că aș putea să te omor, acum chiar cred. Dionne, Dionne! De ce nu mi-ai spus?

– Cum aș fi putut? Dionne îi atinse ușor obrazul cu degetele în timp ce Jonathan se uita curios prin cameră. Erai așa departe, și pe deasupra, credeam că îți era rușine de ceea ce se întâmplase, îți aduci aminte?

– O, da, mama are de dat socoteală pentru asta.

Manoel tremura ușor lângă Dionne și ea spuse:

– Nu trebuia să te dai jos din pat!

Manoel zâmbi pe jumătate și fu cel mai frumos zâmbet pe care-l văzuse pe buzele lui.

– Sunt de acord, murmură el răgușit.

– Unde sunt Louise și mama ta? N-am văzut pe nimeni când am venit.

– Louise e plecată și mama nu mai stă aici. A plecat să stea cu o verișoară, la Cannes. N-am mai suportat-o de când m-am întors.

– Manoel!

– Dar de ce nu mi-ai spus de băiat când am venit în casa mătușii tale?

Dionne își mușcă buza.

– Nu știam că terminase-i cu Ivonne. Mi-era teamă că dacă ai fi știut de Jonathan, ai fi vrut să-l iei de lângă mine.

Manoel dădu din cap cu putere.

– Pentru asta am pierdut doi ani din viața fiului meu, murmură el încet.

– Am putea avea și alți copii, sugeră ea încet și îi mângâie părul.

– Cu siguranță. Dar întâi vreau să știu totul despre acest St. Salvador.

Se aplecă spre copil din nou, evident găsindu-l absolut fascinant. Dar de ce aveai nevoie de bani? E sănătos, nu-i așa?

Zâmbind, îngenunche lângă el.

– Jonathan a avut o bronșită acum două luni și i-au rămas niște sechele. Nu, nu e nimic serios! exclamă ea când ochii lui se întunecară la aflarea veștii. Dar doctorul a spus că-i va face bine să stea o vreme într-un climat mai cald și mai uscat. Voiam să-l iau imediat ce o să ajung. Dar Clarry, mătușa mea, și-a rupt piciorul și a fost imposibil.

– Înțeleg. Manoel îl ținea pe băiețel în brațe și Jonatham se uita la el curios, evident întrebându-se cine ar putea fi acest străin. Dar nu se zbătu să se elibereze și părea să găsească ceasul mare din aur, al lui Manoel, o compensație pentru captivitatea forțată.

Manoel se ridică în picioare, ținând copilul strâns în brațe, apoi se uită la Dionne.

– Nu-mi place să spun lucruri banale, dar trebuie să te măriți cu mine acum, îți dai seama?

Dionne îl privi, simțind că o năpădesc lacrimile.

– Nu am nimic împotrivă, murmură ea încet.

– Și asta cât mai curând.

Jonathan trăgea de medalionul de la gâtul lui Manoel și acesta reuși să-l scoată și să-l pună la gâtul Dionnei.

Dionne se întoarse. Era prea mult, și avea un sentiment oribil că urma să plângă. Manoel păru să-și dea seama de emoțiile ei, pentru că puse copilul jos și o luă de uimeri lipind-o de el.

– *Je t'adore,* murmură el răgușit în urechea ei. Te iubesc. Te-am iubit întotdeauna și cred că te voi iubi mereu.

Dionne se sprijini de el o clipă, savurând corpul lui lipit de al ei.

– N-aș putea suporta să ne mai despartă ceva acum. Manoel o sărută pe gât.

– Nimic nu ne va despărți, îți promit.

– Dar Ivonne?

– Ce-i cu ea?

– Se va întoarce în Camarque?

– Probabil, de ce? Ești geloasă pe ea, desigur?

Dionne zâmbi, dând din cap.

– De fapt, cred că ar trebui să-i mulțumesc. Fără intervenția ei, probabil n-aș fi aici.

– Ce vrei să spui?

Manoel se întoarse spre ea și ea îi explică totul despre vizita Ivonnei.

– Biata Ivonne! spuse ea în cele din urmă. Dacă ar fi știut ce îmi dăruia...

Dionne îi atinse gura cu degetele și el o sărută în palmă.

– Gemma mai e aici? întrebă ea.

– Cred că își face siesta. Va fi încântată să te vadă. Era hotărâtă asupra faptului că trebuie să fim împreună. A încercat să te oprească aici, știi.

– Știu așa de multe lucruri acum, spuse Dionne cu un oftat, și apoi se uită la Jonathan care o trăgea de fustă. Crezi că Louise ar găsi un loc ca să-l culc pe Jonathan dacă hotărâm să nu ne întoarcem la hotel?

Buzele lui o sărutară posesiv.

– Cred că va trebui, spuse el. Pentru că sigur nu mai am de gând să vă las să plecați...

Sfârșit